MONICA RAMIREZ

AUTOAREA BESTSELLER-ULUI SERIA ALINA MARINESCU

GEMINI

SERIA GEMINI, VOL. 1

MYSTERY & THRILLER

GEMINI

Monica Ramirez
Gemini

Copyright@ Monica Ramirez
Copyright@ TRITONIC 2018 pentru ediția prezentă

Toate drepturile rezervate, inclusiv de a reproduce fragmente din carte.

TRITONIC
Str. Coacăzelor, nr. 5, București
email: editura@tritonic.ro
www.tritonic.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
RAMIREZ, MONICA
Gemini : roman / Monica Ramirez - Ed. a 2-a, rev..
București : Tritonic Books, 2018
ISBN 978-606-749-343-6

821.135.1

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: BOGDAN HRIB
Tehnoredactor: DAN MUȘA
Bun de tipar: iulie 2018
Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

MONICA RAMIREZ

GEMINI

SERIA GEMINI - VOL.1

Monica Ramirez locuieşte în SUA, unde a publicat nouă romane. Bucureşteancă, absolventă a Belford University din California, cu o diplomă de *Creative Writing*, membră a EWA – Espionage Writers of America, şi a Romanian Crime Writers Club, a debutat în România cu ***Asasin La Feminin***, primul volum tradus în limba română din seria de spionaj/romance Alina Marinescu, apărut la editura Blue Ink Waters Press din America în ordinea care urmează: ***The Unwilling Assassin, Whispered Identities, Balance of Power, Beyond Smoke and Shadows, Abyss şi Requiem for an Assasin.*** Editura Boson Books i-a publicat cele două romane istorice de dragoste, ***Intimate Strangers Affair*** şi ***Kit Black,*** precum şi thriller-ul ***Blackout.***

Au mai apărut în România: Seria Alina Marinescu, care include şase volume: ***Asasin la feminin, Identităţi secrete, Balanţa puterii, Bariere de fum, Abis şi Recviem pentru un asasin, Kit Black, Cum se scrie un best-seller – Tehnica americană de scriere creativă cu ajutorul căreia poţi transforma o idee într-un roman de succes, Seducţia apei, Viaţă dublă la Veneţia, Fantoma de pe lac.***

Autoarea are în lucru mai multe proiecte editoriale, cum ar fi ***Cealaltă jumătate de vis***, thriller/romance/fantasy, ***Tranzacţii mentale***, thriller/romance/paranormal, ***Ghostwriter***, thriller/romance/paranormal, precum şi o nouă serie de spionaj/romance intitulată ***Gemini***, care va include 3 volume: ***Gemini***, ***Rogue*** şi ***Ops Files.***

Singura zi ușoară a fost cea de ieri.

Navy SEALs

1

Ambasada Statelor Unite ale Americii
Beirut, Liban

ODATĂ cu apariția platoului încărcat cu ouă umplute, stomacul îi protestă zgomotos și în totală neconcordanță cu rochia elegantă Versace pe care o purta. Trecuseră mai bine de opt ore de când pescuise din mers un croissant minuscul în timp ce se îndrepta spre Range Rover-ul blindat ce-i adusese la ambasadă. Tatăl ei avea lucruri mult mai importante de care trebuia să se ocupe, astfel încât prânzul nu mai încăpuse în programul lor încărcat. Întoarse capul să privească în direcția bufetului, un oftat scăpându-i printre buze.

— Ți-e foame?

Jadyn Mathinson își dezlipi cu greu privirea de la antreurile apetisante, întorcându-se spre ambasadorul american care o studia cu un zâmbet amuzat.

— Sunt la un pas de inaniție.

— Fără îndoială. Tatăl tău te ține ocupată toată ziua, fără să se gândească la faptul că trebuie să mai și mănânci din când în când.

— Cam așa ceva...

Nici nu se așteptase la altceva. Tatăl ei, un adevărat model de energie nesecată, nu și-ar fi amintit niciodată să mănânce dacă cineva din staff-ul său personal nu i-ar

fi pus o farfurie cu mâncare sub nas pe birou. Probabil trebuia să fie recunoscătoare pentru multele dineuri la care era nevoită să participe, altfel chiar ar fi murit de foame.

Ambasadorul se aplecă o idee spre ea, privind-o pe deasupra ochelarilor cu rame aurii.

— Cred că mai durează puțin până se servește mâncarea adevărată, spuse cu voce scăzută. Rămâi pe loc, o să încerc să-ți umplu o farfurie cu ceva mai consistent.

— Ești un înger, îi șopti Jadyn cu un zâmbet recunoscător.

Îl urmări cu privirea în timp ce străbătea încăperea, dar atenția îi fu atrasă de un ospătar aflat în colțul opus. Ceva nu era foarte în regulă cu el... stătea extrem de drept, aproape țeapăn, sprijinit de peretele din spatele lui. Era îmbrăcat într-o uniformă de un alb imaculat, cu tot cu sacou și papion, dar nu asta îi atrăsese atenția, ci faptul că radia tensiune prin toți porii. Îl studie în timp ce-și stergea transpirația de pe frunte cu mâneca sacoului, privind agitat în toate direcțiile. Părea că transpiră abundent, în ciuda faptului că sala de banchet a ambasadei era dotată cu aer condiționat setat la cea mai joasă temperatură posibilă. Îmbrăcată doar cu rochia din tafta bleumarin și în sandale, Jadyn mai că nu tremura de frig. Cu toate astea, ospătarul părea că se topește precum o bucată de unt într-o tigaie. Era bolnav? Pentru că ori avea febră foarte mare, ori era îngrozitor de speriat de ceva anume.

Jadyn intră în alertă, instinctul avertizând-o de un pericol iminent. Încercă să se relaxeze, certându-se în gând pentru reacția exagerată. Nivelul de securitate fusese ridicat la cel mai înal nivel, personalul făcând parte din liga selectă a celor mai bine antrenați operatori din întreaga lume. Miles Graham, șeful echipei de securitate,

controlase încăperea centimentru cu centimetru. Probabil absolut tot staff-ul, inclusiv ospătarii angajați pentru dineu, fuseseră trecuți prin toate aparatele detectoare existente pe planetă. Zeci de pușcași marini americani erau împrăștiați în toate punctele strategice ale ambasadei. *Calmează-te naibii odată și bucură-te de moment,* își impuse iritată, îndreptându-se către masa imensă din centrul încăperii pentru a se așeza.

— Tatăl tău se laudă mereu cu fiica lui cea frumoasă și inteligentă, dar până în seara asta am crezut că exagerează.

Jadyn îi zâmbi politicos diplomatului american aflat lângă ea.

— Mulțumesc pentru compliment, mă bucur să aflu că are o părere atât de bună despre mine. *Având în vedere că nu prea-l cunosc, din moment ce-a fost absent mai toată viața mea,* adăugă în gând.

Obrajii plini ai diplomatului american, deja roșii de la prea multe pahare cu vin, se înroșiră și mai tare. Sprâncenele stufoase veșnic arcuite a mirare îi confereau un aer semi-idiot.

— Bănuiesc că semeni cu mama, reuși să guițe înainte de-a goli încă un pahar.

Jadyn îl privi cu o expresie întrebătoare.

— Un nenorocit atât de dur precum Hani nu poate avea prea multe în comun cu o creatură atât de minunată, o lămuri diplomatul cu un sughiț minuscul.

Jadyn își îndreptă privirea peste masă către tatăl ei. În ciuda celor șaizeci de ani, Hani Ijaaz avea un fizic încă robust și impozant, poate chiar atractiv pentru unele gusturi. Ochii negri încă reușeau să străfulgere pe oricine ar fi îndrăznit să-i stea în cale. Jadyn nu-i moștenise decât inteligența sclipitoare, din punct de vedere fizic fiind o copie la indigo mult mai reușită a mamei.

— Fiica mea e o floare rară, comentă Hani pe un ton distrat.

Ambasadorul american reapăru și se așeză la masă, nu înainte de a-i arunca o privire învinsă lui Jadyn, clătinând dezamăgit din cap. Cel mai probabil fusese gonit din bucătărie. Îi zâmbi încurajator, încercând să ignore imaginile cu fripturi fabuloase ce i se perindau prin minte.

— Dacă am terminat cu discuțiile de salon, propun să trecem la subiecte importante, continuă Hani pe un ton sugestiv.

Diplomatul de lângă Jadyn oftă prelung cu un aer suferind.

— Tatăl tău nu știe când să se relaxeze și să se distreze. Dineul e minunat, atmosfera fabuloasă, mâncarea e bună și vinul scump... Făcu un gest cu mâna către restul participanților. Toți consilierii americani se simt bine, ba chiar și miniștrii libanezi prezenți par să se distreze, numai Hani vrea subiecte importante.

— Probabil prioritățile noastre sunt diferite, sugeră Hani pe un ton acid.

Diplomatul american se întoarse către Jadyn cu o expresie exasperată.

— Întotdeauna e atât de plictisitor?

Jadyn îl privi cu gravitate.

— Absolut întotdeauna.

Doar așa crescuse, în umbra acelor priorități, ea și mama ei fiind mereu ultimele pe listă. Motiv pentru care se și mutaseră înapoi în Seattle încă din primii ei ani de viață. Era mai ușor să crești un copil singură decât să mori de singurătate și plictiseală alături de tatăl lui.

— După cum bine știți, sunt destule răni vechi de vindecat în Liban, i se adresă Hani ambasadorului american. Și mai avem mult de lucru pentru a stabiliza guvernul în particular și toată regiunea în general.

Corect, aprobă tacit Jadyn, dar oare exista vreo soluție pentru un dram de liniște și pace? Problemele specifice Orientului Mijlociu erau atât de complexe încât totul părea deja pierdut. Divizarea musulmanilor și escaladarea tensiunilor etnice între șiiți și sunniți deveniseră cele mai mari amenințări pentru securitatea internațională, în timp ce monarhiile din Golful Persic își urmăreau strict propriile interese, încurajând conflictele religioase în ciuda tuturor riscurilor. Tensiunile religioase măcinaseră lumea musulmană de mai bine de o mie de ani, devenind din ce în ce mai violente în ultimul deceniu, odată cu intervențiile militare din Afganistan și Irak. După care urmase Siria. Și la fel ca în Siria, cu al său regim alawit condus de Bashar Al Assad, regimurile din Pakistan, Irak și Iran erau amenințate de comunitatea sunnită, fără a mai pune la socoteală cazul Yemenului, acolo unde însăși Iranul alimenta tensiunile religioase pentru a-și urmări propriile interese geopolitice. Pe măsură ce situația se degrada în Orientul Mijlociu, devenea tot mai clar faptul că exportul de democrație în lumea arabă reprezenta un demers complet falimentar. Dezastrul din Siria și inconsecvența occidentalilor în acel sens oferiseră Rusiei o nesperată oportunitate pentru a-și lărgi culoarul la Mediterană, recuperând în același timp influența fostei URSS în Orientul Mijlociu. Pe fondul instabilității prelungite, zone precum Siria, Libia și Yemen deveniseră teatre ale unui război dus prin *proxies*. Rușii, americanii, iranienii, saudiții, mai nou și turcii se confruntau indirect dar violent în toată regiunea. Oare mai rămânea vreun loc și pentru arbitri?

Jadyn intuia faptul că tatăl ei o invitase pentru o vacanță în Beirut pe perioada acelui summit tocmai datorită dublei ei cetățenii libanezo-americană. Hani Ijaaz o

considera un giuvaer nepreţuit, completarea perfectă a tuturor întâlnirilor şi conferinţelor diplomatice. Tatăl ei nu se dădea înapoi de la nimic, folosind-o pe post de spărgător de gheaţă şi punte de legătură între cele două culturi ori de câte ori era nevoie. N-o mai surprindea nimic atunci când venea vorba despre manipularea unei situaţii în avantajul lui. Hani era la fel de dur pe cât era de sclipitor, motiv pentru care făcuse parte din guvernul libanez în ultimii şaptesprezece ani. Adevăratul motiv al acelei invitaţii neaşteptate nu avea nimic în comun cu dorul tatălui pentru fiica lui, ci cu acel important summit. De fapt, fiecare vacanţă petrecută alături de el coincisese cu câte un eveniment diplomatic vital din punctul lui Hani de vedere. În timp ce marea majoritate a libienilor urau America şi absolut tot ce reprezenta ea, Hani realiza faptul că Libanul are nevoie de asistenţa americană pentru a putea supravieţui. Un fel de rău necesar.

— Nu ştiu cât sunteţi de conectaţi la pulsul oraşului, dar eu vă pot povesti faptul că acum câteva zile am fost la Baalbek, unde am văzut localnici care vindeau tricouri galben-verzi cu scris indescifrabil arăbesc şi conturul unei mitraliere unui turist canadian. Şi asta poate n-ar fi nimic, dar turistul credea că Hezbollah e o echipă de fotbal braziliană, interveni Jadyn, atrăgând toate privirile. Cam ce vă imaginaţi că s-ar întâmpla dacă ar apărea îmbrăcat în tricoul ăla drăguţ la frontiera cu Israelul? Oare evreii ar râde la gluma asta bună?

— Israel nu are simţul umorului, dar are arme, interveni Hani, mulţumindu-i din priviri. Şi după Israel, în topul celor mai dotate armate din regiune nu vine Iordania, Palestina ori Liban. Pe locul doi este Hezbollah, partidul lui Dumnezeu. Cu excepţia aviaţiei, au de toate, tancuri, rachete, tot ce le trebuie.

— Și de unde le au? întrebă diplomatul american de lângă Jadyn.

— Din Israel, răspunse Hani, privindu-l încruntat. Pentru că Hezbollah și Israel sunt unul și același lucru.

Diplomatul se înecă, efectul șutului în mingiuca siliconată a creierului său îmbuibat proiectându-i mintea pe peretele cutiei craniene.

— Cum adică? reuși într-un final să guițe pe un ton sufocat.

— Israelul s-a retras, donând Hezbollah-ului sudul Libanului, care practic ține granița Israelului. Totul e o fațadă, tot circul ăsta cu bătălia dintre bine și rău. Sunt toți împreună, saudiți, sirieni, iranieni, israelieni, palestinieni și egipteni.

— Și ruși, completă ambasadorul american pe un ton amuzat. Să nu uităm falanga prostituatelor rusoaice care acționează în Liban.

— Nu, rușii n-au șanse prea mari să ajungă aici, răspunse Hani în același mod. Nu e bază NATO, dar e zonă CIA. Cea mai puternică din regiune. Rușii n-au nicio șansă.

— Un fel de basm cu prinți, comori și tinerețe fără bătrânețe. Pe lângă turbulențele regiunii, nu face decât să-ți transmită că nu trebuie să-ți bați capul să înțelegi prea multe, ci să te bucuri și să trăiești clipa așa cum o fac libanezii. Întotdeauna mâine va fi mai rău.

Jadyn oftă exasperată.

— Voi, politicienii! exclamă fără să se mai poată abține. Vorbiți mereu în termeni abstracți din cărți și manuale. Dar cine are curajul și curiozitatea de-a ieși pe stradă? Să socializați cu oamenii de rând, cei pe care credeți doar că-i conduceți. Știți oare că Zaituna Bay strălucește noaptea? E plin de iahturi care umplu golful pe șase rânduri precum dinții unui rechin. Și, recunosc

cinstit, n-am putut să nu mă întreb dacă nu cumva există iahturi capcană care să facă bum, spulberând paharele de prosecco din mâinile agenților CIA despre care tot vorbiți. Să nu uităm faptul că limuzina blindată a primului ministru Hariri a explodat chiar aici, pe malul Mediteranei, lăsând în urmă un crater atât de mare, încât orice supraviețuitor al războiului care a văzut efectele unei mașini capcană știe că n-a fost ucis de-o simplă bombă pusă de sirieni.

— Nu, interveni Hani, Israel a trimis un proiectil dintr-un avion militar și gata. Atunci s-a terminat pentru o vreme cu investițiile. Banii n-au mai curs din Arabia Saudită și nici sirienii n-au mai venit. Acum au venit, sunt vreo două milioane de săraci care muncesc pe jumătate din salariul unui libanez obișnuit.

— Să revenim la viața de zi cu zi, preluă Jadyn frâiele conversației, nedorind ca tatăl ei s-o direcționeze din nou în zona politicii abstracte. Știți oare că barurile sunt pline ochi, în ciuda prețurilor uriașe? O bere costă cinci dolari, un pahar de vin Ksara tot cinci dolari. Se bea arak și whisky și bere, dar nu se servește alcool dacă ești pe Corniche, esplanada de la malul mării din zona musulmană. Acolo sunt fete parfumate ascunse sub hijab și pescari trăgând cu sete din narghilele cu miros de primăvară. Se bea ceai, jelab și cafea, în timp ce cântarea melancolică a muezinului curge din boxele atașate micului minaret. Se claxonează sălbatic, dar calm. Sunt taximetriștii, care te invită la drum. Nu merg pe jos decât familiile de refugiați sirieni. Și apoi taxiurile sunt atât de ieftine, de ce-ai vrea să te rătăcești prin cartierul Hezbollah? Nu e chiar periculos, dar simți că nu ești bine-venit. Pe stradă nu zâmbește nimeni, blocurile sunt mai dese, privirile mai încruntate, peste tot flutură steagul galben-verde. Toți bărbații au barbă,

ca un fel de manifest general. Cartierul nu e mare, dar e greu să treci printr-un culoar de oameni încrâncenați care te turtesc cu reproșuri nerostite. Și imediat după, ajungi în Achrafieh unde găsești bătrâne cochete în balcoane cu feronerie dantelată și în spate blocuri din lemn și piatră mată făcute de designeri suedezi. Librării-cafenea cu sucuri și reviste care te învață rezistența prin cultură și magazine elegante unde consumul de obiecte de cel puțin cinci mii de dolari este singurul tratament împotriva psihozelor de care suferă libanezii. Căci toți, chiar și cei născuți după, sunt traumatizați de război. Nu vor să vorbească despre el, nu vor să și-l amintească, nu e războiul lor, n-a fost niciodată. Cincisprezece ani de murit degeaba, au atât de mult de recuperat... muzică, dans, festivaluri, rujuri, blugi strâmți, pantofi cu toc cui, fuste scurte, chirurgie estetică, Jamiraquai, Shakira, arak, bikini și șampanie, ștrasuri peste tot, de parcă femeile s-ar fi tăvălit în sticla pisată a geamului unui automobil. Și peste toate, copiii sirieni care cerșesc între mese. Unul vinde trandafiri, altul gumă de mestecat, altul brățări din cauciuc. Știți voi, oare, că șase sute de mii de palestinieni trăiesc în Liban? Și două milioane de refugiați sirieni. Unii sunt în corturi în valea Bekaa, alții vând șervețele în intersecții. Unii sunt medici și profesori dar s-au angajat pe jumătate ori pe un sfert din salariul unui libanez. Libanezii sunt îngrijorați, dar viața merge înainte. Porumbeii se strâng în Place de l`Etoile și doar doi copii le împart firimituri. Arată ca un grup de refugiați, porumbeii, bulucindu-se la mâna saudiților și-a iranienilor. Dar e bine și e pace, iar voi vă prefaceți că le vreți binele la serate precum cea de azi, unde s-au cheltuit probabil sume ce-ar ajunge pentru hrănirea a sute de familii de refugiați.

Jadyn tăcu îmbujorată, respirând din greu. Privi în jur, oarecum rușinată că dăduse frâu liber gândurilor ce-o asaltaseră de multă vreme. Liniștea ce se lăsase în salon era aproape opresivă, toți diplomații privind-o cu expresii uimite. Hani își drese glasul.

— Fiica mea e extrem de pasională în tot ceea ce face, nici nu e de mirare că a ales să devină avocat, spuse cu un zâmbet reținut. Mă bucur că ne-a pictat acest tablou al vieții cotidiene, e întotdeauna de folos să nu uităm că cei pe care-i guvernăm sunt oameni în carne și oase, nicidecum numere ori teorii abstracte.

În timp ce discuția diplomaților se îndreptă pe făgașul dorit de Hani, Jadyn căută cu privirea ospătarul ciudat, descoperindu-l în dreptul uneia dintre ferestre. Părea la fel de agitat, studiind zona din fața ambasadei cu o expresie tematoare. Privirile li se întâlniră atunci când bărbatul se întoarse cu fața spre încăpere. Omul îngheță pentru câteva fracțiuni de secundă, apoi se grăbi să dispară în direcția bucătăriei. Panica i se declanșă din nou în stomac cu fiori de gheață. *În mod clar, ceva e în neregulă cu tipul ăsta. Pare de-a dreptul speriat.* Poate n-ar fi stricat să informeze pe cineva din echipa de securitate.

Ospătarul reapăru câteva minute mai târziu și se îndreptă spre aceeași fereastră, ștergându-și fața de transpirație cu mâneca sacoului. Era clar că făcea eforturi majore să nu privească în direcția ei. Jadyn îl privi fix, instinctul deja urlându-i: *Pericol!*

Sentimentul anti-american atinsese un nivel record în regiune odată cu schimbarea rapidă a situației în Irak. Jihadiștii ISIS lansaseră o ofensivă, cucerind în câteva zile teritorii vaste. Analiștii și politicienii occidentali fuseseră nevoiți să recunoască faptul că un nou *stat* apăruse peste noapte în lumea arabă, un *djihadistan* peste nord-estul

Siriei și vestul și nordul Irakului. Profitând de slăbirea celor două ex-state forte din Orientul Mijlociu, Statul Islamic din Irak și Siria continuase extinderea teritoriilor pe care le controla. ISIS depășea cu mult Al Qaeda ca forță și mijloace financiare, afișând aceeași falsă puritate islamistă sunnită și aceeași violență extremă cu care spera să modifice durabil harta regiunii, îndreptându-și mai ales atenția asupra provinciilor petroliere. Noile bătălii ale jihadiștilor sunniți pentru controlul nordului și estului Siriei, precum și nordului Irakului distruseseră deciziile secrete diplomatice anglo-franceze de după primul război mondial ce divizaseră vechiul Imperiu Otoman, trasând noi frontiere pentru mini-statele arabe controlate de Occident. Însă Califatul Islamic nu dădea doi bani pe frontierele stabilite pentru Siria, Irak, Liban și Iordania, și nici pe mandatul asupra Palestinei.

În acel registru, Beirutul era înțesat cu celule teroriste, cele mai multe dintre ele coordonate de ISIS. Securitatea fusese ridicată la rang de necesitate în tot orașul, mai ales atunci când venea vorba despre instituțiile guvernamentale și ambasadele țărilor aflate pe lista neagră a Califatului. Tatăl Oliviei locuia într-o adevărată fortăreață, mereu înconjurat de bodyguarzi și personal de securitate. Camere video de supraveghere fuseseră amplasate de-a lungul și latul proprietății, câte patru lunetiști aflându-se în permanență pe acoperiș. Hani Ijaaz putea deveni oricând o țintă datorită dorinței de-a păstra relații diplomatice decente cu Statele Unite. Plus că era căsătorit cu o americancă și aveau o fiică, ceea ce reprezenta o adevărată blasfemie.

Un alt ospătar mult mai înalt, cu o cicatrice pe bărbie, se apropie de primul și-i șopti ceva la ureche. Expresia speriată a primului fu înlocuită cu una de ușurare. Se îndreptă din nou spre bucătărie, de unde

apăru câteva secunde mai târziu cu un platou imens din argint acoperit cu un capac. Îl așeză pe bufet cu o grijă exagerată, apoi se grăbi să dispară din încăpere fără să mai privească înapoi. Înainte ca ușile batante ale bucătăriei să se închidă în urma lui, Jadyn îl surprinse în timp ce-și ștergea din nou fața transpirată cu mâneca sacoului. Ciudat. Oare ce naiba făcea? De ce era atât de nervos? Privi în jur pentru a vedea dacă mai observase și altcineva comportamentul acela cel puțin straniu, dar diplomații erau mult prea ocupați cu discuțiile. Poate exagera ea cu spiritul de observație acolo unde chiar nu era nevoie. Își îndreptă atenția spre cel de-al doilea ospătar, care rămăsese lângă fereastră. Fu șocată să observe că o privea fix, expresia plină de ură ce i se oglindea în ochi aproape paralizând-o de frică. Bărbatul îi zâmbi într-un fel crud, aproape disprețuitor. Panica îi explodă pe șira spinării. Susținându-i privirea, ospătarul își trecu încet și deliberat degetul arătător peste gât într-un mod mai mult decât relevant, după care-i întoarse spatele și se îndepărtă. Sângele îi îngheță în vene la implicațiile ascunse ale acelui gest. Jadyn sări în picioare.

— Opriți-l! Ospătarul, să-l oprească cineva!

Hani Ijaaz își privi fiica cu o grimasă, părând extrem de nemulțumit de acea întrerupere neașteptată.

— Ospătarul, opriți-l! repetă Jadyn, ignorând privirile mirate ale celor din jur.

Ospătarul aproape trecuse deja de cei doi pușcați marini americani aflați la intrare. Jadyn se repezi după el, făcându-le semne disperate. Chiar în acel moment, lumina se stinse. Cu inima bătându-i în gât, Jadyn se opri brusc. Murmurele invitaților păreau că izvorăsc din bezna totală. Țipete, apoi trei împușcături. Haosul se dezlănțui în jurul ei.

— Jos! Toată lumea jos! strigă o voce din întuneric.

Jadyn se trânti la podea şi orbecăi în patru labe în direcţia mesei din lemn masiv aflată în centrul încăperii. Explozia nimici totul în jur. Geamurile fură pulverizate în milioane de bucăţi, iluminate de mingea portocalie de foc. Suflul o izbi în plin, aruncând-o în spate ca pe o marionetă stricată, izbind-o de un perete. Rămase nemişcată, luptându-se să respire. Auzea ţipetele oamenilor din jur ca prin vată, deslușind cuvinte de-a valma în engleză şi arabă. Nu vedea absolut nimic prin pâcla neagră şi densă.

Mâini puternice o apucară cu brutalitate, târând-o peste cioburi şi moloz. Încercă să ţipe de durere, dar reuşi să scoată doar un sunet înfundat. În dreapta ei o voce masculină rosti câteva cuvinte în arabă. *Fiica trădătorului...*

Se zbătu în mâinile celor care continuau s-o târască prin clădirea distrusă, realizând prea târziu că nu încercau s-o ajute, ci s-o răpească. Reuşi să-şi strângă picioarele sub ea şi împinse cu putere în podea, trăgându-se brusc în spate. Se eliberă din strânsoarea brutală a mâinilor şi pivotă pentru a înfige un cot în coastele bărbatului din dreapta ei, care înjură. Cineva o prinse de păr şi-o aruncă la podea. Cu un urlet furios, lovi în întuneric cu picioarele, dar nu nimeri pe nimeni. Lacrimi de durere îi limpeziră puţin vederea, suficient cât să distingă trei siluete întunecate.

Se trase spre spate şi se ridică în picioare, încercând să fugă în direcţie opusă, dar un braţ puternic i se încolăci pe după gât, strângând cu putere. Jadyn simţi că se sufocă şi încercă să lovească cu capul spre înapoi, dar nu nimeri decât pieptul bărbatului care-o ţinea captivă. Aşa că-şi ridică braţele şi-l izbi cu ambii pumni în faţă. Strânsoarea slăbi şi se aruncă înainte, reuşind să se elibereze. O rupse la fugă prin ceea ce fusese odată

sala de festivităţi a ambasadei. Fumul înnecăcios îi ardea ochii şi gâtul. Tuşi şi clipi rapid, ştergându-şi lacrimile pentru a vedea mai bine. Peste tot se auzeau doar gemete macabre, punctate ici colo de ţipete sfâşietoare. Nu ştia unde ar fi putut fi Hani ori măcar dacă mai era încă în viaţă. Zări o lumină îndepărtată, probabil ceea ce fusese odată uşa de la intrare şi se îndreptă spre ea.

Ceva tare şi greu o lovi în moalele capului, în acelaşi timp în care ceva o înţepă în umăr. Nu mai apucă să ţipe înainte ca întunericul s-o înghită cu totul.

2

Portavionul USS George H. V. Bush
Marea Mediterană
Undeva în apropierea coastei libaneze

ULTIMUL portavion din clasa Nimitz, USS George H. V. Bush fusese construit pe şantierele navale Northrop Grumman din Newport. Cu un cost de 6,2 miliarde de dolari, un deplasament de 102.000 de tone şi o lungime de 332 de metri, imensa navă era propulsată de două reactoare nucleare Westinghouse A4W ce-i asigurau o viteză de croazieră de 56 de kilometri pe oră. Centrala tactică de conducere a luptei subordona radarele 3D de cercetare a spaţiului maritim şi aerian de tip AN/SPS-48E şi AN/SPS-49A(V)1, radarul SPN-43B pentru conducerea în luptă a formaţiilor de aeronave la mare distanţă, două radare AN/SPN-46 folosite pentru controlul şi dirijarea aeronavelor în zona de apropiere de portavion, precum şi două radare AN/SPN-44 pentru dirijarea de precizie în faza finală a aterizării. Ca armament defensiv, portavionul era dotat cu două tipuri de rachete AA dispuse în lansatoare verticale de tip Mk 29 şi subordonate centralei de conducere a focului SPQ-9B, plus un procesor de comandă al războiului electronic compus din echipamente de bruiaj în toate gamele de frecvenţe.

În sala de mese destinată ofițerilor, Owen Wallace, locotenent în cadrul trupelor speciale Navy SEALs, sorbi din cafeaua minunat de fierbinte în timp ce încerca să întocmească în minte un raport complet al ultimei misiuni din care tocmai se întorsese. Oftă satisfăcut, mulțumindu-i în gând cerului pentru faptul că nu se mai afla nimeni prin preajmă.

După ce petrecuse ultimele patru luni în provincia Al-Anbar din vestul Irakului, infiltrat adânc în inima teritoriului inamic, în sfârșit se putea bucura de un moment de liniște. SEAL Team 3 urma să plece acasă pentru o vacanță mult așteptată și, mai ales, binemeritată. Își trecu degetul absent de-a lungul liniei albe de pe antebraț, acolo unde cuțitul unui terorist îi mușcase adânc din carne. Cicatricea i se răsucea pe antebraț ca un șarpe, dar era deja o rană veche și fină la atingere, tocită de apă, soare și timp. Câteodată o lăsa la vedere, purtând-o cu mândrie ca pe o diplomă de merit, alteori își trăgea mâneca pentru a ascunde greșeala ce aproape-l costase funcționalitatea brațului stâng și, implicit, excluderea din rândul operatorilor de elită. Ceea ce-ar fi echivalat cu o condamnare la moarte, pentru că unitatea Navy SEALs reprezenta întreaga lui viață. Înalt și bine făcut datorită antrenamentelor draconice de tip comando, Owen era un bărbat brunet cu ochi de un albastru închis precum apele adânci și reci ca gheața ale oceanului Pacific, motiv pentru care colegii îl mai numeau câteodată în secret *top modelul echipei*. În realitate, Owen era un luptător de temut cu experiență pe fronturile din Afganistan, Somalia și Irak, decorat de două ori pentru merite deosebite pe câmpul de luptă. Restul de șapte operatori de elită din subordinea lui alcătuiau una dintre mult temutele subdivizii ale SEAL Team 3.

Pe numele său complet United States Navy's Sea, Air and Land Teams, sau pe scurt Navy SEALs, unitatea de operatori de elită era cea mai importantă și eficientă forță de intervenție din cadrul Naval Special Warfare Command, celebrul acronim fiind derivat din capacitatea lor de-a opera pe mare, în aer sau terestru indiferent de vitregia condițiilor meteo sau alți factori de periculozitate a misiunii. Operatorii Navy SEALs erau trimiși aproape exclusiv în misiuni cu risc maxim precum salvare de ostatici, intervenții anti-teroriste, conflicte neconvenționale, răpiri de suspecți, misiuni de recunoaștere în teritoriul inamic, intervenții în prima linie a frontului militar sau operațiuni interne, eficiența lor făcând ca Divizia de Operațiuni Speciale din cadrul CIA să-și recruteze personalul din rândurile lor.

Ușa se deschise brusc și Owen își stăpâni cu greu o înjurătură atunci când Paul Locke, căpitanul portavionului își făcu apariția.

— Avem probleme, spuse pe un ton grav, făcându-i semn să-l urmeze. CNN tocmai anunță un atac cu bombă la ambasada noastră din Beirut.

Owen îl urmă pe coridorul îngust către centrul de comandă. Probabil situația era suficient de gravă încât să necesite intervenția unei echipe de operatori de elită și SEAL Team 3 se afla chiar la fața locului. *Adio vacanță,* se gândi cu o grimasă, pășind în încăperea scăldată în lumina albăstruie a multiplelor monitoare conectate la sisteme avansate de calculatoare. Patru plasme ocupau peretele din dreapta lui, imaginea ambasadei în flăcări fiind proiectată din diferite unghiuri. Explozia fusese devastatoare, ucigând cel puțin o sută treizeci de oameni și rănind alte câteva zeci. ISIS revendicase deja atacul, anunțând că se află în posesia unui membru al guvernului libanez, precum și a unui cetățean american.

În mod sigur, o misiune incluzând luarea de ostatici urma să intre în responsabilitățile trupelor speciale, așa că Owen își luă gândul în mod oficial de la orice speranță de vacanță în viitorul apropiat. Analiză cu privirea imaginile, căutând puncte de acces și extracție.

Căpitanul Locke îl privi peste umăr.

— Am o vagă bănuială că nu mai plecați nicăieri.

— Da, domnule, e foarte posibil să aveți dreptate.

Owen mai studie imaginile pentru câteva minute, apoi părăsi încăperea centrului de comandă pentru a-și anunța colegii. SEAL Team 3 se pregătea pentru o nouă misiune. Planurile de vacanță puteau să mai aștepte. Nimic nou sub soare.

Damasc, Siria

În camera lui de hotel, Jack Silva, întinse mâna după telecomandă pentru a da mai tare sonorul televizorului, apoi o puse la loc pe noptieră, lângă Glock-ul de 9 mm. Al Jazeera tocmai prezenta detalii despre atacul cu bombă de la ambasada americană din Beirut. *Fuck!* Intuise faptul că Farouk Tehrazzi, jihadistul pe care-l vânase timp de luni de zile, pregătea un atac major. Ceva grandios, care să facă multă vâlvă. Cu toate astea, superiorii lui nu consideraseră drept credibile avertizările și informațiile extrase din surse multiple. Putea pune pariu că acum regretau amarnic, dar era cam prea târziu pentru păreri de rău. Dumnezeule, ura Beirutul din toată inima. În anii '80, fusese detașat la filiala CIA-ului din fundul acela de lume și cei cinci ani promiși se transformaseră în zece. Ca agent operativ, văzuse și făcuse multe lucruri reprobabile în viața lui, dar nimic nu se compara cu perioada petrecută în Beirut.

La aproape patruzeci de ani, Jack era un bărbat brunet cu piele măslinie și ochi întunecați, ce degaja o aură aproape amenințătoare. Fost luptător în trupele speciale Navy SEALs, fusese recrutat de către CIA pentru a activa ca agent în cadrul forței paramilitare de elită Special Activities Division. Marea majoritate a agenților SAD erau foști operatori de elită, trimiși în misiuni prin cele mai fierbinți zone ale planetei pentru a se implica în războiul din umbră împotriva terorismului, traficului cu armament și droguri, precum și traficului cu carne vie.

Jack ascultă cu atenție detaliile prezentate de reporterul aflat la fața locului, în timp ce echipele de salvare continuau să scoată victimele din clădire. Conform unor informații încă neoficiale, un ministru din guvernul libanez se aflase la ambasadă împreună cu fiica sa în momentul exploziei, ambii dați dispăruți. Jack se tensionă. Hani. Era foarte plauzibil să se fi aflat la ambasadă. Plus că avea o fiică pe jumătate americancă, ținta perfectă pentru un terorist care dorea să atragă atenția liderilor ISIS și să strângă bani pentru finanțarea altor atacuri. Un terorist precum Farouk Tehrazzi, spre exemplu, pentru care fusese demarată *Operațiunea Gemini* ce-și căpătase numele tocmai datorită faptului că până nu demult Tehrazzi și Jack fuseseră nu doar aliați împotriva terorismului islamic, ci și extrem de apropiați pe plan personal. *Frați,* obișnuia să spună mereu, bătându-l prietenește pe umăr.

Telefonul mobil începu să-i vibreze în buzunar. Stomacul i se strânse atunci când văzu numele afișat pe ecran. Chiar dacă se aflau în relații relativ bune, Tyrone Green era totuși superiorul său și nu l-ar fi sunat din senin pentru a se interesa de vreme. Fără îndoială aflase veștile și se temea că oficialul libanez era chiar Hani, prietenul lor comun.

— Fuck, mârâi Jack printre dinți înainte să răspundă. Câteodată chiar ura să aibă dreptate.

— Ai aflat? întrebă Tyrone fără altă introducere.

— Da, mă uit acum la CNN.

— Crezi că e vorba despre Hani? Știu sigur că Jadyn e în vizită acolo și-am înțeles că s-a confirmat deja prezența lor la dineul de la ambasadă.

— Mda, e foarte posibil, aprobă Jack pe un ton sumbru. Încerc să aflu tot ce pot și te anunț.

— Tocmai am fost informat că SEAL Team 3 se află prin apropiere. Au fost deja mobilizați. Vreau să te deplasezi acolo, atacul ăsta are amprenta clară a lui Tehrazzi și oricum te afli de ceva timp pe un fir mort. SEAL Team 3 e sub comanda unui anume locotenent Owen Wallace. Ia legătura cu el și vezi ce se poate face, încheie Tyrone convorbirea.

Jack rămase cu privirea la ecranul telefonului pentru câteva momente, apoi formă un număr.

— Spence, te uiți la CNN? întrebă imediat ce o voce baritonală îi răspunse.

— La ce altceva să mă uit? Ce vrei să facem?

— Fă-ți bagajul, în treizeci de minute ne vedem la recepție.

Jack decise să facă un duș rapid. Numai Dumnezeu putea știi când avea să mai poată beneficia de apă caldă. Apoi aruncă câteva haine într-un rucsac, plus trei pașapoarte cu trei identități diferite și muniție suficientă. Restul echipamentului necesar îl puteau ridica pe drum spre granița libaneză.

Luă telecomanda și schimbă canalele până ajunse la Al Jazeera. Pe ecranul televizorului era afișată o poză mai veche în care Hani zâmbea reținut în direcția aparatului de fotografiat. Identitatea celor două persoane date dispărute fusese confirmată: Hani Ijaaz și fiica sa, Jadyn

Mathinson. Jack înjură din nou. Dacă cei doi se mai aflau încă în viață, singura lor șansă de supraviețuire putea fi o intervenție rapidă a SEAL Team 3 și asta doar cu condiția ca locația în care erau ținuți prizonieri să fie descoperită cât mai repede. Ceea ce însemna că era foarte important să dea rapid de locotenentul Wallace. Jack deținea informații vitale ce trebuiau comunicate fără întârziere celor implicați. Era clar că Tehrazzi nu se mai afla în Damasc, ci pe undeva pe lângă Beirut, iar membrii grupului său erau probabil deja pe drum spre granița cu Siria. În mod sigur, Tehrazzi rămăsese în urmă pentru propria protecție. Jack spera să-i localizeze înaintea echipei Navy SEALs, altfel exista posibilitatea să fie cu toții uciși, luând cu ei în mormânt informații în legătură cu viitoarele atacuri planificate și locul unde se ascundea Tehrazzi. Își îndesă Glock-ul la spate în betelia pantalonilor și-l acoperi cu tricoul, apoi luă rucsacul și cercetă holul prin vizor înainte de-a părăsi camera de hotel.

Spencer Pratt îl aștepta deja în fața recepției. Fost luptător în trupele speciale Green Beret, acum agent veteran în cadrul SAD, era alegerea perfectă pentru *Operațiunea Gemini*. De înălțime medie, cu păr castaniu închis și ochi căprui, Spence beneficia de o fizionomie comună, putând trece aproape neobservat oriunde în lume. Oamenii tindeau să nu-i remarce prezența, ceea ce-l făcea nesperat de eficient pe teren.

— Deci, care-i treaba? întrebă Spence imediat ce Jack se apropie de el.

— Sezonul de vânătoare e deschis, îl informă Jack pe un ton sugestiv.

3

Al Qutayfah, Siria
In apropierea frontierei libaneze

— DUCEȚI femeia în pivniță, ordonă Farouk Tehrazzi.

Doi dintre oamenii săi se grăbiră să scoată trupul inert din camionetă pentru a-l căra într-o casă dărăpănată. Tehrazzi îi urmări cu privirea. Visase la acel moment atât de mult timp, încât aproape nici nu-i venea să creadă că se întâmplă cu adevărat. Planul funcționase perfect.

— Și bărbatul?

Tehrazzi întoarse capul peste umăr, privind încruntat celălalt trup nemișcat din camionetă. Singurii pe care-i ura mai mult decât pe americani erau musulmanii care lingeau picioarele infidelilor ca niște cățeluși flămânzi. Buzele i se curbară într-o grimasă plină de dispreț.

— Duceți-l cu femeia, legați-l în capătul opus al încăperii.

Alți doi bărbați se repeziră să-i îndeplinească ordinele. Tehrazzi îi urmă, coborând cu grijă treptele către pivniță. Cei doi imobilizară mâinile și picioarele prizonierului, apoi se retraseră din încăpere. Tehrazzi o studie cu atenție pe Jadyn, încercând să ignore sentimentul de vinovăție ce i se declanșă în stomac. Islamul nu încuraja violența, nici măcar în numele lui Allah. Strânse pumnii, reamintindu-și că era americancă

şi fiica duşmanului său. Totuşi, aproape că-i părea rău pentru ea. Moartea nu avea să-i fie una lină.

O studiase cu un ochi critic ani de-a rândul, de fiecare dată când venea să-şi viziteze tatăl, mereu dezamăgit de comportamentul ei mai mult decât modest. Dacă s-ar fi asemănat cu compatrioţii ei degeneraţi ar fi fost mult mai uşor s-o urască, dar Jadyn era deosebită. O dată chiar îi ţinuse uşa, în ciuda vrafului de cărţi din braţe. Bineînţeles că habar nu avusese cine era el şi nici că ştia absolut totul despre ea şi tatăl ei. Îşi amintea şi acum ameţeala produsă de zâmbetul ei radiant şi felul în care-l privise drept în ochi, într-un mod atât de deschis. Îl irita profund faptul că o admirase din perspectiva unui bărbat, însă acum nu era momentul pentru procese de conştiinţă.

Musulmanii sufereau peste tot prin lume datorită trădătorilor precum Hani Ijaaz. Femei violate, copii ucişi ori morţi de foame în teritoriile palestiniene, Irak, Cecenia şi Afganistan. Avea o datorie sfântă să cureţe acele locuri de invadatorii creştini şi zionişti, iar Hani împreună cu fiica sa urmau să devină un simbol al puterii lui nemăsurate.

Tehrazzi închise trapa pivniţei.

— Au nevoie de apă, comentă unul dintre oamenii săi. Şi ceva de mâncare dacă vrem să nu moară înainte să obţinem banii de răscumpărare.

Tehrazzi se întoarse să-l privească.

— Din partea mea, n-au decât să putrezească.

Ignoră expresiile şocate ale oamenilor săi şi părăsi clădirea, suindu-se înapoi în camionetă. Ce-i păsa lui de bani? ISIS îl plătea cu vârf şi îndesat, asigurându-se că putea cumpăra toate armele şi proviziile pe care şi le dorea. Moartea prizonierilor avea să trimită un mesaj mult mai explicit autorităţilor infidele.

Pentru un moment, oamenii săi rămaseră pe loc indecişi, aruncându-şi priviri ezitante unul altuia. Dacă s-ar fi gândit să-i ignore ordinul, liderul lor i-ar fi împuşcat pe loc, netolerând nici cea mai vagă intenţie de indisciplină. Ameninţarea oglindită în ochii lui fusese mai mult decât concludentă. Aşa că se grăbiră să părăsească la rândul lor clădirea, suindu-se în spatele camionetei. Şoferul porni motorul şi demară în trombă, străbătând micul sătuc în doar câteva minute. Tehrazzi inhală cu nesaţ aerul răcoros al dimineţii parfumat cu mirosul diferitelor mâncăruri gătite în curţile prăfuite, remarcând cu satisfacţie teama şi respectul din privirile sătenilor. Deşertul îi primi cu braţe aurii şerpuitoare, promiţând fierbinţeala molatică a unei noi zile.

Zumzetul muştelor o trezi. Jadyn se forţă să deschidă ochii aţintindu-şi privirea pe raza de lumină ce se strecura printr-o crăpătură din tavan. Unde era? Cum ajunsese acolo? Căluşul din gură o sufoca. Încercă să-l împingă cu limba, fără niciun rezultat. Îi era sete şi buzele îi erau atât de crăpate încât simţea că aveau să se dezintegreze la cea mai mică mişcare. Vru să se ridice în şezut, dar mâinile şi picioarele n-o ascultară. Abia atunci realiză că-i fuseseră imobilizate. O durea tot corpul. Muşchii îi zvâcneau şi tăieturile de pe mâini şi picioare o ardeau. Tâmplele îi pulsau dureros. Studie încăperea scufundată în semiîntuneric, descoperindu-şi tatăl în colţul opus. Încercă să-l strige, dar nu reuşi să scoată decât un mormăit neinteligibil. Părea complet nemişcat. Oare murise? Era rănit?

Fără panică, îşi impuse. Oricum nu mă ajută cu nimic. Trebuie să mă calmez şi să judec totul la rece. Se forţă

să respire adânc. Își amintea totul în fragmente. Fuga ospătarului, împușcăturile și apoi mugetul exploziei. Fierbințeala și suflul puternic. Țipetele oamenilor. Brațele care-o târâseră peste cioburi și moloz. Lovitura din moalele capului și înțepătura din umăr. Cine se afla în spatele atacului? Și ce urma să se întâmple cu ei? Aveau să fie torturați? Decapitați în fața lumii întregi? Oare puteau spera la o cerere de răscumpărare ori răpirea nu fusese decât un fel de declarație simbolică de război și acum deveniseră inutili? Înghiți cu greutate, încercând să-și calmeze bătăile nebune ale inimii. *Nu. Încetează. Dacă ar fi vrut să ne omoare, ar fi făcut-o deja.* Până la urmă, tatăl ei era un important politician libanez, viața lui avea o anumită valoare. Oare știa cineva că fuseseră răpiți?

Căldura înăbușitoare începea să-și facă simțită prezența tot mai mult. Pielea i se acoperise de transpirație și se simțea complet neputincioasă în poziția aceea, fără posibilitatea de-a se ridica măcar în șezut. Și nu zărea pe nicăieri mâncare ori apă. Dumnezeule, îi era atât de sete... Temperatura părea să crească tot mai mult, ceea ce însemna că soarele urca pe cer. Probabil era încă dimineață. Nu-și amintea nimic din noaptea trecută, drogul cu care fusese injectată încă circulându-i prin vene. În curând, setea se transformă în valuri de greață. Încercă din nou în zadar să-și strige tatăl. Lacrimile îi ardeau ochii. Nu puteau supraviețui prea mult în căldura aceea insuportabilă fără mâncare și mai ales fără apă. Măcar dacă s-ar fi terminat totul repede, dar știa prea bine că o astfel de moarte ar fi fost lentă și extrem de agonizantă. Controlul de sine o părăsi într-o fracțiune de secundă și urlă prelung, știind prea bine că n-o aude absolut nimeni.

4

Ambasada Statelor Unite ale Americii
Beirut, Liban

ELICOPTERUL Black Hawk ateriză lin în fața clădirii distruse a ambasadei, de parcă s-ar fi temut să nu sperie spiritele celor decedați. Locotenentul Owen Wallace sări afară, urmat de restul operatorilor SEAL Team 3. Căldura se ridica în valuri din caldarâmul încins de soare, deformând parcă și mai mult metalul contorsionat ce se ițea din pereții înnegriți. Un grup de pușcași marini păzeau cortul militar uriaș ce adăpostea centrul de comandă. Owen le făcu semn celorlați operatori să rămână pe loc și se îndreptă spre ofițerul care-l aștepta la intrare împreună cu un alt bărbat îmbrăcat în civil.

— Luke Harris, se recomandă ofițerul înalt cu păr grizonat, întorcându-se apoi spre celălalt bărbat. Jack Silva, CIA. E fost Navy SEAL de-al vostru, așa că sper să vorbiți aceeași limbă.

Owen înclină din cap în semn de salut, studiindu-l cu interes pe agentul CIA. Părea un tip dur și uns cu toate alifiile, expresia impenetrabilă și răceala din priviri confirmând că era omul potrivit pentru misiunea dificilă ce-i aștepta. Harris le făcu semn și intrară cu toții

în centrul de comandă pentru a se așeza la masa ovală împresurată de monitoare și personal de serviciu.

— Jack îi cunoaște personal pe cei doi dispăruți, continuă Harris. Plus că a activat mulți ani la filiala locală a CIA-ului și se simte ca acasă în gaura asta de iad. Pun pariu că știe mult mai multe decât spune despre Farouk Tehrazzi, care tocmai a revendicat atacul în numele ISIS. Harris împinse un dosar peste masă în direcția lui Owen. Ai studiat deja dosarul lui Hani Ijaaz, ministrul libanez răpit, aici e tot ce știm despre fiica lui.

Owen deschise dosarul. Jadyn Mathinson îl privea zâmbind din fotografia prinsă de copertă. Bruneta cu păr lung până aproape de talie și ochi negri migdalați era o adevărată frumusețe exotică cu piele măslinie, fără îndoială singura moștenire genetică din partea tatălui. Un metru șaptezeci înălțime, cincizeci de kilograme, fără probleme medicale. Fluentă în engleză și arabă. Terminase facultatea de drept în Baltimore, dar activa la o firmă de avocatură în Lincoln City, Oregon. Necăsătorită, nu existau informații că ar fi avut vreo relație stabilă. Mama și tatăl vitreg locuiau pe coasta de est. Nu avea vreun dosar penal, doar câteva amenzi rutiere achitate integral. Fără tatuaje ori alte semnalmente exterioare după care ar fi putut fi identificată în cazul unui deces. Owen arcui o sprânceană la următoarea informație: centură neagră la karate. În sfârșit, o veste bună. Fata nu era vreo panseluță delicată și neajutorată, la o adică se putea descurca pe picioarele ei. Chiar dacă n-o făcuse în seara atacului. Owen ar fi dat orice să vadă o tipă super sexi în rochie de seară cotonogind trei teroriști analfabeți. Poate data viitoare.

— Avem vreo confirmare că ostaticii mai sunt încă în viață? întrebă, ridicându-și privirea din dosar.

— Nu, clătină Harris din cap.

Owen oftă. Văzuse multe orori de când activa în trupele speciale Navy SEAL, dar inima tot i se strânse o idee la gândul că Jadyn ar fi putut fi violată ori torturată de fanaticii ISIS. Conceptul de victorie ideologică pe spatele victimelor colaterale îi provoca o imensă și profundă greață, mai ales atunci când acele victime erau femei și copii. Dar dacă Jadyn era încă în viață și, conform dosarului ei, se dovedea o luptătoare profesionistă care pe deasupra mai era dotată și cu o minte sclipitoare, atunci șansele ca ei s-o găsească și s-o salveze se măreau considerabil.

— Nu există niciun motiv plauzibil să credem că au fost răpiți pur și simplu pentru a fi executați, interveni Jack Silva pentru prima oară. Dacă Tehrazzi voia să-l execute pe Ijaaz, atunci ar fi făcut-o încă din timpul atacului. Faptul că a fost răpit împreună cu Jadyn ne arată că se dorește ceva în plus. Cel mai probabil vom fi contactați cât de curând pentru răscumpărare, indiferent ce implică asta.

Făcu o pauză, studiindu-l încruntat pe Owen de parcă ar fi încercat să decidă dacă-i poate destăinui ori nu anumite informații secrete. Probabil fu satisfăcut la un anumit nivel de ceea ce văzu, pentru că înclină imperceptibil din cap și continuă:

— Tehrazzi e un client mai vechi de-al meu și faptul că a revendicat atacul în numele ISIS mă pune puțin pe gânduri, din moment ce știu cu certitudine că n-a servit niciodată unui singur stăpân. Probabil nici n-ai cum să înțelegi afirmația asta prea bine dacă nu ești la curent cu haosul din Orientul Mijlociu, care în momentul ăsta e sufocat de radicaliști islamici precum Hamas, Statul Islamic pentru Irak și Levant, Jabhat al-Nusra în Siria, Frăția Musulmană și Islamul Jihadist susținut de Iran și Libia. E o diferență între Hamas și Frăția Musulmană,

pentru că Hamas crede în islamul politic și în statul islamic pe baza Sharia, dar și în granițe într-un stat islamic radical. ISIS în Irak și Jabhat al-Nusra în Siria nu cred în granițe, doar într-o mare națiune islamică, neapărat radicală, neapărat pe baza legii Sharia. Sigur că există jihadiști și jihadiști... cum ar fi Mossarat Jihabad, recunoscuți și de Al Qaeda, care aș spune că sunt mai puțin extremiști pentru că urmăresc să-și atingă scopul treptat. Dar numitorul comun, bazele sunt aceleași, terorism sub orice fel și formă. Și cu toții plătesc bine dacă le faci jocul, chestie învățată rapid de cineva precum Tehrazzi, spre exemplu, care-și vinde serviciile oricui oferă mai mult.

— Din câte înțeleg, ești pe urmele lui de ceva timp, comentă Owen. Ai vreo idee în legătură cu locația unde sunt ținuți ostaticii?

— În ultimele luni, Tehrazzi a activat de-a lungul frontierei libanezo-siriene, răspunse Jack, fixându-l cu privirea. Din punctul lui de vedere, e cel mai fierbinte loc de pe planetă în momentul ăsta. Siria a devenit un rezervor al terorismului global și metastazele se răspândesc de-a lungul arcului de criză, din Pakistan și până pe Coasta de Fildeș. Unde altundeva să-și dorească să fie?

Deși părea oarecum relaxat, Owen avu impresia că i se făcea o radiografie completă. Agentul CIA radia o tensiune de un magnetism aproape hipnotizant. Tipul era în mod clar un predator letal până în măduva oaselor.

— Oamenii noștri de contact din regiune confirmă că cel mai probabil ostaticii se află în orașul Al Qutayfah din Siria, continuă Jack fără să clipească, indicând cu degetul o regiune muntoasă din nordul Siriei în apropierea granței cu Libanul. Avem o informație neverificată în

legătură cu o casă părăsită aflată la marginea vestică a orașului. Așteptăm confirmarea.

Ceea ce însemnă că CIA-ul e în plin proces de cumpărare a unui informator, își traduse Owen în minte. Banii făceau minuni acolo unde amenințările și forța brută dădeau mai întotdeauna greș.

— Și Tehrazzi e ISIS cu preponderență ori asta e doar o fiță de moment?

Jack schiță o umbră de zâmbet ce parcă-i adânci și mai mult răceala din priviri.

— Săptămâna trecută făcea parte din armata Mahdi din Irak, mândru discipol al lui Muqtada al— Sadr, o grupare bazată mai ales în al-Najaf. Știm deja că e o organizație de interes pentru iranieni, chiar dacă guvernul neagă faptul că le livrează arme și tone de bani. Tehrazzi e shi'a, deci se integrează perfect în gruparea lui al-Sadr's. Dar e libanez la origine, așa că activează mai mult aici. Săptămâna asta e probabil ISIS... depinde de unde-și primește felia de cașcaval.

— Deci primește fonduri și de la Hezbollah și de la milițiile shi'a din Irak, care la rândul lor sunt probabil plătite de Teheran.

— Cam așa ceva... Tehrazzi e un adevărat cameleon motivat la fel de mult de ideile extremiste religioase ca și de conceptul de putere în sine, motiv pentru care nu putem exclude posibilitatea să se fi implicat în mod activ și cu ceva grupări sunni dacă în felul ăsta își servește propriile interese. Pe de altă parte, are rude în Afganistan care i-au făcut lipeala cu talibani de top.

Owen dădu din cap în semn că a înțeles.

— Mai sunt și alte întrebări? interveni Harris.

— Nu, domnule.

— Imediat ce primim informațiile necesare, aveți undă verde.

Mai departe alcătuiră profilul misiunii în cele mai mici detalii. Inserție, puncte de extracție. SEAL Team 3 urma să se infiltreze adânc în teritoriul inamic pentru a extrage ostaticii, în timp ce Jack și agenții lui aveau să-l vâneze pe Tehrazzi. Teoretic, totul arăta destul de bine, dar pe teren asta nu însemna mai nimic. Orice operațiune pe teren, fie că trata eliberarea de ostatici ori eliminarea unei ținte, nu respecta niciodată întocmai parametrii stabiliți. Motiv pentru care era esențial ca în timpul antrenamentelor recruții să învețe să gândească în afara parametrilor, improvizând la liber, adaptându-se condițiilor de luptă specifice fiecărei locații în parte. Chiar și așa, de multe ori tot nu era suficient.

Al Qutayfah, Siria
În apropierea frontierei libaneze

Fâșia de lumină începea să se estompeze, părând că amurgul izvora din pământ în loc să coboare din cer. Jaydn se concentră să respire regulat, forțând aerul fierbinte și stătut în plămâni și afară. Înăuntru și afară. Înăuntru și afară. Se agăță mental de acele cuvinte ca de o mantra purificatoare. Dacă s-ar fi gândit la altceva înainte de următoarea respirație, ar fi pierdut în mod sigur puținul control asupra panicii ce amenința s-o înghită cu totul.

Trupul îi era aproape complet deshidratat. Transpirația ce-i acoperise pielea cu doar câteva ore mai înainte, îmbibându-se în materialul distrus al rochiei, se uscase acum complet, lăsând în urmă dâre albicioase de sare. Limba i se umflase, presând în căluș, aproape sufocând-o de fiecare dată când se căznea să respire. Nu venise nimeni după ei, nici ajutoare și nici dușmani. Fuseseră complet abandonați. Ore întregi se

muncise în zadar să lărgească cumva legăturile de la mâini şi picioare, contorsionându-şi trupul în poziţii inimaginabile. Toată acea gimnastică inutilă nu servise la nimic altceva decât la a o face să transpire abundent, obosind-o peste poate. Pe de altă parte, era încă în viaţă. Tatăl ei se mişcase uşor de câteva ori, dar probabil era mult prea slăbit pentru a încerca să comunice.

Jaydn începu să tremure, ceea ce era cel puţin ironic, având în vedere că aproape murise de căldură în acea după amiază. Şi chiar dacă nu avea încă febră datorită deshidratării severe, era conştientă că nu putea supravieţui prea mult în acele condiţii. Dacă deshidratarea n-o ucisese încă, era foarte posibil s-o doboare temperaturile extrem de scăzute de peste noapte. Era foarte posibil să intre în hipotermie fără lichide care s-o ajute să-şi regleze temperatura corpului. Dacă ar fi avut putere, ar fi râs isteric. *Hipotermie... după căldurile de mai devreme...*

Nu-şi imaginase niciodată că aşa avea să arate sfârşitul. Se simţea atât de slăbită, simplul gând al unui pahar cu apă aproape făcând-o să-şi piardă complet controlul. Chiar şi în cazul în care venea cineva să-i ajute, oare ar fi putut să se deplaseze? Probabil că nu. Îi tremurau toţi muşchii din cauza deshidratării şi extenuării.

Ridică puţin capul să privească în jur şi vederea i se împăienjeni. Se concentră pe locul unde ştia că se află tatăl ei şi clipi des atunci când realiză că-l vede în dublu exemplar. Cu siguranţă nu era un semn bun. Ce moarte cumplită, mai groaznic decât orice şi-ar fi putut imagina vreodată. Şi nimeni nu ştia unde erau. Probabil mama ei nu avea să ştie niciodată ce li se întâmplase. Ceea ce până la urmă chiar era un lucru bun. Spera ca cineva să aibă prezenţa de spirit s-o mintă... *De fapt, fiica dumneavoastră a fost ucisă pe loc de explozie...* Ar fi vrut

să poată plânge, dar probabil nici nu mai avea lacrimi. Zăcu în continuare pe podeaua prăfuită, tremurând în întunericul crescând. Puterile o părăsiră complet și alunecă într-un somn aducător de moarte.

La început avu impresia că visează pașii de deasupra. Deschise ochii și ascultă cu atenție. Pașii se auziră din nou, de data asta ceva mai aproape de trapă. Inima începu să-i bată cu putere. Oare cei care-i răpiseră se întorceau să-i omoare? În starea actuală nici măcar nu s-ar fi putut ridica în picioare să se apere. Cel mult putea să lovească cu picioarele. Își trase genunchii spre piept, știind că nu poate spera decât la o singură șansă.

Trapa se deschise și lumina lunii pline năvăli înăuntru, aproape orbind-o. O siluetă coborî scările și se apropie de ea, șoptind cuvinte neînțelese. Aproape paralizată de frică, Jadyn se pregăti să lovească cu picioarele.

— Nu te teme, spuse o voce de femeie în arabă.

Jadyn ezită, o rază de speranță încălzind-o pe dinăuntru. Venise să-i ajute? Femeia se lansă într-un monolog precipitat din care nu înțelese mare lucru.

— ... Allah să mă ierte, nu pot face mai mult de atât...

Se apropie mai mult, ținând ceva în mână. Nu un cuțit, din moment ce nu lucea în lumina lunii. Un recipient? Jadyn se strădui să-și limpezească vederea.

— Apă, șopti femeia.

Apă! Jadyn se căzni să se ridice, reușind să se tragă pe genunchi. O durere ascuțită îi străbătu toți mușchii, dar o ignoră, cu gândul doar la lichidul mult dorit. Femeia îi scoase călușul și-i făcu semn să dea capul pe spate pentru a-i putea turna apă printre buzele crăpate. Jadyn sorbi cu nesaț și se înecă, dar reuși să înghită câteva guri bune. Femeia o mângâie cu blândețe pe obraz, încercând parcă s-o liniștească, apoi o ajută să mai bea puțină apă.

— Suficient, spuse într-un târziu cu voce aspră de vreme și regret. Nu mai am decât puțină pentru bărbat.

— Ajută-ne, șopti slab Jadyn, tremurând de disperare.

Libertatea se afla doar la un pas de trapa ce-i îngropase de vii. Era noapte, întuneric, chiar dacă era lună plină tot ar fi reușit să se furișeze fără să fie văzuți.

— Ajută-ne, repetă pe un ton ceva mai puternic. Eliberează-ne...

— Qamar! strigă o voce de bărbat.

— Taci! îi șopti femeia. O să ne audă!

Se lăsă pe genunchi și-o privi adânc în ochi, lumina din spate făcând-o să pară ireală, mai mult un înger. Părea un om bun, în ochi oglindindu-i-se o umbră de înțelepciune și jale.

— Nu pot, n-am ce face. Nepotul meu... m-ar ucide. Ceea ce n-ar fi nimic, am trăit destul, dar m-ar tortura și mă îngrozește suferința. Iartă-mă, mai spuse înainte să se ridice în picioare pentru a se apropia de trupul inert al lui Hani.

Jadyn o urmări cum îi scoate și lui călușul pentru a-i turna puțină apă pe gât. Hani se mișcă și tuși, dar femeia îi șopti cuvinte de încurajare, forțându-l să înghită lichidul dătător de viață.

— Tată, trezește-te! Ajută-mă s-o fac să înțeleagă! Dezleagă-ne, te rog, insistă Jadyn.

Femeia se întoarse la ea și-i mai oferi câteva guri de apă. Jadyn înghiți cu poftă, apoi trase de legăturile cu care-i fuseseră imobilizate mâinile.

— Te rog, ajută-ne!

— Allah să mă ierte, dar nu pot, repetă Qamar cu regret în glas.

Se lansă din nou într-un monolog bolborosit, încercând să-i lege la loc călușul. Jadyn se zbătu,

întorcând capul într-o parte și alta, țipând în protest.

— Taci! șuieră Qamar, înfigându-i unghiile în piele. O să ne omori pe toți!

Jadyn privi cu disperare spre Hani, care rămăsese nemișcat. Era clar că nu putea s-o ajute. Înfrântă și rămasă fără energie, se resemnă și acceptă să i se lege din nou călușul. Fu cotropită de hohote de plâns fără lacrimi.

— O să mai vin atunci când pot, promise Qamar înainte de-a se îndrepta spre trapă. Îi întinse mâna bărbatului care-o aștepta pentru a o ajuta să urce. Allah să vă aibă în pază, șopti înainte de-a închide trapa, scufundându-i din nou în cel mai dens întuneric al disperării.

5

Ambasada Statelor Unite ale Americii
Beirut, Liban

— I-AM GĂSIT.

Owen se întoarse de la monitorul pe care era afişată o hartă detaliată a frontierei libanezo-siriene, îndreptându-şi întreaga atenţie către Harris.

— Unde?

— Siria, un oraş numit Al Qutayfah, în apropiere de graniţa libaneză şi la nord de Damasc, exact aşa cum a spus Jack. Au primit puţină apă, dar n-au mâncat nimic de două zile şi probabil sunt foarte slăbiţi.

Harris întinse harta pe masă şi Owen, împreună cu restul operatorilor, se îngrămădiră în jurul ei. Owen mai trecu o dată prin parametrii misiunii. Odată ce eliberau ostaticii, trebuiau să se deplaseze aproximativ trei kilometri până la punctul de extracţie, unde-i aştepta elicopterul. Planul era să se deplaseze printr-o zonă muntoasă a deşertului, astfel încât să beneficieze de acoperirea oferită de peşterile specifice acelei zone. Toată lumea îşi setă ceasurile.

— Ok, băieţi, hai să-i dăm drumul, spuse Owen nerăbdător. Pun pariu că Jadyn şi Hani abia aşteaptă să iasă din mizeria aia.

Cei opt operatori de elită se grăbiră să-şi pregătească echipamentul de teren.

— Slider.

Slider Woods, un bărbat cât un munte cu păr blond şi ochi de un albastru spălăcit care activa şi pe post de medic al echipei, întoarse capul să-l privească peste umăr.

— Să iei suficient lichid pentru perfuzii... habar n-avem în ce stare-i găsim, spuse Owen pe un ton scăzut.

Al Qutayfah, Siria
În apropierea frontierei libaneze

Jadyn se rugase neîncetat pentru reîntoarcerea lui Qamar. În timpul zilei căldura fusese la fel de sufocantă, dar se agăţase cu încăpăţânare de acea speranţă minusculă. Şi-o imagina cu ochii minţii cum deschide trapa pentru a le mai oferi apă şi poate de data aceea o putea convinge să-i elibereze. Dar seara sosi cu aceleaşi temperaturi scăzute şi Qamar nu-şi mai făcu apariţia. În locul paşilor ei, singurul sunet era vuietul lugubru al vântului ce se întetea tot mai tare.

Noaptea trecută Hani se trezise pentru câteva momente. Rostise câteva cuvinte neînţelese, apoi îşi pierduse din nou cunoştinţa. Jadyn bănuia că suferise o lovitură destul de serioasă la cap, posibil chiar o fractură de craniu. Orice ar fi fost, era clar că avea nevoie de îngrijiri medicale. Asta doar dacă deshidratarea nu-l dobora între timp.

După ce băuse apă cu o noapte în urmă, Jadyn îşi mai revenise puţin, chiar dacă se simţea tot extrem de slăbită. Dar măcar încăperea nu se mai învârtea cu ea şi nu mai vedea totul dublu. Reuşise să înlăture şi căluşul din gură pe care Qamar nu-l legase suficient de strâns. Era convinsă că eliminase deja toată apa băută cu o

seară în urmă, pentru că deja începea să simtă cum se reinstalează febra datorită deshidratării. Ori poate una dintre zecile de tăieturi suferite în seara atacului se infectase deja, ceea ce ar fi fost şi mai grav. Scuturată de frisoane, ascultă resemnată vaietul vântului.

Hani se mişcă încet, atrăgându-i atenţia.

— O să vină cineva după noi până la urmă, şopti tatăl ei cu voce răguşită.

— Qamar a spus că revine.

— O să vină după noi, repetă Hani ca şi când n-ar fi auzit-o.

Jadyn se întrebă dacă nu cumva începuse să halucineze.

— Da, tată, o să vină, îi şopti pe un ton liniştitor.

Nu putea să-i spună că aveau să moară în curând dacă nu mai primeau apă. Se simţea îngrozitor de neputincioasă, ceea ce-o umplea de furie. *Dacă printr-un miracol scăpăm de aici şi pun mâna pe cei care ne-au făcut asta, îi ucid fără niciun proces de conştiinţă!* se trezi că gândeşte. Se înfioră la intensitatea urii ce-o cuprinsese, aproape speriindu-se că era capabilă de astfel de gânduri.

— Eşti o femeie extrem de curajoasă, Jadyn, şopti Hani. Sunt atât de mândru că eşti fiica mea... Gemu înfundat, apoi continuă: Singurul lucru pe care-l regret e că n-am fost un tată mai bun...

Jadyn îşi înăbuşi un suspin. Complimentele din partea tatălui ei erau extrem de rare. Probabil fusese foarte dificil pentru el să exprime acel regret în cuvinte, un fel de testament, ceea ce-i demonstra că probabil Hani nu credea că urmau să scape cu viaţă din acel coşmar. *Mai mult ca sigur e convins că vom muri, altfel nu mi-ar fi spus asta niciodată,* se gândi cu amărăciune.

— Şi eu te iubesc, îi şopti.

Nu mai era nimic altceva de spus. O tăcere grea se aşternu peste acel simbolic adio. Înfrigurată, însetată şi extenuată, Jadyn îndură tăcută durerea surdă ce i se răspândise prin tot corpul. Zăcu nemişcată, ascultând urletul vântului, aşteptând eliberarea catifelată a morţii.

Un zgomot o trezi din reverie. Ridică capul, ascultând cu atenţie. Zgomotul de auzi din nou. Paşi? Se întorsese Qamar? Cu un geamăt, se forţă să se ridice în genunchi, dar nu reuşi să mai audă nimic altceva în afara vântului.

— Ai auzit? şopti Hani.

— Da.

Jadyn se tensionă, întorcându-şi privirea către trapă. Nimic. Doar respiraţiile lor întretăiate. Apoi, paşi îndepărtaţi ce păreau că se apropie alergând. Mai mulţi. Un grup de oameni se îndreptau către ei în grabă. Inima începu să-i bată nebuneşte. Era atât de slăbită acum, mult prea slăbită pentru orice fel de tactică de apărare. Frica i se cuibări în pântece, răspândindu-i-se cu degete de gheaţă pe şira spinării, aproape paralizând-o. Se întorseseră să-i execute?

Owen se opri în dreptul trapei, cu arma pregătită. Rafalele puternice de vânt păreau că vor să nimicească totul în jur.

— Trei... doi... unu... acum!

Rone Tiegen, un bărbat de înălţime medie cu ochi căprui şi păr şaten decolorat de soare, trase zăvorul şi ridică trapa dintr-o singură mişcare. Owen intră cu arma ţintită cu ambele mâini, urmat de Dave Mileston, un bărbat cu o barbă stufoasă de culoarea nisipului, ai cărui ochi căprui blânzi erau în totală neconcordanţă cu fizicul impresionant. În lumina verzuie a dispozitivului cu vedere pe timp de noapte zăriră două persoane legate

în colțurile opuse ale încăperii. Aerul stătut îi izbi ca un pumn în stomac. Transpirație, urină, teroare.

— Liber, spuse Owen, ridicându-și ochelarii cu infraroșu pe creștetul capului în timp ce se apropia de femeie.

Slider se îndreptă spre bărbat. Trei operatori ocupară poziții strategice prin încăpere, în timp ce alți trei rămaseră de pază la intrare.

— Jadyn Mathinson? întrebă Owen pe un ton blând, lăsându-se pe un genunchi în fața femeii.

Era extrem de palidă, ochii întunecați părând niște găuri negre în care se oglindea groaza. Îl privea fix de parcă ar fi fost o apariție dintr-un coșmar ce nu se mai sfârșea. Și probabil chiar așa părea în echipament complet de teren, înarmat până în dinți.

— Locotenent Owen Wallace, U.S. Navy, se recomandă pentru a o liniști. Ești rănită?

Jadyn clătină din cap în semn că nu, părând să se mai relaxeze o idee. Owen își scoase cuțitul K-bar pentru a-i tăia legăturile de la mâini și picioare. Rochia de seară pe care o purtase la recepția de la ambasadă în noaptea atacului era sfâșiată și plină de mizerie. Furia i se aprinse în stomac, împrăștiindu-i-se cu iuțeala focului prin tot corpul. Nenorociții o legaseră ca pe un animal, lăsând-o să moară de inaniție în gaura aceea de iad. Jadyn suspină înfundat și-și masă stângaci încheieturile mâinilor. Owen își scoase rucsacul din care extrase o sticlă cu apă. I-o duse la buze pentru a o ajuta să bea. Jadyn o apucă cu ambele mâini și bău cu nesaț, înecându-se de câteva ori.

— Încet, îi spuse Owen cu blândețe.

I se strânse inima în timp ce-o privea cum încearcă să ia înghițituri mici, insistând să-și țină singură sticla cu mâini tremurânde. Așteptă răbdător până termină toată apa, apoi o ajută să se ridice în picioare. Jadyn se clătină, prinzându-se cu ambele mâini de el.

— Cum stăm? întrebă Owen, întorcând capul pentru a-l privi pe Slider.

— Lovitură destul de urâtă la cap... nu mă pot pronunța cu un diagnostic clar până nu ajungem la elicopter. I-am dat ceva apă, dar amândoi au nevoie urgentă de perfuzii.

Owen înclină din cap în semn că a înțeles. Scoase din rucsac o salopetă neagră din bumbac gros, ciorapi flaușați și o pereche de bocanci de teren, pe care i le întinse lui Jadyn.

— Pune astea pe tine înainte s-o luăm din loc.

Nu aveau prea mult timp la dispoziție, puteau fi atacați în orice moment. Jadyn ezită pentru un moment, apoi acceptă hainele. Owen se întoarse cu spatele pentru a-i oferi puțină intimitate.

— Nu cred că pot..., îi auzi vocea slăbită în timp ce se chinuia cu salopeta, incapabilă să-și coordoneze prea bine mișcările.

Owen întoarse cu fața la ea și-o luă în brațe, mângâiând-o liniștitor pe spate.

— Totul va fi bine, acum ești în siguranță. Mă lași să te ajut?

Jadyn încuviință din cap, rămânând tăcută în timp ce-i scoase rochia distrusă și-o ajută să îmbrace salopeta, apoi îi trase ciorapii și bocancii în picioare, legându-i șireturile ca unui copil. Când termină, o conduse la trapă și-o ridică în brațe pe scări, de unde Rone o prinse de mâini și-o trase afară din mormântul subteran. Lumina lunii pline o izbi cu forța unei explozii nucleare, făcând-o să clipească des.

— Poți să mergi? întrebă Owen.

— Cred că da, o să încerc, îi răspunse pe un ton nesigur.

Doi operatori îl scoaseră pe Hani prin trapă, iar Glen McFarland, un irlandez cu păr roșcat și ochi verzi, îl luă

pe pe un umăr ca pe un sac de cartofi. Grupul se puse în mişcare, străbătând străzile înguste cu băgare de seamă. La început, Jadyn se forţă să ţină pasul, agăţându-se cu disperare de braţul lui Owen. După ce se împiedică pentru a patra oară, Owen îşi agăţă pistolul mitralieră Heckler & Koch MP-5/10 pe un umăr şi-i petrecu un braţ pe după talie pentru a o ajuta. Se furişară de-a lungul caselor din piatră albă cu terase în stil maur, călăuziţi de lumina lunii. Vântul puternic se transformase într-o veritabilă furtună de nisip, îngreunându-le tot mai mult înaintarea, ridicând în aer hârtii, pungi şi tot felul de gunoaie. Operatorii îşi fixară dispozitivele cu vedere pe timp de noapte, Owen oferindu-i unul şi lui Jadyn pentru a-i proteja ochii de nisipul ce le biciuia feţele.

Se îndreptară către deşert şi punctul de extracţie aflat la trei kilometri sud-est. Înaintau destul de greu, vizibilitatea reducându-se aproape la zero barat odată ce ajunseră în întinderea nesfârşită de nisip. Owen realiză că niciun elicopter din lume n-ar fi putut pătrunde în acea urgie întunecată. Se adăpostiră după o dună de nisip pentru a reconfigura parametrii extracţiei. În timp ce contactă centrul de comandă prin telefonul cu satelit, Sean Geist, un blond cu ochi aproape bleu şi o faţă de îngeraş nevinovat cu obraji bucălaţi îi mai oferi nişte apă lui Jadyn. Owen fu nevoit să urle din toţi plămânii pentru a acoperi urletul lugubru al vântului, stabilind un alt punct de extracţie în zona peşterilor peste aproximativ opt ore, când era de aşteptat ca furtuna să treacă ori măcar să scadă în intensitate.

Îşi reluară drumul, cu Owen cărând-o pe un umăr pe Jadyn, care era complet scursă de puteri, Slider preluându-l pe Hani, care nu-şi mai recăpătase cunoştinţa de când părăsiseră pivniţa întunecată. Quentin Hicks, un negru cu trăsături perfecte şi atât de bine făcut

încât părea sculptat, era închizător de coloană. Dură aproximativ două ore să străbată un singur kilometru, în timp ce vizibilitatea continua să rămână zero, nisipul biciuindu-i fără milă. Cum era aproape imposibil să mai poată respira, iar de orientare nici nu putea fi vorba, Owen decise să se oprească. Săpară un adăpost în nisip, pe care-l acoperiră cu pânza de cort din dotare. Jadyn încercă să-l ajute pe Rone cu pânza zmucită sălbatic în toate direcțiile de palele puternice de vânt, dar Martin Ubben, un bărbat brunet cu ochi gri închis, o pofti cu blândețe în adăpost. Se înghesuiră cu toții în locul strâmt, încercând să-și găsească poziții cât mai comode, în timp ce Slider pregăti o perfuzie pentru Hani.

— Mai întâi fiica mea, șopti el slăbit.

Slider îi aruncă o privire peste umăr lui Owen, care încuviință din cap. O întinseră pe jos în mijlocul adăpostului, o mână de om, fragilă și extenuată, înconjurată de un perete protector alcătuit din opt operatori de elită. În ciuda părului încâlcit plin de nisip și a cearcănelor tot mai evidente pe fața palidă, Owen nu se putu abține să nu remarce cât era de frumoasă.

Slider îi introduse acul în venă și ea făcu o grimasă minusculă, dar nu scoase niciun sunet. Era plină de tăieturi, probabil din seara atacului la ambasadă. Slider le curăță pe cele la care avea acces fără s-o dezbrace, aplicând unguent cu antibiotic și acoperindu-le cu bandaje. Jadyn gemu încet atunci când îi extrase o așchie de sticlă dintr-o tăietură de pe braț, dar nu se plânse. Owen își abținu cu greu pornirea de-a o lua din nou în brațe. La a treia așchie de sticlă, Jadyn scăpă un suspin și Owen cedă, luând-o de mână pentru a-i oferi puțină alinare.

În momentul în care li se atinseră mâinile, Jadyn îl privi în mod deschis cu ochi întunecați și misterioși

precum tăciunii pârjoliți de soare, zâmbindu-i în semn de mulțumire. Owen simți că i se frânge ceva în piept. Din nou fu tentat s-o ia în brațe și să nu-i dea drumul niciodată, promițându-i că nu va mai permite în veci să i se întâmple ceva rău. Ceea ce era complet bizar și neprofesionist din partea lui. Ca să nu mai vorbim total idiot. Habar n-avea ce i se întâmplă, nu mai pățise niciodată așa ceva. În loc să reformuleze parametrii misiunii, visa cu ochii deschiși ca un cățel în călduri. Își călcă peste inimă și-și smulse privirea din privirea ei pentru a întoarce capul. Descoperi cu uimire că absolut toți membrii temutei SEAL Team 3 forfoteau pe lângă ea, aerul fiind practic înțesat cu energie masculină exagerat de protectivă. Într-un fel era bine, se gândi, atâta timp cât își făceau treaba și nu începeau să plutească pe norișori parfumați. Bine pentru că încă mai erau capabili de empatie, instinctul de a-i ajuta pe cei aflați în nevoie nefiind diminuat de antrenamentele dure, misiunile pe viață și pe moarte și, mai ales, excesul de testosteron. *Jeez, uită-te la noi, își trase o palmă mentală peste frunte. Opt Navy SEALs feroce care se frichinesc ca niște mămăițe în jurul unei femei!* Slider îi pigulea tăieturile, Rone îi aranja o pătură sub cap, Quentin o învelea cu delicatețe cu o alta, Martin îi ținea sticla cu apă la gură pentru a o ajuta să bea, Glen se foia în jurul rucsacului încercând să decidă ce să-i ofere de mâncare. Numai Sean și Dave rămăseseră pe dinafară — din lipsă de spațiu, nu de altceva — sorbind-o din ochi ca niște papă lapte. Și cel mai mai idiot sunt eu, care o mai și țin de mână! Misiunea asta trebuie să intre în analele Navy SEALs pe post de așa nu, se gândi îmbufnat în timp ce uda o cârpă pentru a-i curăța puțin fața murdară. Jadyn flutură din gene, oftând mulțumită, apoi zâmbi și adormi pe loc. Incapabil să se abțină, Owen o mângâie pe păr.

— Ai tâmpenie d-aia pentru buze crăpate? i se adresă lui Slider, care-i aruncă o privire șocată, întinzându-i tăcut recipientul cu alifie.

Nimeni nu schiță niciun gest, nimeni nu îndrăzni nici măcar să respire. Probabil și pentru că Owen le aruncă o privire peste umăr, o sfidare mocnită oglindită în ochii acvamarin cu inflexiuni de oțel. Slider se dezmetici primul, întorcându-se spre Hani pentru a-i pune perfuzia. Îi ridică câte o pleoapă, studiindu-i pupilele, clătinând nemulțumit din cap.

— Nu-mi place cum arată, spuse în timp ce-i dezinfecta o tăietură de pe frunte. E încă dezorientat și-și pierde mereu cunoștința. Trebuie să-l trezim des să ne asigurăm că nu intră în comă.

— Problema e că nu ne putem mișca de aici, comentă Rone, ridicând un colț al pânzei pentru a privi încruntat afară.

Vestea bună era că nici teroriștii nu puteau face mare lucru, dar odată ce furtuna trecea, trebuiau să ajungă rapid la punctul de extracție pentru a evita surprizele neplăcute. Se aflau deja de prea mult timp în zonă, ceea ce nu reprezenta niciodată o strategie bună.

6

NIMIC nu se compara cu noaptea în deşert. Aerul rarefiat ce oferea atât de puţină protecţie în faţa asaltului nemilos al soarelui îngăduia întunericului să eradicheze complet căldura, dezvăluind stelele. Miliarde de stele umpleau cerul de culoarea cernelii cu o puzderie de punctuleţe luminoase ce aruncau străluciri microscopice de-a lungul dunelor de nisip auriu.

Owen studie harta întinderii de nisip ce se revărsa din Siria spre nordul Irakului, întinzându-se spre Iordania şi Arabia Saudită fără nicio aşezare omenească şi niciun drum practicabil. În timpul războiului din Irak, insurgenţii folosiseră brutalitatea deşertului împotriva tehnologiei moderne de război. Echipamentele se defectaseră, furtunile de nisip împiedicând elicopterele să se ridice de la sol, până şi sistemele performante de termoviziune fiind induse în eroare. Insurgenţii îşi instalaseră principala bază de operaţiuni în deşert, coordonând atacurile din zonele urbane şi hărţuind guvernul proaspăt instaurat cu tactici teroriste tradiţionale ce implicau bombe amplasate pe marginea şoselelor ori ameninţarea permanentă cu răpirea. Acum deşertul era din nou pustiu. Însă intuiţia îl avertiză pe Owen că nu erau singuri. Înlătură un colţ al pânzei pentru a privi afară, zărind primele semne ale ivirii zorilor. Furtuna scăzuse în intensitate, luna se pregătea să se topească în strălucirea nimicitoare a soarelui.

Jadyn tresări și deschise ochii. Întoarse capul, descoperindu-l pe Owen în dreptul ieșirii din adăpostul improvizat.

— Bună, șopti cu voce răgușită.

Ultimul lucru pe care și-l amintea era modul delicat care-i unsese buzele crăpate cu o alifie cu gust de mentă. Owen întoarse capul și-i zâmbi. Un bărbat atât de atrăgător, unul căruia avea să-i fie recunoscătoare pe vecie.

— Bună dimineața. Cum te simți? o întrebă, studiind-o cu atenție.

— Mult mai bine.

— Furtuna e pe ducă, trebuie să plecăm în curând. Ți-e foame?

Drept răspuns, stomacul lui Jadyn scoase o serie de sunete elocvente. Owen izbucni în râs, albastrul închis al ochilor părând să se accentueze odată cu sclipirea amuzată ce se oglindi în adâncurile lor.

— O întrebare total infantilă, ținând cont de coșmarul prin care tocmai ai trecut.

Slider se lăsă pe un genunchi lângă ea și-i înfășură manșeta unui tensiometru pe braț.

— Pun pariu că habar n-ai ce-i ăla un MRE, comentă pe un ton amuzat.

— MRE? repetă confuză Jadyn.

— Vine de la *Meal Ready to Eat*, un fel de concentrat bogat în calorii care-ți cam dă stomacul peste cap dacă-l mănânci suficient de mult timp.

— E chiar atât de groaznic?

— Depinde, interveni Owen. Vrei niște biscuiți sărați pentru început ori încerci versiunea MRE a tocăniței de vită? Sau poate dorești spaghete cu carne? îi arătă două pachete argintii.

— Alege tocăniţa, şopti Slider. Spaghetele au gust de sconcs rânced. Înainte ca Jadyn să poată răspunde, îi scoase manşeta tensiometrului. Tensiunea e bună, se pare că ţi-ai revenit. Perfuziile şi-au făcut efectul scontat.

— Tata cum se simte? întrebă Jadyn pe un ton îngrijorat. S-a trezit?

Slider clătină din cap, privind-o cu regret.

— Nu. Din păcate, starea lui se înrăutăţeşte. Are nevoie de o intervenţie chirurgicală, îl transportăm direct la spital când ajungem în Beirut.

Jadyn oftă. Temerile i se adevereau. Întoarse capul să-l privească, observând paloarea cadaverică şi faptul că stătea complet nemişcat. Abia dacă părea că respiră.

— Perfuziile nu l-au ajutat deloc?

— L-au ţinut în viaţă.

Owen se aşeză lângă ea şi-i puse un braţ pe după umeri.

— Va fi bine, trebuie doar să-l ducem cât mai repede la spital, îi spuse pe un ton încurajator.

— Locotenente, vreau să-ţi mulţumesc mult pentru toată...

— Cu plăcere, nu mi-am făcut decât datoria, o întrerupse el. Şi spune-mi Owen, e mai simplu, îi făcu cu ochiul, întinzându-i un pachet cu biscuiţi sărăţi. Începe cu ăştia să vedem cum te simţi.

Jadyn devoră biscuiţii înainte să-şi dea seama ce face. Owen îi întinse tăcut o sticlă cu apă, pe care-o bău cu nesaţ.

— Probabil niciodată n-o să mai consider lucrurile mărunte precum mâncarea şi apa ca fiind de la sine înţelese, comentă pe un ton amar.

— O să dureze ceva timp, dar o să treci peste amintirile astea, spuse Owen, luându-i sticla goală din mână. Crede-mă pe cuvânt. Dacă la un moment dat n-ar interveni uitarea oarecum selectivă, probabil niciunul dintre noi nu ne-am mai putea întoarce pe teren.

Jadyn întoarse capul să-l privească.

— Nici nu-mi pot imagina toate pericolele la care vă expuneți... jocul permanent cu moartea...

Owen ridică din umeri.

— Ne-am obișnuit, am fost antrenați pentru asta. Primele misiuni sunt cele mai grele... mai întâi îți intră în alertă auzul, auzi fiecare foc de armă în parte, apoi văzul, încerci să vezi de unde se trage. În funcție de pregătire și de stăpânirea de sine, încep reacțiile. Unii devin efervescenți, alții foarte tăcuți, unii încearcă să-și dea seama ce se întâmplă, alții intră în panică și nu mai funcționează. De obicei, efervescenții sunt cei care dau alarma, după care încep comenzile. Nu mulți rămân calmi și calculați, respectând întocmai procedurile. Pe teren totul e variabil, o situație se poate schimba total în câteva minute.

Owen tăcu brusc, părând aproape jenat. Cum ajunsese să se destăinuie în felul acela în fața unei necunoscute? De ce simțea că o cunoaște de când lumea?

Jadyn păru că-i intuiește frământările interioare. Ezită pentru o fracțiune de secundă, apoi îi puse o mână pe braț.

— Owen... mulțumesc că mi-ai salvat viața. Ai devenit cumva îngerul meu păzitor.

Owen înclină scurt din cap, apoi se ridică în picioare, destrămând în mod intenționat conexiunea mult prea intimă.

— Ne pregătim de plecare, elicopterul sosește în curând și mai avem destul până ajungem la punctul de extracție, dădu ordinul pe un ton grav înainte să părăsească adăpostul.

Jadyn privi nemișcată în urma lui, realizând că era suficient să-i audă vocea ori să-i perceapă prezența pentru a se simți în siguranță. Emana o aură de-o

magie aparte, o sferă de nepătruns, declanşând întrebări mistuitoare şi sclipiri curioase în priviri. Owen părea la fel de dur precum nopţile tăcute şi ademenitoare ori pietrele fierbinţi ce dau culoare nemărginirii, pătrunzător asemeni orizontului îndepărtat, neiertător aidoma destinului ce-i adusese împreună în acel loc nesfârşit şi uitat de lume, cel al deşertului infinit atât de aprig şi atât de fermecător. Era mereu sigur pe el, ceea ce-i conferea un calm aproape contagios. În prezenţa lui se simţea mereu liniştită şi protejată, nu-i mai era teamă de nimeni şi nimic.

După ce Slider îi scoase perfuzia, se trase mai aproape de Hani pentru a-l mângâia pe obraz. Pielea rece şi cenuşie îi era acoperită cu un strat subţire de transpiraţie. Jadyn îşi muşcă buzele pentru a-şi opri lacrimile la gândul că era foarte posibil să nu-şi mai revină niciodată. Chiar dacă nu aveau o relaţie extrem de apropiată, era totuşi tatăl ei. Îl iubea în felul ei şi-l admira. I se părea un adevărat sacrilegiu ca un bărbat atât de puternic şi sclipitor să fie doborât într-un mod atât de brutal şi inutil.

Slider apăru din nou lângă ea, lăsându-se pe un genunchi cu o seringă în mână.

— Cu riscul de-a începe să te calc pe nervi, trebuie neapărat să-ţi mai fac o injecţie cu antibiotic. Ţi-am mai făcut una aseară, dar ai nişte răni destul de urâte, care s-ar putea infecta.

Jadyn îşi coborî privirea la acul seringii, inspirând adânc atunci când îi pătrunse în piele. Încă i se părea că visează şi că toate întâmplările din ultimele zile nu erau decât rodul unei imaginaţii debordante transformate într-un coşmar ce începea să capete un gust uşor dulceag. Recepţia de la ambasadă, explozia, răpirea, apropierea iminentă a morţii, intervenţia salvatoare în miez de noapte, furtuna de nisip... Owen.

Chiar în acel moment, bărbatul care-i invadase gândurile își făcu din nou apariția.

— Vizibilitatea e bună și locul pare pustiu, dar mă aștept ca asta să se schimbe dintr-un moment în altul. Strângeți tot calabalâcul, plecăm în cel mult cinci minute. Jadyn, crezi că poți să te deplasezi?

Spre oroarea ei, simți cum i se declanșează un foc în pântece la auzul numelui ei rostit de vocea ușor răgușită. La naiba! Nu avea să se facă de râs, comportându-se ca o femeiușcă prostuță. Probabil Owen avea mereu parte de astfel de reacții. Ridică bărbia și-l privi direct în ochi.

— Da, mă pot descurca singură, nu trebuie să-ți mai faci griji din cauza mea.

Owen îi susținu privirea, în ochii acum aproape bleumarin oglindindu-se umbra unui zâmbet.

— Ești responsabilitatea mea, propunerea ta nu e o opțiune.

Al Qutayfah, Siria
În apropierea frontierei libaneze

Farouk Therazzi coborî tăcut în pivniță, scormonind cu privirea fiecare colțișor întunecat. Cum reușiseră să scape? În mod clar, fuseseră ajutați. Furia i se răspândi cu iuțeala focului prin toate terminațiile nervoase. Planurile îi fuseseră ruinate. Pierduse nu doar așii din mânecă, ci și foarte mulți bani, plus că probabil ostaticii fuseseră eliberați de forțele speciale americane, care acum urmau să-l vâneze cu siguranță.

Iritarea îl sufoca atât de tare, încât abia reuși să întrebe printre dinți:

— Cine e responsabil pentru dezastrul ăsta?

Unul dintre oamenii săi se mută de pe un picior pe altul, restul îi evitară privirea.

— Aflați cine e responsabil și aduceți-l la mine, ordonă pe un ton glacial.

Cineva îl trădase, cineva îi anunțase pe americani unde erau ostaticii. Era clar că trebuie să plătească, mai mult ca exemplu pentru viitor. Nimeni nu-l trăda pe Farouk Tehrazzi fără să plătească prețul suprem. Nu-și dorea s-o facă, dar era absolut necesar pentru a nu pierde teama și respectul oamenilor. Însă ideea în sine îi provoca greață.

— Dați zvon că ofer o recompensă generoasă pentru capturarea ostaticilor, vreau să fie vânați ca niște câini turbați. Morți sau vii, îi vreau înapoi.

7

Deşertul sirian
In apropierea frontierei libaneze

Întinderea aridă de nisip roşiatic era înţepată din loc în loc de stânci şi canioane ameţitor de înalte cu pereţi zgrunţuroşi ce semănau cu nişte bucăţi de ceară scurse dintr-o lumânare gigantică. Pământul maroniu şi vălurit părea că fusese frământat de o uriaşă mână invizibilă în broderia intricată a unui deşert tăcut şi greu de pătruns, sculptat doar de vânt, nisip şi apă, deranjat din când în când de sunete şi paşi ce nu-i aparţineau. Pustiurile modelaseră lumea, dându-i substanţă, protejând imperii şi adăpostind rute comerciale faimoase, înghiţind apoi civilizaţii întregi, ştergându-le complet orice urmă de pe suprafaţa pământului.

Iar acum Jadyn se temea că cei opt operatori care o salvaseră urmau să aibă aceeaşi soartă şi asta doar datorită ei. Îi încetinea, o ştia prea bine. Şi ura s-o ştie. Era încă mult prea slăbită şi obosea destul de repede datorită mersului anevoios pe nisipul ce-i aluneca sub tălpi precum argintul viu. În plus, după câteva ore de linişte, furtuna de nisip se reîntorsese, chiar dacă nu la intensitatea din noaptea trecută. Cu toate astea, Owen nu părea să fie prea îngrijorat şi nici n-o luase pe sus

ca noaptea trecută. Privirea îi era atrasă de el ca de un magnet. Arăta magnific în echipamentul complet de teren. Ca şi cum ar fi simţit că-l priveşte, Owen întoarse capul peste umăr.

— Eşti ok?! strigă pentru a acoperi şuierul vântului.

Îl loc să-şi irosească puţina energie ţipând, Jadyn încuviinţă din cap, făcându-i semn că era în regulă. Se simţea de parcă ar fi cântărit o sută de kilograme. Până şi părul îi atârna greoi pe spate.

— Nu mai avem decât vreo jumătate de kilometru până la peşteri! Aproape am ajuns! o încurajă Owen.

O jumătate de kilometru ori zece kilometri era totuna. Jadyn îi făcu din nou semn că e ok, forţându-se să ţină pasul după el. În spatele ei, Rone şi Quentin îl cărau pe Hani pe o targă, apoi urmau Slider, Martin, Dave, Sean şi Glen, care era închizător de coloană şi mergea mai mult cu spatele. Jadyn grăbi pasul. Muşchii îi tremurau de efort, dar refuză să cedeze, refuză să se plângă. Oamenii aceia complet necunoscuţi îşi riscaseră propriile vieţi pentru a o salva, aşa că avea de gând să facă posibilul şi apoi imposibilul pentru a nu le deveni o povară mai mare decât era deja. Dacă nu mai putea merge, avea să se târască pe coate până la afurisitele alea de peşteri.

Aşa că strânse din dinţi, respirând din greu şi aplecându-se împotriva vântului, fortându-se să păşească constant. Operatorii aveau o condiţie fizică de invidiat, ceea ce n-o mira absolut deloc. Jack Silva, unul dintre prietenii buni ai tatălui ei fusese Navy SEAL, iar ea crescuse ascultându-i fascinată poveştile incredibile. Ştia de ce erau în stare şi cât de bine erau antrenaţi, era la curent cu aspectele bune şi cele rele. Se împiedică şi căzu în genunchi. Slider se repezi spre ea, dar îl opri cu un semn şi se ridică singură, simţindu-şi picioarele de parcă ar fi fost făcute din plastelină. Nu avea de gând să

cedeze sub nicio formă. *Trebuie să poți, își spuse în gând. Nu mai e mult. Concentrează-te... pas cu pas.*

Dintr-o dată, vântul își pierdu din intensitate, nisipul din aer se mai disipă o idee. Ridicându-și privirea, realiză că se aflau în fața unui zid muntos protector ce spărgea linia plată a orizontului. Ajunseseră la peșteri? În fața peretelui stâncos desluși ceva ce părea un fel de groapă cu movile de pământ pe margine, în mijloc înălțându-se o stâncă mare cât cinci tiruri puse împreună. Privind în jur, realiză că de fapt erau mai multe gropi asemănătoare din loc în loc, toate cam de aceeași mărime, toate având câte o stâncă ciudată în mijloc. Locul arăta de parcă o dihanie gigantică ar fi săpat la întâmplare, scormonind după ceva anume. Un fel de rampă spiralată se afunda în pământ, terminându-se într-un hău negru care nu era nimic altceva decât intrarea într-o peșteră. Locul părea un uriaș stup de albine subpământean străbătut de peșteri și tuneluri. Batalioane întregi de soldați se puteau ascunde în acel labirint subteran, cu condiția să-i cunoască amplasamentul.

Owen și restul echipei începură să-și pregătească echipamentul, așa că Jadyn își permise să se prăbușească pe nisip. Dave îi întinse o sticlă cu apă și un baton de ciocolată. Jadyn îi mulțumi cu un zâmbet și înfulecă ciocolata din trei înghițituri, după care se forță să soarbă delicat din sticla cu apă. La un moment dat realiză cu îngrijorare că operatorii pregăteau frânghii și hamuri.

— Trebuie să trecem pe partea cealaltă, îi explică Owen, părând să-i citească gândurile. Elicopterul nu poate ajunge aici.

Jadyn îl privi cu ochi mari, întrebându-se în sinea ei cum avea să reușească o asemenea nebunie. Nu-și dorea decât să se întindă pe nisipul cald și să doarmă cel puțin o săptămână. Owen se apropie și se lăsă pe un genunchi în fața ei, studiind-o cu atenție.

— Nu mă aştept să escaladezi de una singură.

— Serios? Cum altfel?

Doar nu putea s-o care ca pe un sac cu cartofi! O cărase pe un umăr cu o noapte înainte, dar nu vedea cum ar fi putut escalada muntele cu ea în spate.

— O să ai propriul tău ham. Eu doar te voi ajuta.

— Dar cum pot să... Jadyn oftă exasperată. Nu m-am cățărat niciodată pe munți, habar n-am ce trebuie să fac!

— O să fiu lângă tine tot timpul, ai încredere în mine, o încurajă el.

Şi cum o ajuta faptul că avea să fie lângă ea? Dumnezeule, asta chiar era o nebunie! Jadyn privi tăcută cum targa pe care se afla tatăl ei fu prinsă cu frânghii şi pregătită de escaladare, cu Glen deasupra şi Rone dedesubt. Se mişcară cu precizie şi uşurinţă, străbătând deja jumătate din distanţă până în momentul în care Owen i se adresă din nou.

— Trebuie să ajungem sus, peştera de care avem nevoie e pe partea opusă a canionului. Furtuna se va opri cât de curând şi rămânem complet expuşi.

Jadyn întoarse capul să-l privească, urând să realizeze câtă dreptate avea.

— Bine, încerc să dau tot ce pot.

Între timp, Glen şi Rone ajunseseră deja sus. Slider şi Martin îşi începură escaladarea. Quentin şi Sean se pregăteau la baza peretelui stâncos.

Owen o luă de mână şi se ridică în picioare, trăgând-o după el. Îi puse hamul şi introduse frânghiile în carabine, după care o conduse către stâncă. Jadyn privi în sus la Quentin şi Sean, care se aflau deja la jumătatea drumului.

— Urmăm noi, o anunţă Owen. Facem în felul următor, cauţi crăpături şi denivelări. Îţi plasezi mai întâi mîinile, apoi picioarele, fiecare mişcare pe rând şi fără grabă. Eu o să fiu tot timpul în spatele tău. Uite aşa.

Se postă în spatele ei, cu câte un braț în fiecare parte, prinzându-se cu mâinile de două șanțuri săpate în rocă pentru a-și ridica picioarele, îndoindu-și genunchii până când le plie pe spatele coapselor ei ca și când i-ar fi stat în poală. Un fior o străbătu din cap și până în picioare la atingerea aceea atât de intimă și neașteptată. Îi simțea căldura corpului și conturul mușchilor cizelați prin haine. Privirea îi coborî la mâinile cu degete lungi și puternice, imaginându-și cum ar fi să le simtă pe piele. *Termină!* se certă în gând. *Chiar nu e momentul să te comporți ca o cretină!* Dacă aluneca ori făcea un pas greșit, l-ar fi afectat nu doar pe Owen, ci și pe Dave, care urma să se afle chiar sub ei.

— Nu mai gândi atât de mult, auzi vocea lui Owen la ureche. N-am de gând să te las să cazi.

Întoarse capul să-l privească, înghițind în sec. Siguranța din tonul lui și calmul oglindit în ochii cameleonici, ce acum căpătaseră o nuanță de albastru deschis, îi oferiră curajul de care avea nevoie.

— N-am de gând să dau greș, declară mult mai sigură pe sine decât se simțea.

— Știu, îi oferi el un zâmbet minuscul.

Îi simți răsuflarea fierbinte pe pielea sensibilă a cefei, ceea ce-i declanșă un fior pe șira spinării. *E clar, sunt o cretină fără speranță.* Inspiră adânc și-și poziționă piciorul într-o adâncitură în peretele stâncos, întinzându-se pentru a-și strecura degetele mâinii drepte într-o alta aflată chiar deasupra capului ei.

— Ai instincte bune, comentă Owen în spatele ei, mușchii tensionându-i-se și mulându-se pe corpul ei. Împinge cu picioarele, nu te trage în brațe decât atunci când ai absolută nevoie s-o faci. În felul ăsta îți conservi energia și nu-ți obosești inutil partea superioară a corpului.

Tot corpul meu e o gelatină jenantă, îi răspunse în gând, dar îi urmă sfaturile, respirând sacadat de fiecare dată când își muta picioarele și mâinile, la fel cum făcea atunci când lovea la cursurile de karate. *Disciplină și control,* își reaminti cuvintele sensei-ului. *Găsește-ți ritmul, controlează-ți respirația și n-ai cum să dai greș.* Urcă încet, cu trupul lui Owen mulat pe al ei ca o a doua piele. Fruntea i se acoperi de broboane de transpirație, mușchii i se încălziră într-un mod surprinzător de plăcut. Găsi o adâncitură pentru piciorul stâng și împinse, alunecând brusc ca pe gheață. Deschise gura să țipe, dar trupul lui Owen o sprijini imediat, preluându-i greutatea cu o ușurință iritantă. Jadyn se grăbi să se tragă în brațe ca și cum întreaga viață i-ar fi depins de asta. Privi la hăul de dedesubt pentru o fracțiune de secundă, dorindu-și imediat să n-o fi făcut.

— Stai calmă, o liniști Owen. Sunt aici și te țin, indiferent ce s-ar întâmpla.

Jadyn continuă să urce, inspirând adânc pe nas și expirând pe gură.

— Te descurci incredibil de bine, o încurajă el, strecurându-și degetele în două adâncituri aflate chiar lângă mâinile ei. Acum prinde-te de brațele mele și odihnește-te câteva secunde, o îndemnă pe un ton calm. Și nu mai privi în jos. Închide ochii și respiră, aproape am ajuns.

Mincinosul. Abia dacă ajunseseră la jumătatea distanței. Se prinse cu mâinile de brațele lui și închise ochii, încercând să vizualizeze cum tensiunea i se scurge din corp, bucurându-se în același timp de căldura corpului lui și de fermitatea mușchilor ce-o învăluiau precum un scut protector.

— Scuze, șopti, lipindu-și obrazul de stânca aspră și rece.

— N-ai pentru ce să-ți ceri scuze, ai alunecat. E perfect normal, i se poate întâmpla oricui.

— Merge bine acolo sus?! strigă Dave de sub ei.

— Merge! îi răspunse Jadyn, dorindu-și s-o și creadă. Merge bine, murmură ca pentru sine.

— Mai mult decât bine! completă Owen. Are instincte de alpinistă, e incredibilă!

Da, bine... și Ali Baba tocmai a zburat cu covorul fermecat prin spatele nostru. Deschise ochii și privi în sus. Restul de șase operatori terminaseră deja escaladarea și priveau în jos la ei peste marginea peretelui stâncos. Oftă adânc și reîncepu să urce cu o mai mare siguranță în mișcări. Puțin câte puțin făcu progrese, distanța micșorându-se văzând cu ochii. În scurt timp, mâini puternice o traseră peste margine. Se prăbuși tremurând în patru labe și rămase nemișcată pentru câteva secunde pentru a-și trage sufletul. Dintr-o dată se simți luată pe sus și se trezi sprijinită de pieptul ferm al lui Owen.

— Bea, îi spuse cu voce joasă, întinzându-i o sticlă cu apă. Partea cea mai grea a trecut, acum urmează coborîrea în rapel.

Jadyn înghiți cu noduri. Fir-ar să fie, uitase că nu se aflau decât la jumătatea drumului, fiind nevoiți să și coboare!

— Facem o pauză de câteva minute, dar nu prea lungă, continuă Owen, luându-i sticla din mână pentru a lua o înghițitură de apă. Suntem complet expuși aici sus.

Jadyn privi în jur. Se aflau pe un platou deschis ca rază de acțiune din toate părțile, fără absolut niciun loc unde s-ar fi putut adăposti în eventualitatea unui atac. Partea bună era că furtuna aproape trecuse. Partea rea

era că fără protecția nisipului din aer soarele redevenise un impediment major, căldura sufocantă răpindu-i puțina energie de care mai dispunea.

Owen o bătu încurajator pe spate.

— Un ultim efort, după care-ți dau voie să faci ce vrei tu până la sosirea elicopterului, îi promise cu un zâmbet misterios evocator de lucruri pe care se luptă să nu și le imagineze.

Șase dintre cei opt Navy SEALs își începură coborârea în rapel, manevrând între ei targa pe care se afla Hani. Ai naibii afurisiți, se mișcau cu atâta ușurință și dezinvoltură încât ai fi zis că e cel mai simplu lucru din lume. Jadyn rămase cu Owen și Slider, care păreau o idee cam tensionați, supreveghind zona cu atenție prin luneta pistoalelor mitralieră. Nu păreau deloc obosiți, nimeni n-ar fi bănuit că tocmai străbătuseră deșertul pe o furtună de nisip, escaladând apoi un perete muntos. Ea probabil arăta ca o speriotoare de ciori, simțind că se scurge pe picioare de oboseală.

— Ești pregătită?

Jadyn încuviință din cap, privindu-l pe Owen în timp ce-i ajusta frânghiile în carabine. Miroasea a soare, vânt și mosc, făcând-o să viseze la o baie fierbinte. Ceva îi trecu țiuind pe lângă ureche.

— Jos!

Owen o trânti la pământ, acoperind-o cu trupul lui. Jadyn îngheță, realizând ce se întâmplase. Glonț. Cineva trăsese cu o armă și ținta fusese chiar ea. Owen rămase despupra ei, încercând s-o protejeze atât cât putea, în timp ce Slider se târî pe burtă până la un bolovan pe care-și așeză arma, studiind împrejurimile prin lunetă.

— Sunt cinci, raportă cu calm, apăsând pe trăgaci.

Mai multe gloanțe vâjâiră prin aer, câteva dintre ele ricoșând în piatra platoului, în timp ce Owen transmise ordine succinte echipei de dedesubt. Slider se târî până la marginea peretelui pentru a ancora frânghiile.

— La trei, alergi spre margine, o instrui Owen pe Jadyn în timp ce-și trăgea o pereche de mănuși negre pe mâini. Nu te speria, te acopăr din spate. Unu... doi... trei! Acum!

Jadyn sări în picioare și alergă aplecată, impunându-și să se miște cât putea de rapid. Slider i-o luă înainte și dispăru peste margine, coborând în rapel. Owen o ajunse din urmă și-o apucă cu un braț de talie, aruncându-se dintr-un salt în hăul de dedesubt. Jadyn deschise gura să țipe, dar Owen se prinse de frânghii, rămânând suspendat alături de Slider pe peretele zgrunțuros.

— Rone a nimerit doi dintre ei, spuse cu voce scăzută. Au luat-o înainte, ne întâlnim la punctul de extracție după căderea serii. Brațele i se tensionară în jurul lui Jadyn. O să coborâm rapid, o avertiză. Lasă frânghia să-ți alunece printre mâini, direcționez eu totul.

Înainte să poată răspunde, Jadyn simți cum cade în gol și se apucă instinctiv de frânghie.

— Dă drumul la frânghie! îi ceru Owen pe un ton ferm.

Îl ascultă împotriva oricărui instinct de conservare și căzură aproximativ zece metri, oprindu-se atunci când Owen amortiză cu picioarele pe peretele vertical, sprijinindu-i corpul de al lui. Jadyn închise ochii, încercând să-și amintească o rugăciune. Căzură din nou. Și din nou, și din nou, coborând în rapel până când atinseră cu picioarele nisipul de dedesubt. Jadyn se pregăti să se prăbușească în genunchi, dar Owen o împinse de la spate în direcția unei grămezi de bolovani

lângă care se zărea intrarea într-o peșteră. Se adăpostiră în beznă, Owen rămânând la intrare pentru a scruta împrejurimile prin luneta armei.

— Liber, spuse cu voce joasă.

— Liber, raportă Slider din partea opusă.

Owen se întoarse către Jadyn.

— Ești ok?

— Atât cât se poate, ridică ea din umeri. Știi ceva de tata?

— Băieții coborâseră deja când au început împușcăturile. L-au dus într-un loc sigur.

— Dar s-a trezit? Probabil e lihnit de foame...

— Nu, o privi el cu părere de rău. E în comă.

— Comă? întoarse ea capul pentru a-l privi pe Slider.

— De azi-dimineață, confirmă Slider. Îmi pare rău.

Teama și mâhnirea o copleșiră.

— De ce nu mi-ai spus nimic?

— Pentru că nu ne puteam permite să clachezi, interveni Owen.

Jadyn se sprijini de peretele tare și rece din spatele ei, lăsându-se să alunece până la pământ, trăgându-și genunchii la piept.

— N-aș fi clacat, răspunse încet.

Vinovăția o izbi cu furia unui taifun. Hani era tatăl ei, orice altă fiică din lume ar fi fost cotropită de jale. Nu erau prea apropiați, dar îi datora ceva mai mult decât amorțeala ce-o cuprinsese. Nimic. Nu simțea absolut nimic, doar o greutate în capul pieptului. Owen se așeză lângă ea, întinzându-i un pachet argintiu.

— Trebuie să mănânci ca să-ți recapeți forțele.

Jadyn rupse sigiliul, făcând o grimasă la mirosul puternic de tocăniță de vită. Luă o înghițitură din pasta

rece, străduindu-se să înghită fără să vomite. Apoi se forță să mai ia o înghițitură și încă una. Era dezgustător, dar avea nevoie de hrană.

— E bun, nu? întrebă Slider, așezându-se în fața ei pentru a-i întinde o sticlă cu apă.

Jadyn încuviință din cap, oferindu-i un zâmbet cam chinuit.

— Da, e acceptabil, minți fără să clipească.

După ce termină mâncarea și apa, o părăsi și ultima picătură de energie. Owen o trase lângă el și-i puse capul pe umăr.

— Dormi puțin, mai târziu te vreau în formă maximă.

Jadyn închise ochii și căzu într-un somn adânc fără vise.

8

Se trezi într-un amurg sângeriu, atunci când Owen îi puse o mână pe umăr şi-o scutură cu blândeţe.

— Cât timp am dormit? îl întrebă cu voce somnoroasă.

— Vreo patru ore.

Jadyn se ridică în şezut, frecându-se la ochi.

— Trebuie să mănânci din nou, îi întinse el un alt pachet argintiu.

— Spaghete? ghici ea, încruntându-se uşor.

— Da, sau cel puţin aşa scrie pe etichetă. Owen scoase alt pachet din rucsac şi-i rupse sigiliul, apoi întoarse capul s-o privească cu o expresie amuzată. Suferim împreună.

— Unde e Slider? întrebă Jadyn după ce mâncară în tăcere.

— Afară, păzeşte intrarea în peşteră. O studie cu ochi ce acum căpătaseră o nuanţă ca cea a granitului. Te simţi în stare să ieşim de aici şi să mergem acasă?

— Abia aştept.

— Elicopterul ajunge cam într-o oră. Trebuie să... Expresia feţei îi deveni dintr-o dată extrem de gravă, mâna dreaptă ridicându-i-se la dispozitivul de comunicaţii din ureche. Da, Slider, sunt aici. Ascultă cu atenţie pentru câteva momente, privirea îndreptându-i-se spre intrarea în peşteră. Recepţionat, am plecat într-acolo.

Se ridică rapid în picioare şi-şi puse rucsacul în spate, luând pistolul mitralieră pe care-l sprijinise de perete.

Jadyn înghiţi în sec, simţind cum i se întorc spaghetele înapoi pe gât.

— Ce s-a întâmplat?

— Se pare că avem companie. O să-i atragem departe de zona în care trebuie să aterizeze elicopterul. Vreau să stai aici până vine unul dintre noi după tine. Înţelegi ce spun? Nu vreau să te mişti de aici până atunci.

Jadyn îl privi cu o expresie şocată.

— Poftim?

— Orice ai auzi şi indiferent ce s-ar întâmpla, rămâi aici. Vin după tine imediat ce mă asigur că am eliminat toate pericolele. Ai înţeles?

Adică trebuia să rămână singură într-o peşteră întunecată în care probabil colcăiau şerpii şi scorpionii?

— Bine, dar dacă...

— Dar nimic, o întrerupse Owen pe un ton cu inflexiuni metalice. Rămâi aici. Punct.

Îşi scoase pistolul Sig Sauer P226 din tocul de pe picior şi i-l puse în mână.

— E destul de simplu, ţinteşti şi apeşi pe trăgaci, i-am tras deja piedica.

— Ştiu cum să folosesc o armă.

— E doar o o simplă măsură de precauţie, mai mult să te simţi tu în siguranţă. N-o să ai nevoie de armă, dar te vei simţi mai bine având una la îndemână. Doar fii atentă să nu ne împuşti atunci când ne întoarcem după tine.

Jadyn îşi încolăci degetele în jurul armei, privind-o de parcă urma să deschidă o gură uriaşă pentru a o înghiţi cu totul. Owen îi puse un deget sub bărbie şi-i ridică capul, forţând-o să-l privească în ochi.

— Ascunde-te după o stâncă și rămâi nemișcată. N-o să dureze prea mult.

Apoi se strecură afară din peșteră, lăsând-o singură cu pistolul tremurându-i ușor în mână. Minutele se scurseră agonizant de încet, liniștea mormântală fiind punctată de respirația ei sacadată ce se izbea de pereții reci în lumina tot mai difuză. Inima îi bătea într-un ritm alert, o transpirație rece alunecându-i pe șira spinării. Cerul deveni indigo deschis, scufundând-o într-o beznă aproape opacă. Mușchii începură s-o ardă de încordare, însă își impuse să rămână nemișcată. Tâmplele îi zvâcneau dureros. Întunericul o înveli ca într-o pătură, declanșând un început de atac de claustrofobie. Închise ochii și inspiră adânc, încercând să-și controleze panica. Își imagină că era acasă, într-o cameră în care stinsese lumina. N-avea de ce să se teamă... Dar se temuse de întuneric încă din copilărie. Nu visase vreodată că avea să ajungă într-un loc atât de groaznic și nici că avea să treacă prin acel coșmar.

Nu te mai gândi. Concentrează-te.

Își încordă auzul, dorindu-și să poată percepe orice sunet, oricât de mic pentru a ști ce se întâmplă. Un pocnet înfundat se izbi cu ecou de pereți. Jadyn își ținu respirația și deschise ochii. Încă trei, în succesiune rapidă. Împușcături. Aliați ori dușmani? Degetele i se încleștară pe metalul rece al armei. Strigăte, pierzându-se rapid în imensitatea deșertului. Nu-și dădea seama în ce limbă fuseseră rostite cuvintele. Dacă Owen și Slider erau răniți ori uciși și nu mai venea nimeni după ea? Dacă aveau nevoie de ajutorul ei?

Mai multe împușcături răsunară cu ecou prin aerul nopții, de data asta mult mai aproape. Oare Owen era ok? Slider? Owen îi ceruse să rămână pe loc și intenționa să-l asculte. Nu voia să le distragă atenția, riscând să-i

pună într-un pericol şi mai mare. Dar erau obişnuiţi să opereze în echipă şi acum rămăseseră doar ei doi. Da, sigur că erau Navy SEALs, super antrenaţi şi toate cele, dar totuşi erau muritori. Privirea îi căzu pe trusa medicală a lui Slider. Se ridică în picioare şi se îndreptă spre gura peşterii pentru a privi afară. Scrută concentrată întunericul, cu toate simţurile în alertă.

Liniştea era atât de profundă încât avea impresia că rămăsese singurul om de pe planetă. Cerul o copleşi, o perfectă cupolă sferică neîntreruptă de nicio construcţie umană şi nicio lumină artificială, doar imensitatea de culoarea cernelii şi stelele parcă ieşite la paradă cu milioanele şi miliardele. Realiză că nu mai privise cerul în acel fel de mult prea mult timp. Oraşul o dezvăţase, forţând-o să-l privească printre clădiri, încadrat de geamuri şi birouri luminate veşnic de neoane, decolorat de faruri de maşini şi de stâlpi de iluminat. Însă acolo, prinsă între pământ şi cer, fu copleşită de imensitatea acelui spaţiu deschis şi uită de amorţeala minţii şi a trupului provocată de rutină, gânduri şi senzatii vagi, dorinţe nemărturisite şi fantome ale inimii ce-o asaltau noaptea înainte de-a închide ochii. În acel moment, îşi jură că avea să supravieţuiască. Şi mai apoi, poate chiar să trăiască.

Surprinse o mişcare cu coada ochiului şi întoarse capul. Acolo. Într-o rază palidă de lună strecurată timid printre nori, Slider alerga în direcţia peşterii. Jadyn se tensionă, aşteptând semnalul lui. În schimb, Slider se arcui dintr-o dată spre spate, aruncându-şi braţele în aer şi se prăbuşi la pământ cu un strigăt scurt.

Nu!!!

Îl privi îngrozită în timp ce se târa în direcţia ei, auzindu-i gemetele de durere şi înjurăturile scăpate printre dinţi. Se ridică într-un cot, cu puşca ţintită

într-o mână și se întoarse în direcția dinspre care venise pentru a apăsa de câteva ori pe trăgaci, apoi se mai târî câțiva metri înainte de-a se prăbuși din nou. Unde naiba era Owen? Slider avea nevoie de ajutor și asta cât mai repede. Secundele se scurseră agonizant de încet, în timp ce Slider rămase complet descoperit pe post de țintă extrem de convenabilă. Era clar că făcea eforturi supraomenești să nu țipe de durere, mulțumindu-se să geamă înfundat. Owen tot nu se zărea pe nicăieri și Jadyn realiză că era singura care-l putea ajuta. Inspiră adânc și-o rupse la fugă cât o țineau picioarele în direcția lui. Slider se ridică brusc într-un cot la auzul zgomotului, țintind pușca drept spre inima ei. Îngheță atunci când realiză cine se apropie de el, grimasa de durere fiindu-i înlocuită cu o expresie furioasă.

— Nu! îi strigă. Du-te înapoi!

Însă ea îl ignoră, continuând să alerge. Câteva gloanțe se înfipseră în nisipul din jur și plonjă pe burtă lângă el. Privirea îi căzu pe mâna lui încleștată pe coapsa stângă. Sângele i se scurgea printre degete, infiltrându-se în nisip.

— Slider, spune-mi ce să fac, îi ceru în timp ce-și scoase eșarfa cu care-și acoperise gura și nasul în timpul furtunii de nisip pentru a o presa pe rană.

Slider urlă cât îl ținea gura.

— Îmi pare rău, îi spuse Jadyn cu voce tremurândă, continuând să aplice presiune pe rană.

— Du-te înapoi, gâfâi el. Mă descurc până apare Owen.

— Lasă prostiile și spune-mi ce să fac! îi urlă ea în față. În momentul ăsta suntem complet descoperiți! Trebuie să ne adăpostim undeva și nu plec fără tine, continuă pe un ton ceva mai blând, dar ferm.

— Fuck, înjură el printre dinți. M-au nimerit în artera femurală... trebuie să oprim hemoragia, ori îmi putrezesc oasele în căcatul ăsta de deșert.

Jadyn încercă să-și amintească puținul pe care-l știa în legătură cu primul ajutor într-un astfel de caz.

— Eșarfa... trebuie s-o legi strâns deasupra rănii, o instructă Slider pe un ton resemnat.

Jadyn se execută imediat cu mișcări aproape robotice, înăbușindu-și greața provocată de mirosul puternic al sângelui proaspăt. Dintr-o dată, Slider o trânti la pământ cu o mână, țintind arma cu cealaltă pentru a trage o rafală de gloanțe. Jadyn întoarse capul și zări două trupuri întinse pe nisip la o distanță de aproximativ treizeci de metri. Nu se putea gândi acum la faptul că tocmai asistase la uciderea a doi oameni, important era să-l adăpostească undeva pe Slider, care părea tot mai pierit datorită pierderii masive de sânge. Se ridică în picioare și-și strecură brațele peste pieptul lui, ancorându-și mâna dreaptă de încheietura mâinii stângi.

— Lasă-mă aici, murmură el. Întoarce-te în peșteră, mă descurc singur.

— Taci! Ți-am spus deja că nu plec nicăieri fără tine.

Se opinti cu toate forțele și reuși să-l miște din loc, mușchii tremurându-i de efort. Slider urlă prelung, corpul arcuindu-i-se de durere. Jadyn se împiedică și căzu pe spate, cu partea superioară a trupului lui peste ea. Se extrase cu greu de sub el și-l apucă din nou, opintindu-se pentru a doua oară. Mai multe gloanțe se implântară cu un sunet înfundat în nisipul din jur. Slider găsi de undeva forța necesară pentru a trage foc după foc, acoperindu-i în timp ce ea îl târî cu încăpățânare, mârâind a furie și teroare ca un animal încolțit. Reușiră să ajungă în peșteră, întunericul învăluindu-i cu brațe

de catifea. Jadyn se prăbuşi gâfâind şi tremurând pe piatra rece, simţind că-şi dă duhul. Slider rămase nemişcat, respiraţiile lor întretăiate fiind singurul sunet din liniştea aproape opresivă. Se apropie de el, cu trusa de prim ajutor după ea. Slider o deschise şi scotoci după garou, pe care-l prinse deasupra rănii din coapsă. Jadyn îl strânse cât de tare putu. Amândoi erau plini de sânge. Slider respira tot mai greu, un tremur constant cuprinzându-i tot corpul. Căpătase o culoare pământie, ceea ce însemna că intră în şoc anafilactic. Măcar garoul îşi făcea treaba, hemoragia oprindu-se în sfârşit.

— Spune-mi ce să fac, îi ceru Jadyn, îndepărtându-i cu blândeţe părul de pe fruntea acoperită cu o peliculă de sudoare rece. Nu pot să-ţi dau ceva împotriva durerii?

— N...nu, răspunse el cu voce răguşită. P...prea târziu.

— Apă?

— N...nimic. A...am nevoie de s...sânge.

— Ştiu că nu e mare lucru, dar sunt aici şi n-am de gând să te părăsesc orice ar fi. Încearcă să te calmezi.

Slider mârâi înfundat, luptându-se să nu urle de durere.

— S...soţia mea, şopti într-un târziu.

Jadyn înghiţi în sec, rămânând tăcută.

— T...trebuie să-i spui...

Îl privi în ochi, descoperind în adâncurile lor certitudinea că avea să moară. I se puse un nod în gât, dar îşi muşcă buza de jos cu putere. N-o să clachezi acum în faţa lui. Îi datora măcar atât.

— Ce să-i spun, Slider? îl întrebă în şoaptă.

— C...că o iubesc...

— Sigur că o iubeşti, încercă să-l liniştească, observând că devenise agitat.

Era clar că-şi dorea ca cineva, oricine, să-i transmită soţiei mesajul lui în cazul în care murea. Nu *în cazul în care*, realiză brusc. Slider *ştia* că moare.

— Îți jur că-i voi spune, îi promise, luându-i mâinile în ale ei.

Slider oftă ușurat, apoi închise ochii cu o grimasă de durere. Jadyn continuă să-l țină de mână, șoptindu-i cuvinte de alinare, implorându-l să rămână treaz.

Sunetul împușcăturilor izbucni de niciunde. Pași, apoi mai multe împușcături și Owen plonjă în peșteră. Sări în picioare dintr-o singură mișcare și se apropie de ei, inspectând cu privirea rana lui Slider. Își mută privirea la Jadyn, expresia transformându-i-se în una furioasă.

— Ți-am spus să rămâi naibii aici, indiferent ce s-ar întâmpla, îi spuse pe un ton calm cu inserții metalice. O luă de un braț și-o ridică în picioare de parcă ar fi fost o păpușă de paie. Ce-a fost în capul tău, crezi că ce se întâmplă aici e o simplă glumă? o întrebă scuturând-o ca și cum ar fi dorit să puncteze importanța fiecărui cuvânt. Crezi că poți ieși pur și simplu în bătaia gloanțelor?

Jadyn îl privi cu ochi mari, mult prea șocată pentru a formula un răspuns. În secunda următoare, Owen o eliberă și se lăsă pe genunchi lângă Slider pentru a mai strânge garoul, sprijinindu-i apoi piciorul pe un rucsac.

— Rezistă, amice, elicopterul e pe drum, îi spuse cu blândețe. Se întoarse din nou către Jadyn cu o furie mocnită în privire. Am auzit totul prin radio, știu ce-ai făcut pentru el. Nici măcar nu știu cum să reacționez, să te iau în brațe pentru curajul nebunesc de care ai dat dovadă ori să te strâng de gât pentru faptul că ți-ai riscat viața într-un mod atât de nebunesc.

— Ar fi suficient să-mi mulțumești, ridică ea bărbia, privindu-l sfidător. N-aveam cum să rămân un simplu martor, în timp ce Slider era ucis în fața mea.

Owen o privi încruntat pentru câteva momente, apoi oftă și-o luă în brațe.

— Aproape am înnebunit de îngrijorare când am auzit ce se întâmplă, îi spuse la ureche. Era treaba mea să mă întorc după el, nu a ta. Un Navy SEAL nu-şi lasă niciodată un coleg în urmă, asta e prima şi cea mai importantă regulă.

— Da, dar...

— Nu vorbi, o întrerupse, îndepărtând-o de el ca s-o poată privi. Elicopterul ajunge în câteva minute. Când aterizează, fugi cât poţi de repede spre el. Eu o să te acopăr, după care vin cu Slider. Îi puse o mână pătată de sânge sub bărbie şi-i ridică capul pentru a o privi. Ochii îi deveniseră de un albastru opac cu inserţii ca de oţel. Indiferent ce se întâmplă, nu te poţi opri. Înţelegi ce zic, Jadyn? Nu te poţi opri şi nu poţi privi înapoi. Îmi promiţi?

— Promit, şopti Jadyn cu voce joasă. Îi puse ambele mâini pe piept, îngropându-şi degetele în materialul echipamentului de teren. Owen, dacă nu supravieţuim...

— N-o spune, îi puse el un deget pe buze. N-ai voie nici măcar s-o gândeşti.

Da, sigur. Jadyn încercă să zâmbească şi ratăcu brio. O tăcere tensionată se aşternu între ei, împletindu-se cu întunericul. Owen o luă din nou în braţe şi-o strânse la piept într-un gest cu ecouri de adio. Din depărtare se auzi un uruit slab.

— Momentul zero, îi şopti la ureche. O să alergi cât poţi de repede, da?

— Precum vântul.

— Direct la elicopter şi n-o să priveşti în urmă oricear fi, da?

— Da.

— Bun, atunci, hai să-i dăm drumul. O eliberă din braţe şi se lăsă pe un genunchi lângă Slider. Mai rezişti, frate?

Slider gemu înfundat.

— O să fii ok, îl încurajă Owen. Îți aduc portocale la spital vreo săptămână, după care te cotonogesc la antrenament. S-a făcut?

— S-a făcut, zâmbi slab Slider.

Owen se ridică în picioare, pregătindu-și arma. Îi făcu semn lui Jadyn și împreună se apropiară de intrarea în peșteră. Elicopterul tocmai ateriza la vreo două sute de metri de ei, arătând ca o uriașă insectă neagră ancorată pe nisip.

— La trei! strigă Owen pentru a acoperi zgomotul elicei. Unu... doi...

Jadyn o rupse la fugă înainte să apuce să spună *trei*. În spatele ei, Owen lansă câteva rafale de gloanțe pentru a o acoperi. Plămânii începură s-o usture, mușchii îi zvâcniră ca un răspuns tacit la surplusul de adrenalină. Doi bărbați săriră din elicopter, cu armele țintite. Jadyn își simți inima în gât și aproape se opri din alergat, dar își aminti ce-i promisese lui Owen. Gloanțele trecură pe lângă ea, țevile puștilor de asalt împroșcând bezna cu străfulgerări scurte precum fulgerele unei furtuni violente de vară.

Aproape ai ajuns, nu te opri!

Unul dintre bărbați îi făcu semn cu o mână, strigând ceva ce nu putea înțelege datorită zgomotului infernal al elicei. Pe măsură ce se apropie de el, îi deslușì expresia tensionată și-i citi un cuvânt pe buze.

— Joooos!!!!

Teroarea o îngheță, inima i se opri pentru o fracțiune de secundă. Totul se petrecu în fragmente sacadate de parcă ar fi păsit în mijlocul unui film rulat cu încetinitorul. Plonjă pe nisip, acoperindu-și instinctiv capul cu mâinile. O explozie puternică zgudui pământul, lumea păru să se dezintegreze. Ceva ascuțit și fierbinte i

se înfipse în brațul stâng și în spate. Se ridică în genunchi, total dezorientată. Bărbatul din elicopter alerga în direcția ei. Rănile o ardeau de parcă cineva le presărase cu extract de ardei iute, un lichid cald prelingându-i-se pe piele. *Sânge. Al meu.* Se ridică în picioare și făcu un pas, dar se prăbuși din nou în genunchi, urlând de furie. Hotărâtă să nu moară în acel iad auriu, se ridică din nou și se îndreptă împleticit spre elicopter. Bărbatul ajunse la ea, luând-o pe un umăr din mers, făcând cale întoarsă spre elicopter. Brațe puternice o preluară, întinzând-o cu grijă pe podeaua metalică. Bărbatul se aplăcă deasupra ei. Jadyn gemu de durere, privindu-l cu ochi mari.

— Jack? șopti slăbită.

— Eu, o mângâie el cu blândețe. Sunt aici, iubito, totul o să fie bine.

Rana din spate începu să pulseze tot mai dureros, pielea i se acoperi cu o peliculă de transpirație rece ca gheața. Apoi începură frisoanele. Vedea totul în jur ca prin ceață. Jack îi spuse ceva cu o expresie îngrijorată, dar nu înțelese ce, vocea lui părând că plutește de la capătul unui tunel întunecat. Îi era îngrozitor de frig. Unde era Owen? Gemu atunci când cineva aplică presiune pe rana din braț. Fusese împușcată? Rănită în explozie? Zgomotul elicei se intensifică, devenind de nesuportat. Își încleștă maxilarul pentru a-și opri clănțănitul dinților. Tot trupul îi era scuturat de frisoane violente. Probabil murea. Oare Slider supraviețuise?

— Owen, gemu încet.

Îl dorea lângă ea atunci când își dădea ultima suflare, bărbatul acela care-și riscase viața pentru a o salva pe a ei.

Cineva fu așezat în paralel cu ea. Încercă să întoarcă capul, dar nu reuși. Un bărbat pe care nu-l recunoscu se aplecă peste ea, jonglând cu tot felul de ustensile

medicale. Pansamente, ace, o pungă cu sânge ținută între dinți. Mâinile i se mișcau cu rapiditate, probabil pregătind o transfuzie. Fu întoarsă pe o parte și privirea i se fixă pe fața cenușie a lui Slider. Un alt bărbat lucra la fel de rapid despupra trupului lui nemișcat. Îi șopti numele, dar nu primi niciun răspuns. Oare tatăl ei supraviețuise? Și unde naiba era Owen? Cineva îi puse o mască cu oxigen. Inspiră adânc de câteva ori. Owen apăru în raza ei vizuală, privind-o cu îngrijorare. O întoarse pe spate, încălecându-i picioarele cu ale lui.

— Owen, gemu ea, dorindu-și să poată întinde mâna spre el.

— Șșșșșș... sunt aici.

Îi sfâșie materialul îmbibat cu sânge al salopetei, întorcând-o apoi din nou într-o parte. Jadyn suspină, dar el o ignoră, aplicând presiune pe rana ce-o ardea.

— Mi-e frig... tare frig, șopti ea, scuturată de frisoane.

— O să fie bine, o asigură Owen cu voce fermă, luând-o în brațe. Te încălzesc eu. Respiră, Jadyn, continuă să respiri. Stai trează, rezistă până la spital. Nu ceda... te rog, fă-o pentru mine.

Jadyn clipi des, încercând să-și controleze respirația, dar văzu negru în fața ochilor.

— Owen! strigă îngrozită.

El se aplecă peste ea, luându-i fața în mâini. Căldura degetelor lui i se infiltră prin piele.

— Uită-te la mine, numai la mine!

— Mi-e frig...

— Știu, spuse el, învelind-o cu o pătură și legănând-o în brațe. Gândește-te la o plajă cu nisip alb și apă turcoaz. Soarele e sus pe cer, nu e niciun nor. Ne plimbăm pe malul oceanului și e cald... atât de cald...

Un suspin îl sugrumă și Jadyn realiză că plânge. Probabil murea. În mod sigur, altfel de ce-ar fi simțit

frigul acela cumplit până în adâncul sufletului? La naiba, murea și nici măcar nu apucase să-l cunoască mai bine pe acel bărbat de care se simțea legată pentru vecie. Închise ochii și oftă resemnată. Prin fața ochilor începură să i se deruleze imagini cu valuri spumoase pe fundalul unui asfințit de soare cărămiziu și urme de pași imprimate pe un nisip fin în nuanțe pastelate de ocru, șterse treptat de liniștea asurzitoare a deșertului în tandem cu răsăritul stelelor și apariția fantomatică și amenințătoare a unei luni roșii imense.

După care totul se întunecă și se prăbuși în abis.

9

Spitalul universitar american
Beirut, Liban

BEIRUTUL, capitala Libanului supranumită în trecut şi Parisul Orientului Mijlociu, port la Marea Mediteraneană cu faleze înalte ca o prelungire a munţilor în apele mării, reprezenta un amalgam haotic de contraste format din lux exorbitant, suprapopulare, bulevarde imense ce rivalizau cu Champs Elysee, maşini scumpe la tot pasul, case tradiţionale cu grădini îngrijite înconjurate de zgârie nori cu arhitectură mega-futuristă, vânzători ambulanţi şi magazine renumite din industria modei, soldaţi înarmaţi cu arme automate pe lângă care treceau cu nonşalanţă cele mai frumoase, senzuale, aranjate şi moderne femei din Orientul Mijlociu, clădiri bombardate şi ciuruite de gloanţe înconjurate de clădiri de birouri, apartamente rezidenţiale, hoteluri şi centre comerciale de un lux debordant. Spitalul universitar american se afla pe strada Hamra, o arteră comercială plină de magazine micuţe la jumătatea distanţei dintre centrul comercial, faleză şi plajă.

Într-o rezervă privată, Jadyn tresări şi deschise ochii, încercând să-şi dea seama unde se află şi ce se întâmplase. Amintirile reveniră odată cu durerea pulsândă a rănilor de pe spate şi umărul drept, continuând apoi în jos pe

braț și în zona coastelor, de unde i se extrăseseră bucăți ascuțite de metal provenite din explozie. După operație, fusese informată că tatăl ei suferise o intervenție chirurgicală pentru a i se drena lichidul acumulat în jurul creierului, dar că era tot în comă și șansele să-și revină rămâneau minime.

Întoarse capul și privi tăvița de pe noptieră unde se aflau toate bucățile de metal extrase din trupul ei. Fusese la un pas de moarte, ceea ar fi părut absolut ridicol în urmă cu o săptămână.

— Cam greu de crezut că toate chestiile alea au fost în tine, nu? comentă Slider din patul alăturat pe un ton oarecum admirativ.

Probabil pentru un Navy Seal era un motiv de bravadă, habar n-avea, din moment ce trebuiau să fie cu toții ușor sărițide pe fix ca să poată juca o partidă de poker cu moartea de fiecare dată când plecau pe teren. Își întoarse privirea către el.

— Dacă zici tu.

Lansatorul de grenade RPG-7 țintise elicopterul, dar dacă nu s-ar fi aruncat la pământ exact în momentul în care o făcuse, probabil ar fi fost ucisă de schijele care i s-ar fi înfipt în cap și gât. Jadyn oftă. Nici măcar nu avea să primească vreo medalie pentru curaj deosebit pe câmpul de luptă. Nu că ar fi meritat, dar totuși ar fi fost drăguț.

— Cum te simți? îl întrebă pe Slider, privindu-i piciorul suspendat în aer și încorsetat complet în ghips.

— Norocos că respir.

— Ce zic doctorii?

— Femur făcut praf, artera a avut nevoie de petice speciale... chestii de rutină.

Da, sigur, ca și cum așa ceva li se putea întâmpla mereu oamenilor de rând. *În iad.*

— Ai sunat-o pe soția ta? schimbă Jadyn intenționat subiectul.

Privirea lui Slider o evită pe a ei.

— Nope.

— De ce? se încruntă Jadyn.

Având în vedere episodul emoționant din peșteră, convorbirea cu soția lui ar fi trebuit să se afle la capitolul priorități.

Slider se foi în pat, luptându-se cu pătura de un alb imaculat.

— Păi, faza e că nu știu sigur dacă încă mai e soția mea ori nu.

— Nu înțeleg...

— La cererea ei, am semnat actele de divorț acum o lună... nu știu ce-a făcut mai departe cu ele, dacă le-a trimis avocatului sau nu.

— Îmi pare rău.

— Da, asta-i viața. Slider își aranjă perna și închise ochii. Pur și simplu n-a mai rezistat cu viața mea nebună. Sunt mai tot timpul plecat și nu-i pot spune niciodată de unde vin și ce-am făcut. Când sunt acasă, o țin într-un antrenament continuu. Nu e tocmai ușor să ai o familie în condițiile astea, motiv pentru care trei sferturi dintre băieți sunt divorțați.

— Știu câte ceva despre viața voastră nebună, unul dintre cei mai buni prieteni ai tatei a fost Navy SEAL. Am crescut cu poveștile lui, am auzit și bune și rele.

— Jack Silva, tipul din elicopter? Owen mi-a spus că acum lucrează pentru CIA.

Jadyn încuviință din cap. Deci nu-l visase pe Jack și nici nu halucinase datorită pierderii masive de sânge.

Slider își drese vocea.

— Apropo de asta, voiam să-ți mulțumesc pentru ce-ai făcut. Dacă nu erai tu, probabil n-aș fi supraviețuit.

— N-am făcut mare lucru, doar...

— I-ai cărat fundul ciuruit la adăpost sub gloanțele inamicului, o întrerupse Owen din pragul rezervei. După care ai rămas cu capul pe umeri și i-ai oprit hemoragia.

Jadyn întoarse capul spre el și zâmbi, inima bătându-i cu putere. Era îmbrăcat cu o pereche de blugi și un tricou negru ce i se mulau pe trupul musculos ca o a doua piele. Dacă în deșert i se păruse atrăgător, acum proaspăt bărbierit și cu părul negru ușor ciufulit de o briză rebelă părea de-a dreptul mortal. Ochii de un albastru închis precum apele adânci și reci de munte o studiau cu o expresie amuzată.

— Doctorul zice că n-aveți nimic, doar vă prefaceți de dragul portocalelor. Plus că Slider ar face orice să scape de scris rapoarte.

Jadyn arcui o sprânceană. Era atît de atrăgător, cum stătea acolo, curat și într-o formă de zile mari, în timp ce ea era acoperită cu bandaje și nici măcar nu i se permisese să facă o baie ca lumea, asistenta curățând-o superficial cu un burete. Își dorea o cadă adevărată în care să zacă cel puțin câteva ore.

— Ai venit cu treburi importante ori pur și simplu să te dai mare că n-ai nici măcar o zgârietură? îl întrebă pe un ton ironic.

— Înțeleg că situația nu e prea roză, răspunse el în același fel.

— Am fost aruncată în aer de două ori și nici nu mai țin minte de câte ori s-a tras în mine, ceea ce recunosc că m-a indispus o idee.

Owen râse cu poftă și se apropie de ea, făcându-i cu ochiul lui Slider înainte de-a se așeza pe marginea patului. Îi luă mâna în a lui, depunându-i un sărut fierbinte pe încheietură ce-i declanșă un fior pe șira spinării. Jadyn îi inhală adânc mirosul de mosc amestecat cu săpun și o urmă vagă de colonie, temperatura corpului urcându-i

instant câteva grade. Nu era corect să arate și să miroasă atât de bine, în timp ce ea se simțea ca o epavă dubios mirositoare.

— Am trecut pe la tatăl tău. E încă în comă, dar stabil. Mă gândeam că ai vrea să știi, îi spuse Owen cu o mină serioasă.

— Mulțumesc, îi răspunse cu voce răgușită, impresionată de grija lui.

— Ți-am adus ceva.

— Ciocolată?! se entuziasmă Jadyn. Ahhh, aș da orice pentru ceva dulce.

În schimb, Owen scoase din buzunar o bucată de hârtie în formă de inimă colorată în mov.

— Faci mișto de mine? se încruntă la el.

— Ce? se apără Owen cu o expresie inocentă. Ți-am făcut o medalie, *Purple Heart* pentru merite deosebite pe câmpul de luptă. Nu vrei să știi cât am căutat până am găsit un creion mov.

I-o puse cu grijă în piept, prinzând-o cu un ac de siguranță de materialul cămășii de noapte, atingerea degetelor lui trimițându-i șocuri electrice prin toate terminațiile nervoase. Îi privi mâinile mari și puternice, dorindu-și să le simtă pe piele.

— Și-a mea unde e? interveni Slider.

— Tu o să primești una adevărată, îl informă Owen fără să-și ia ochii de la Jadyn. Domnișoara Mathinson e civil și nu intră în schemă, dar o merită mai mult decât noi doi la un loc, așa că i-am făcut eu una. S-o porți cu mândrie, frumoaso, ești cea mai curajoasă femeie pe care am întâlnit-o în viața mea. De fapt, dacă stau să mă gândesc mai bine, tocmai ai absolvit Hell Week, cel mai afurisit curs de pregătire Navy SEAL.

Jadyn atinse hârtia din piept cu un deget, coborându-și privirea la ea.

— Nu știu ce să zic... nu cred că aș rezista prea mult fără somn. Probabil aș fi renunțat din prima noapte.

— Nu prea cred, îi zâmbi Owen, întinzând mâna pentru a-i da câteva șuvițe rebele de păr după ureche. Ești incredibilă, Jadyn Mathinson, îi spuse clătinând din cap, și nici măcar nu ești conștientă de asta.

Atingerea lui o curentă. Se abținu cu greu să nu se aplece spre el pentru a-și lipi buzele de ale lui. Dar Owen o surprinse, luându-i-o înainte. Îi strecură mâna pe sub păr și-o trase la el, presându-și buzele tari și ferme pe ale ei în cel mai delicios mod cu putință. Un val de căldură i se declanșă în pântece, urcându-i pe șira spinării.

— Păi, chiar vă rog să nu vă sfiiți că mai sunt și eu pe aici, ignorați-mă ca și când n-aș exista, mormăi Slider, trezindu-i la realitate.

Owen se trase înapoi, privind-o în ochi pentru a-i citi reacția. Jadyn își dorea cu mult mai mult, pasiunea arzându-i precum lava în ochii întunecați. Umbra unui zâmbet îi destinse buzele pline. Pentru a recâștiga controlul asupra situației, îl împinse ușor și-și drese vocea.

— Vă întoarceți la bază?

— În câteva zile. Deocamdată trebuie să vânăm restul celulei cu care ne-am jucat în deșert.

— În seara asta? întrebă Jadyn, încercând să nu pară dezamăgită.

Ura gândul că se întorcea în acel loc, acum știind prea bine cât era de periculos. Owen îi susținu privirea.

— Cel mai bun timp pentru vânătoare e noaptea. Atunci suntem în elementul nostru.

— Da, și eu sunt blocat aici cu un picior rupt și-o arteră peticită, se plânse Slider.

— Corect, fu Owen de acord, întorcând capul să-l privească. Dar uite cu cine stai în cameră.

Slider închise ochii, zâmbind amuzat.

— Asta așa e. Apropo, încă nu i-am mulțumit așa cum trebuie. Ne-ai întrerupt înainte să apuc să termin.

Owen ridică din umeri.

— Ești invitatul meu.

— N-o pot face de față cu tine, îl tachină Slider. Aștept până pleci.

Owen arcui o sprânceană. O asistentă medicală intră și-i ajustă perfuzia lui Slider, adăugând o doză de morfină în ciuda protestelor lui.

— Te ajută să dormi, spuse pe un ton categoric, apoi traversă camera pentru a verifica bandajele lui Jadyn. Și pe tine la fel. Amândoi aveți nevoie de odihnă.

— Poți să pui mai puțin în a mea? șopti Jadyn.

Ura senzația de amorțeală și ura încă și mai mult să vomite. Mai ales în fața bărbatului care-i aprinsese toate simțurile cu un singur sărut.

— Chestia aia mă face să vomit, mormăi Slider somnoros.

— Și pe mine la fel, aprobă Jadyn, privind îmbufnată în timp ce asistenta îi injecta o doză completă în tubul perfuziei.

Nu voia să adoarmă în prezența lui Owen, dar își simțea deja pleoapele grele datorită medicamentului. Asistenta aranjă păturile din jurul ei, pufnind pe nas atunci dădu cu ochii de medalia din hârtie prinsă în piept.

— Hei, am câștigat chestia asta, protestă Jadyn, acoperind-o defensiv cu o mână.

— Cu vârf și îndesat, fu de acord Owen.

Asistenta îndreptă un deget spre el.

— Mai ai doar două minute, locotenente, după care ăștia doi trebuie să se odihnească.

— Da, doamnă, înclină Owen din cap.

Jadyn tresări atunci când degetele lui lungi se încolăciră pe mâna ei.

— Te faci bine, da?

— Mă străduiesc.

Avea de gând să plece pur și simplu? După ce-o sărutase așa cum n-o mai făcuse nimeni niciodată? Dezamăgirea o copleși, dar morfina îi încetinea reacțiile.

— Te contactez imediat ce ajung în State, îi șopti el zâmbind. Dacă vrei.

— Vreau, răspunse ea, încercând să nu sune prea entuziasmată, ceea ce nu era tocmai ușor cu narcoticul circulându-i prin vene. Îl privi neputincioasă cum se îndreaptă spre ușă. Dar nu ți-am dat numărul meu de telefon, adăugă mai mult pentru ea.

Owen se opri în cadrul ușii, întorcând capul s-o privească.

— Nu cred că va fi o problemă.

Teama pentru siguranța lui o făcu să se panicheze atunci când dispăru din raza ei vizuală.

— Owen! îl strigă, angajându-se într-o bătălie deja pierdută cu morfina.

Owen strecură capul pe ușă un moment mai târziu, cu sprâncenele arcuite expectativ. Jadyn îl studie atent, încercând să-i memoreze trăsăturile frumoase.

— Ai grijă de tine, reuși să îngaime.

Ceva precum un fulger ilumină adâncurile ochilor lui albaștri.

— Întotdeauna.

Apoi dispăru.

Jadyn închise ochii, luptându-se cu înțepătura lacrimilor. *Medicamentul e de vină,* își spuse cu fermitate. *Din cauza lui mă simt atât de singură, n-are nimic de-a face cu faptul că tata e pe moarte și Owen tocmai a plecat.*

— Jadyn, şopti Slider.

Întoarse capul pe pernă să-l privească, realizând cu o strângere de inimă că uitase complet de prezenţa lui.

— Cred că ar trebui să fac asta înainte de-a intra în hibernare. Mulţumesc că mi-ai salvat fundul ciuruit, continuă el ochii închişi. Nu credeam vreodată că aş putea spune asta unei femei, dar te-aş lua oricând cu mine în echipă pe teren.

Complimentul o făcu să roşească, conştientă fiind că un Navy SEAL nu rostea genul acela de cuvinte prea uşor. Deschise gura să răspundă, dar uşa se deschise şi asistenta reapăru în rezervă, privind-o cu o expresie solemnă. Jadyn simţi cum i se scurge tot sângele din corp. Muşchii i se tensionară.

— Tata? întrebă inutil, anticipând deja răspunsul.

— Starea lui s-a agravat. Îmi pare rău, spuse asistenta, injectându-i ceva în perfuzie. Asta va contracara efectul morfinei. Când te simţi în stare, te pun într-un scaun cu rotile şi te duc sus să-l vezi.

Bătăile inimii i se accelerară. Dacă nu ajungea la timp? Dacă nu apuca să-şi ia la revedere? În timp ce asistenta dispăru pentru a aduce scaunul cu rotile, Jadyn se întoarse către Slider, descoperind că o privea cu tristeţe şi simpatie, şoptindu-i cât de rău îi pare şi cât de tare şi-ar dori să poată merge cu ea, să n-o lase singură.

Dumnezeule, chiar era îngrozitor de singură, nu-i aşa? Rănile începură să-i pulseze dureros odată ce efectul morfinei începu să se diminueze, dar aproape nu simţi nimic în timp ce se ridică din pat pentru a se aşeza în scaunul cu rotile.

Owen se opri pe trotuar și privi peste umăr, în timp ce o asistentă ieși fugind din spital, strigându-i numele.

— Eu sunt Owen Wallace, se întoarse cu fața spre ea, pregătindu-se pentru vești proaste.

— Subofițerul Slider m-a trimis după tine, spuse ea gâfâind cu o mână pe piept. Domnișoara Mathinson e pe drum să-și vadă tatăl. Starea lui s-a agravat, doctorii se așteaptă să moară în orice moment.

Iisuse, se gândi cu o strângere de inimă. Își trecu o mână peste față și oftă din greu. Jadyn trecuse deja prin multe, dar să-și piardă tatăl în acest fel era mai mult decât crud. Măcar să nu fie nevoită să treacă singură prin asta și, fără îndoială, acela era motivul pentru care Slider trimisese asistenta după el. La naiba, n-o putea lăsa să înfrunte acea nouă nenorocire complet singură. Își coborî privirea la ceasul de la mână, apoi își scoase telefonul mobil și-l sună pe Harris, care-i promise că va anunța imediat staff-ul lui Hani să trimită pe cineva care să stea cu Jadyn. Owen ar fi rămas bucuros oricât timp ar fi avut nevoie de el, dar trebuia să se întoarcă la bază în mai puțin de trei ore.

În hol abandonă liftul în favoarea scărilor, urcând câte trei trepte deodată. Cineva îl îndumă spre capătul holului și se opri în fața camerei lui Hani, privind înăuntru pe geam. Jadyn era într-un scaun cu rotile, cu brațul drept bandajat în poală, ținându-l pe Hani de mână. Îl privea fix, fără să clipească, de parcă ar fi putut să-l întoarcă la viață prin simpla putere a concentrării ei. Buzele i se mișcau imperceptibil. Vorbea cu el ori se ruga?

Owen rămase în fața ușii cu inima sfâșiată, ezitând să intervină precum un intrus nedorit în acel moment intim de rămas bun. Poate era mai bine să aștepte pe hol o vreme. Și dacă reușea să rămână până la final,

putea încerca s-o consoleze. Nu că ar fi putut face prea multe pentru ea. Nici măcar n-o putea strânge în brațe de teamă să nu-i afecteze rănile. Continuă s-o privească în timp ce umerii începură să-i tremure. Capul i se plecă până-și sprijini fruntea pe pieptul tatălui ei. Owen realiză că probabil Hani murise. Se îndepărtă să-i ofere mai multă intimitate, simțindu-se complet inutil.

Confirmându-i bănuiala, un medic și două asistente medicale intrară în cameră și rămaseră doar câteva minute înainte de-a ieși din nou. Când trecură pe lângă el, Owen auzi cuvântul *morgă*. Se terminase.

Jadyn rămase în cameră, probabil nedorind încă să-l părăsească. Owen se plimbă de-a lungul holului, ridicându-și din când privirea la ceasul de pe perete. După aproape o oră, realiză că în curând avea să fie nevoit să plece pentru a se prezenta la datorie. Oare ar fi fost mai bine să plece înainte ca ea să-l vadă? Nu. Nu putea face asta. Ori poate ar fi fost mai bine să-i lase un mesaj. Chiar dacă stătuse singură de veghe la căpătâiul tatălui ei atunci când murise, măcar ar fi știut că el fusese acolo. La naiba, nu simțise niciodată o nevoie atât de puternică de-a alina pe cineva.

O altă asistentă își făcu apariția, pantofii ei cu tălpi din cauciuc scârțâind lugubru pe linoleum. Intră în camera lui Hani, ieșind după câteva minute împingând scaunul cu rotile. Jadyn îngheță atunci când dădu cu ochii de el, complet șocată să-l văd acolo.

— Owen, îi rosti numele cu voce răgușită.

Din doi pași fu lângă ea, luându-i mâinile în ale lui. Asistenta se îndepărtă câțiva pași pentru a le acorda puțină intimitate.

— Îmi pare atât de rău că trebuie să treci prin asta, îi spuse Owen pe un ton blând.

Jadyn înclină din cap, privirea coborându-i la mâinile lor unite.

— Mulțumesc.

Își dorea s-o ia în brațe, s-o sărute până când îi șterge orice urmă de tristețe din suflet. Habar n-avea ce se întâmplase într-un timp atât de scurt, dar se simțea mai legat de acea femeie pe care abia dacă o cunoștea decât de oricine altcineva.

— Măcar am apucat să-mi iau la revedere, continuă ea cu un oftat imperceptibil.

— Nu mulți au șansa asta. Cineva din staff-ul tatălui tău va veni să stea cu tine.

Jadyn îl privi cu ochi mai negri decât obsidianul.

— Te-ai întors.

— Slider a trimis o asistentă după mine.

— Drăguț din partea lui... și a ta. Apreciez enorm tot ce-ați făcut pentru mine.

La naiba, ar fi făcut orice pentru ea. O respecta și-o admira. Așteptând-o o oră pe un hol nu reprezenta nimic.

— N-am vrut să fii singură.

Jadyn continuă să-l privească pe măsură ce ochii i se umplură de lacrimi. Îl luă în brațe, îngropându-și fața la pieptul lui. Atent la bandaje, Owen o legănă ușor, mângâiând-o pe păr. Părea atât de fragilă în îmbrățișarea lui... mult prea slabă pentru a trece prin toate încercările din ultimele zile.

După un timp, Jadyn se retrase și se șterse la ochi, inspirând adânc.

— Îmi pare rău pentru episodul de isterie. Sunt bine acum.

— Nu-ți mai cere scuze. Owen îi luă fața între palme, privind-o în ochi. Ce pot face, cum să te ajut?

Jadyn schiță un zâmbet trist.

— Nimic. Ai făcut deja mai mult decât suficient pentru mine.

Nu, nu făcuse.

— Vrei să te duc jos?

— Sigur.

Când intrară în rezervă, Slider se ridică pe coate.

— Îmi pare rău, Jadyn.

— Mulțumesc.

Ochii îi deveniseră opaci. Somnul era probabil singurul lucru care ar fi consolat-o. Două asistente intrară, ajutând-o să se bage la loc în pat. Owen se apropie și-o mângâie pe păr. Timpul se epuizase.

— Trebuie să pleci, spuse ea, privind în sus la el.

O afirmație, nu o întrebare.

— Te sun imediat ce pot. Încearcă să dormi.

Jadyn îi luă mâna, presându-și obrazul în palma lui. Se aplecă și-o sărută pe frunte, apoi își îndreptă privirea către Slider.

— Ai grijă de ea.

Slider înclină din cap cu o expresie gravă. Când întoarse capul s-o privească de la ușă, ochii îi erau deja închiși.

10

Muadamiyat al-Qalamoun
Districtul Al-Qutayfah, Siria

CAMIONETA părăsi autostrada Damasc-Aleppo în favoarea unei şosele înguste pe care nu încăpeau două maşini venind din sensuri opuse. La fiecare întâlnire rară cu faruri orbitoare ce răsăreau parcă din neant în mijlocul pustiului şoferii intrau într-un joc puţin dus la limită al nervilor tari şi al celui care cedează primul supremaţia drumului. Spre sfârşitul lui 2012, forţele armate siriene lansaseră asediul de la Darayya şi Muadamiyat după ce rebelii preluaseră majoritatea suburbiilor, reţeaua electrică din zonă fiind întreruptă şi oraşele bombardate continuu de forţele aeriene siriene.

Tehrazzi privea tăcut afară pe fereastră, luptându-se cu furia amară ce-i umplea inima. Identitatea trădătorului care-i ajutase pe ostatici să scape îi parvenise în acea dimineaţă şi la început refuzase să creadă că sânge din sângele lui ar comite un astfel de păcat teribil. Dar dovezile erau incontestabile. Îl trădase şi acum urma să plătească preţul final, astfel încât nimeni să nu îndrăznească s-o mai facă vreodată.

Cu ochii minţii îşi văzu viitoarea victimă în timp ce poposea în faţa focului din vatra rudimentară pentru a-şi încălzi oasele bătrâne. Durerea probabil pulsa în fiecare

articulație artritică din corpul ei, așa cum se întâmpla de obicei în fiecare seară. De câte ori îi masase mâinile deformate pentru a-i ușura suferința de-a lungul anilor? Însă acțiunile ei recente îi sigilaseră soarta. Știa oare că vine după ea? Își imagină expresia plină de groază ce urma să i se întipărească încet pe față și zbuciumul nebun al inimii slăbite.

Zvonul despre evadarea ostaticilor circulase prin piața locală în acea dimineață, iar el își instruise oamenii să anunțe faptul că-l caută pe trădător. În următoarele două ore aflase deja adevărul și acum era forțat să aplice pedeapsa potrivită pentru păcatul acela de neiertat. Avea să-l implore s-o ucidă înainte de-a fi terminat cu ea. La fel cum făcuse soțul ei. Nici măcar legătura lor de sânge n-o putea salva de mânia lui. Își aminti pedeapsa prin lapidare la care asistase în Kabul după ce talibanii restabiliseră legea și ordinea în Afganistan. Vinovați de adulter, bărbatul și femeia fuseseră legați de mâini și de picioare, înfășurați în pânză albă și îngropați în pământ până la talie. Proprii lor vecini aplicaseră sentința. Amintirea pietrelor lovind trupurile era încă proaspătă în mintea lui. Încă putea auzi sunetul înfundat al cărnii și al oaselor zdrobite, simțind mirosul sângelui proaspăt îmbibat în materialul gros al pânzei. Moartea nu le ușurase suferința, intervenind abia două zile mai târziu.

Tehrazzi era un adept convins, credea cu tărie în susținerea legii tradiționale islamice Shari'a. Oare ar fi trebuit să-o ucidă cu pietre? Să-i taie capul? Își înăbuși sentimentul de vinovăție ce i se înfiripa în suflet. Era o femeie cu credință puternică, indiferent de păcatele pe care le comisese pe Pământ, exista un loc în cer pentru ea. Odată ce suferința ei ca muritoare lua sfârșit, Allah ar fi avut milă de ea. El, însă, nu.

Când intrară în oraş, oamenii îl priviră cu teamă prin ferestrele mici. Copiii care se jucau pe drumul prăfuit se opriră pentru a-l petrece cu privirea. Câţiva câini se refugiară în umbrele lungi ale clădirilor delapidate. Fiecare bărbat, femeie şi copil ştia cine este şi de ce se află acolo. Oare ea îl aştepta, ştia că vine? Era prea bătrână pentru a se refugia în munţi şi oricum nu avea unde să se ascundă de el.

Şoferul parcă în faţa casei şi opri motorul. Perdeaua se mişcă la fereastră. Oare se ruga pentru salvarea sufletului ei? Tehrazzi şi garda sa de corp coborâră din maşină. Inima îi bătu cu putere în timp ce se apropie de uşa singurului cămin real pe care-l cunoscuse vreodată.

Bătrâna sări în picioare atunci când izbi uşa de perete. Se retrase tremurând într-un colţ, murmurând cuvinte fără noimă. Umbra lui lungă se proiectă peste duşumeaua murdară. O secundă mai târziu, păşi înăuntru. Qamar ridică privirea, fixând-o în ochii din care se revărsa furia. O furie ce-l ardea pe dinăuntru şi-i picura un gust amar pe limbă. Gustul trădării. Rămase acolo nemişcat pentru câteva momente, privindu-i faţa zbârcită. Îl crescuse ca pe fiul ei, îl îngrijise, sacrificându-şi întreaga viaţă. Buza inferioară i se răsfrânse în semn de dispreţ.

— Bună, bunico. Ţi-a fost dor de mine?

Qamar se cutremură la promisiunea iadului din ochii lui.

Cimitirul Bashoura
Beirut, Liban

Una dintre crizele majore cu care se confrunta Beirutul, chiar dacă oarecum tacit, era cea a locurilor de înmormântare. Vechiul cimitir Bashoura era un spaţiu deschis în mijlocul cartierului Bashoura, unul dintre cele

mai puțin șocante în raport cu alte cartiere din Beirut, o oază de liniște în care toate mormintele erau placate cu marmură albă în contrast flagrant cu clădirile de apartamente de care era înconjurat.

Pentru Jadyn, înmormântarea se desfășură agonizant de încet, toate detaliile pierdute în ceața mentală ce părea s-o învăluie încă din ziua în care tatăl ei își dăduse ultima suflare. Miles Graham, șeful echipei de securitate a lui Hani Ijaaz, rămase lângă ea toată ziua fără s-o scape din ochi. Se bucura să-l știe acolo. Fost luptător în trupele de elită US Army Ranger, Miles era un bărbat înalt și solid cu păr castaniu închis și ochi căprui, un munte de forță pe care se putea bizui oricând, ceea ce-o făcea să se simtă relativ în siguranță printre mass-media și mulțimea de participanți înghesuiți în cimitirul complet neîncăpător. Miles era un fel de frate protector mai mare pe care nu-l avusese niciodată, chiar dacă în ultima vreme îi arătase clar faptul că ar fi interesat de mai mult, o relație care să depășească acea etapă platonică. Din punctul ei de vedere însă, nu exista posibilitatea de-a deveni ceva mai mult decât foarte buni prieteni.

Miles îi petrecu un braț în jurul taliei, în timp ce Jadyn privi amorțită cum groparii aruncau pământul uscat peste sicriul tatălui ei. Câteva momente mai târziu, Miles o instală în Range Rover-ul blindat, conducând apoi către vila care acum îi aparținea. Aflase acea veste șocantă în biroul avocatului, atunci când fusese citit testamentul lui Hani. Nu crezuse că avea să moștenească ceva de la tatăl ei, cu atât mai mult ditamai vila, pentru că nu fuseseră deloc apropiați. Dar cum era singurul lui copil, Hani stipulase în testament că avea să fie unicul său moștenitor. Nu prea știa ce să facă cu vila, în mod clar nedorindu-și să rămână în Beirut. Însă vânzarea ei ar fi reprezentat un fel de trădare a muncii tatălui

ei. Nu se luptase toată viața să răzbească, provenind dintr-o familie extrem de săracă, pentru ca fiica lui să se spele pe mâini de rezultatele muncii sale pentru simplul fapt că habar n-avea ce să facă cu ele. *Calea cea bună nu e niciodată cea mai ușoară,* îi trecură cuvintele lui prin minte.

Miles îi aruncă o privire.

— Vrei să mergem direct acasă ori facem o pauză?

— Nu. Trebuie să ne întoarcem.

Era așteptată de peste patru sute de persoane. Politicieni susținători și rivali, rude îndepărtate, prieteni și admiratori ai omului politic Hani Ijaaz. Miles avusese grijă ca măsurile de securitate să fie extreme, toată lumea fiind în alertă după atacul de la ambasadă. Mai ales el, care se simțea îngrozitor pentru ceea ce se întâmplase, în ciuda faptului că Jadyn încercase să-i explice că nu fusese vina lui. Miles se încăpățâna să poarte povara vinovăției pe umerii săi largi și nimeni nu-l putea convinge de contrariul. Însă Jadyn îi mulțumea cerului că-l avea alături. N-ar fi reușit niciodată să facă față ultimelor zile fără el.

Când ajunseră în fața vilei, era deja epuizată. Rănile o incomodau de fiecare dată când respira. N-o mai dureau foarte tare, doar o deranjau. Nu-și dorea decât să urce în camera ei și să stea singură pentru o vreme, dar asta nu avea să se întâmple. O așteptau încă cel puțin șase ore de zâmbete și conversații forțate. Singurul gând care o ajuta să n-o ia razna era certitudinea că Miles urma să-i fie mereu alături. Prezența lui era singura care reușea s-o aline și s-o liniștească, plus că avea spatele acoperit atâta timp cât rămânea în Beirut. În lumina ultimelor evenimente, chiar era un sentiment plăcut.

Genul acela de protecție o ducea mereu cu gândul la Owen, cu marea diferență că sentimentele ei față de el nu erau deloc frățești. Apreciase enorm faptul că

se întorsese să fie alături de ea în ziua în care Hani își dăduse ultima suflare. Nu mai primise nicio veste de la el, ceea ce era de așteptat, dar spera că e bine sănătos. Habar n-avea pe unde e, poate se întorsese deja în State. În ciuda nebuniei din ultimele zile, se gândea mereu la el. Visa cu ochii deschiși la el noaptea în pat, atunci când nu putea să doarmă, amintindu-și pasiunea fierbinte pe care o experimentase în brațele lui și descoperirea neașteptată că un bărbat atât de puternic și dur putea fi atât de tandru. Era o nebunie să viseze la un bărbat pe care probabil nu avea să-l mai vadă vreodată, dar pur și simplu nu și-l putea scoate din minte.

Miles își drese vocea, trezind-o din visare.

— Ești pregătită pentru chestia asta?

Jadyn oftă și deschise portiera.

— N-am încotro.

Casa era plină de oameni necunoscuți cu care chiar nu avea chef să socializeze, însă Hani și-ar fi dorit să se comporte ca o gazdă perfectă. Mâncarea fusese aranjată savant pe masa lungă din sufragerie, mirosurile apetisante amestecându-se cu parfumul florilor depozitate prin toate colțurile casei. Un val de greață o izbi cu forța unui tsunami. Se refugie în birou și închise ușa grea din lemn masiv în urma ei. În aer încă plutea un iz discret al țigărilor de foi pe care obișnuia să le fumeze Hani, amestecându-se în mod plăcut cu cel al pielii tăbăcite. Jadyn inhală cu nesaț acel amestec ce-i amintea mereu de tatăl ei. Încăperea părea rece și neprimitoare precum un cavou, cumva lipsită de personalitate fără energia lui nesecată. Se îndreptă spre biroul din lemn de stejar, lăsându-și degetele să alunece pe suprafața lăcuită.

Cineva ciocăni la ușă.

— Jadyn? se auzi vocea lui Miles.

— Intră, răspunse ea, clipind des pentru a îndepărta înțepătura lacrimilor.

Ușa se deschise și Miles își făcu apariția, studiind-o cu o umbră de îngrijorare oglindită în ochii căprui cu inflexiuni aurii.

— Ești ok?

— Da, acum sunt. Florile...

— Știu, încuviință el din cap, vârîndu-și mâinile în buzunarele pantalonilor. Mirosul e copleșitor. Nu te-aș fi deranjat, dar Jack vrea să stea de vorbă cu tine.

Jadyn îndină din cap, un zâmbet slab destinzându-i buzele.

— Invită-l înăuntru.

Miles deschise ușa și Jack păși în încăpere cu o expresie solemnă întipărită pe față. Jadyn i se aruncă în brațe, impunându-și să nu plângă atunci când o strânse la piept cu putere. Se trase puțin înapoi ca să-l privească.

— Ai fost în elicopter în noaptea aia.

Jack încuviință tăcut din cap, întinzând mâna pentru a-i da câteva șuvițe de păr după ureche. Gestul acela atât de familiar o forță din nou să lupte împotriva lacrimilor.

— Tata s-ar fi bucurat să te vadă acolo.

— Îmi pare atât de rău, Jadyn, spuse Jack cu voce joasă. Îl vânez pe liderul grupului care-a organizat atacul de ceva vreme... imediat ce-am aflat ce s-a întâmplat am luat legătura cu echipa de Navy SEALs pentru a mă include în planurile lor de călătorie. Din păcate, am ajuns prea târziu.

Era atât de bine să-l vadă. Jack reprezenta o conexiune cu viața normală de dinaintea atacului, făcând-o să nu se mai simtă atât de singură în mijlocul tuturor acelor străini.

— Nu eram foarte apropiați, dar moartea lui tot mi-a frânt inima, îi șopti, privindu-l cu tristețe.

— Hani era atât de mândru de tine, îi indică Jack fotografia ei înrămată de pe birou. Chiar dacă nu ți-a spus-o niciodată, era la curent cu absolut tot ce făceai. Considera că ești în siguranță cât mai departe de el.

— Poate.

Tatăl ei nu prea avusese timp pentru emoții și sentimente, dar știa că o iubise în felul lui.

— Hai să ne așezăm, îi făcu Jack semn către cele două fotolii din fața biroului.

Jadyn încuviință din cap și-l urmă, remarcând că nu-și pierduse agilitatea de felină din mișcări. Ca de obicei, aura lui letală inspira teamă și respect celor din jur. În privirea pătrunzătoare se oglindea experiența a peste treizeci de ani de război, fie direct pe câmpul de luptă, fie din umbrele celor mai periculoase zone de pe planetă. Jack era un agent operativ uns cu toate alifiile, probabil asasin prin excelență, dar Jadyn îi cunoștea și latura vulnerabilă, știa cât era de loial celor câteva persoane dragi din viața lui.

— Ai venit special pentru înmormântare ori ești în Beirut cu... afaceri? îl întrebă pe un ton șovăitor, neștiind cum altfel să numească munca lui secretă din cadrul CIA.

— Ambele. Jack o studie pentru câteva momente, expresia lui gravă declanșându-i semnale de alarmă nedorite. Vreau să discut un subiect de maximă importanță cu tine și mă bucur că e și Miles de față, pentru că-l implică oarecum și pe el, continuă, aruncând o privire în direcția lui Miles, care rămăsese într-o poziție aproape rigidă lângă ușă.

— Ascult, comentă el scurt, făcând câțiva pași pentru a se posta în fața lor.

Jack își întoarse privirea la Jadyn, expresia sumbră întipărită pe fața lui confirmându-i faptul că nu putea fi vorba despre vești prea bune.

— Farouk Tehrazzi, cel care a coordonat atacul și răpirea, se află încă în libertate. Și datorită circului mass-media, acum știe sigur că ai supraviețuit. Îl cunosc suficient de bine încât să știu că n-are de gând să se

opreasca aici, mai ales din moment ce evadarea voastră reprezintă o pată pe reputația lui de nebun de legat.

Jadyn îl privi fără să clipească, paralizată de valul frigid de panică ce i se declanșă în stomac.

— Înțeleg.

— Și asta ce vrea să înseamne? interveni Miles. Că o să vină iar după ea? Crezi că nu eram deja conștient de chestia asta?

Jack îl privi pe sub sprâncene.

— Știi și faptul că a postat deja un mesaj pe un website controlat de ISIS, în care a pus un preț de cincizeci de mii de dolari pe capul ei? Vie, sau moartă, Miles, se pare că Tehrazzi n-are preferințe.

— Cum?! tresări Jadyn, întorcându-și privirea la Miles. Știai despre asta?

Miles clătină încruntat din cap.

— Nu, și-ar fi trebuit să știu. Tu pentru cine mai lucrezi în ultima vreme, tot cu CIA-ul ai rămas? i se adresă lui Jack.

— Cam așa ceva. Buzele lui Jack se destinseră o idee într-un zâmbet ce nu i se reflectă în ochii reci ca gheața. Și întâmplător sunt un fel de expert în ceea ce-l privește pe Tehrazzi.

— Asta înseamnă că știi pe unde e?

— Mai mult sau mai puțin, arcui Jack o sprânceană. Totul e relativ atunci când vine vorba despre el. Jadyn e-n mare pericol și n-avem decât două variante: fie așteptăm să vină vreun fanatic după ea, dacă nu chiar Tehrazzi în carne și oase, fie trecem la ofensivă și rezolvăm problema. Însă pentru asta am nevoie ca voi doi să aveți încredere în mine, pentru că ceea ce propun va mări exponențial pericolul inițial. Jack făcu o pauză pentru a lua mâinile lui Jadyn în ale sale, fixând-o cu o privire gravă. Vreau să te recrutez pentru misiunea împotriva lui Tehrazzi.

11

Sediul CIA
Filiala Beirut

OWEN se rezemă de spătarul scaunului, încrucişându-şi braţele la piept.

— Nu, spuse privindu-l încruntat pe Jack.

— Aşa, pur şi simplu? Doar *nu*?

— Ok, hai să mai încerc o dată. Categoric, nu.

Buzele lui Jack se arcuiră într-un zâmbet minuscul.

— Am nevoie de Jadyn, cu sau fără tine.

Owen scoase un mârâit iritat. Din punctul lui de vedere, era acceptabil să fie recrutat de către CIA pentru o misiune sub acoperire. Însă ca parametrii misiunii să includă recrutarea unui civil, mai ales a unei femei, era cu totul şi cu totul altceva.

— Eşti nebun! Şi probabil suficient de disperat încât să născoceşti un asemenea plan.

Jack continuă să-l privească tăcut.

— Bănuiesc că ai tras multe sfori la nivel înalt să mă poţi coopta în căcatul ăsta.

Jack ridică din umeri.

— Nu cine ştie ce, colaborăm tot timpul cu voi. De data asta n-a trebuit decât să cer pe cineva anume, plus că am ceva relaţii în domeniu.

Ba bine că nu! Owen putea pune pariu că-l avea la degetul mic pe directorul CIA, ca să nu mai vorbim de greii din SOCOM. Oftă prelung, trecându-şi o mână prin păr.

— Jadyn e încă în convalescenţă, plus că abia şi-a înmormântat tatăl... Nu e aptă pentru chestia asta chiar dacă ar fi avut pregătirea necesară.

— Eu zic să n-o mai subestimezi.

— Oh, crede-mă pe cuvânt că n-o subestimez deloc, mai ales după ce-am văzut de ce e-n stare. Nu uita că am fost două zile cu ea pe teren. Tipa are un curaj dement şi se ţine destul de bine pe picioare. Dar nu aparţine în lumea umbrelor şi tu o ştii prea bine. Al naibii să fiu dacă o să-i deschid eu uşa.

Jack îşi puse coatele pe masă şi se aplecă spre el.

— Poate ar trebui s-o lăsăm pe ea să decidă în ce lume aparţine, nu crezi? O experienţă precum cea prin care a trecut are darul de-a schimba oameni şi perspective.

Owen îi susţinu privirea, o ameninţare mocnită strălucindu-i în adâncurile ochilor de culoarea granitului.

— Depinde cum îi influenţezi. Şi cum tu eşti un manipulator profesionist, bănuiesc că Jadyn şi-a dat deja acceptul.

— Încă nu, dar în curând va începe antrenamentul. Doar nu credeai c-o trimit pe teren fără un minimum de pregătire? se grăbi Jack să adauge. Centura neagră la karate e un plus binevenit.

— Şi cu mine ce treabă ai?

— Jadyn are încredere în tine, tu ai fost cel care a salvat-o şi-a avut grijă de ea. Eşti eroul ei, e extrem de ataşată de tine din punct de vedere emoţional.

Owen scrâşni din dinţi. Dacă era adevărat, atunci nu fusese o idee prea bună s-o sărute, chiar dacă Jack nu

era la curent cu acel aspect. La fel cum nu era la curent cu faptul că și el se atașase mult prea mult de ea. În acele condiții, cum naiba ar fi putut accepta o misiune atât de riscantă? Nu mai putea judeca în mod obiectiv atunci când venea vorba despre Jadyn Mathinson. Dacă urma să joace pe post de pion principal în acea misiune, toți cei implicați trebuiau să se comporte ca niște adevărați profesioniști, ceea ce includea o distanțare emoțională de tip standard. În mod contrar, riscau să ia decizii pripite în momente cheie ce s-ar fi putut solda cu pierderi inutile de vieți omenești.

— Dacă-ți faci griji în legătură cu imparțialitatea ta în ceea ce-o privește, las-o baltă, comentă Jack cu un aer atotștiutor. Detașarea emoțională nu e o cerință obligatorie în misiunea asta. Acestea fiind zise, mă aștept să te comporți ca un adevărat profesionist.

Cu alte cuvinte, fă-ți bine treaba indiferent de sentimentele tale față de Jadyn și ai loc oricând în echipa mea, își traduse Owen în sinea lui cu o grimasă. Cât de naiv fusese să creadă că Jack nu era la curent cu latura personală a relației dintre el și Jadyn. Tipul era mult prea experimentat pentru a nu detecta un aspect atât de important.

— De fapt, ăsta și e motivul principal pentru care te vreau neapărat în misiunea asta, continuă Jack cu un aer detașat. Știu că e ceva între voi și din punctul meu de vedere nu e un minus, ci un plus, pentru că asta vă motivează să vă faceți treaba cât mai bine. Sloganul cu relațiile interzise între colegi e o prostie corporatistă probabil inventată de un cretin care n-a pus piciorul pe teren în veci vecilor. Lucrurile se văd diferit din biroul lui călduț de la Langley, habar n-are că pe o stradă lăturalnică din Aleppo, spre exemplu, sentimentele și emoțiile pot face diferența între viață și moarte.

Owen îl privi surprins.

— Jigodia e-n Aleppo?

— Ar putea fi, răspunse Jack cu un zâmbet enigmatic.

— De ce-ar avea Jadyn încredere în tine?

— Sunt un prieten de familie, a crescut sub ochii mei. Mă cunoaşte mai bine ca oricine.

Ceea ce, bineînţeles, era o minciună sfruntată. Owen putea pune pariu că nu-l cunoştea nimeni cu adevărat. Tipul părea mai glacial decât un perete de gheaţă. Şi ideea de-a o implica pe Jadyn pe post de momeală într-o misiune ce avea drept scop vânarea unui jeg precum Tehrazzi, care pe deasupra mai conducea şi un network de celule teroriste, îl aducea în pragul disperării.

— Nu e un motiv suficient de bun încât să te creadă pe cuvânt.

Jack îi aruncă o privire lipsită de orice urmă de empatie.

— Pot fi extrem de convingător atunci când vreau.

Ce naiba voia să însemne asta? Oare ce as avea în mânecă pentru a o convinge să fie de acord cu o astfel de nebunie?

— Deci, te bagi ori nu? întrebă Jack, tonul lui sugerând un ultimatum.

Era clar că nu avea de gând să-i mai ofere alte detalii. Ochii îi deveniseră mai opaci decât cel mai întunecat abis, sugerând faptul că posesorul lor putea ucide oricând la comandă, fără ezitări şi mustrări de conştiinţă inutile. Oare Jadyn putea citi acelaşi lucru în ochii lui, se întrebă Owen. Cât mai putea juca moartea pe degete până când atingerea ei glacială avea să i se oglindească în privire?

— Dacă reuşeşti s-o convingi pe Jadyn cu vrăjeala ta ieftină, atunci n-am de ales, răspunse într-un târziu.

Aproape complet distrus în timpul războiului, Beirutul fusese refăcut de la zero, un uriaș șantier în care continuau să se spele bani și să se facă bani, născându-se averi și construindu-se puteri. Atât de mulți bani încât părea imposibil ca locul acela să mai aibă parte de un război. Prea mult de pierdut, prea mulți care ar pierde, cu toții mult prea importanți. Dar amenințarea din aer era palpabilă, transformând orașul într-o combinație inedită de secte și religii pe de-o parte și chintesența spiritului mediteranean pe cealaltă. Un maraton imposibil de refuzat de senzații tari în care lumina mieroasă a verii se îmbina cu mirosul narghilelelor cu aromă de măr și muzica berberilor cu sunete amețitoare de tamburine și fluiere. Galeriile și magazinele de artă răsăriseră precum lianele în blocuri cu design scandinav construite de Norman Foster, Zaha Hadid și Renzo Piano, unde cel mai umil apartament costa patru milioane de dolari.

De unde vin toți banii ăștia? se întrebă Owen, privind tăcut spectacolul cotidian pe geamul mașinii. Jack conducea încruntat către vila lui Jadyn, distant și căzut pe gânduri, inabordabil precum un imam în prag de Ramadan. *Cine sunt oamenii care locuiesc în apartamentele astea? Refugiați economici ori politici? Investitori cinstiți ori urmăriți internațional din Siria, Afganistan, Irak, Iordania, Egipt și Arabia Saudită?*

Beirutul devenise o insulă a viciului într-o mare de absolutism religios înconjurată de o Mediterană amoral-nepăsătoare, o Sirie sfâșiată de război, o Turcie autoritariană și un Israel paranoic-militarist. Beirutului modern părea să nu-i pese de geopolitică și conflicte, Hezbollah și Palestina, devenind un iaz cosmopolit în care leul și gazela, zebra, rinocerul și ghepardul veneau să se adape împreună într-un *ceasefire* permanent. Jack manevră mașina pe strada Armenia. Muzica modernă

bubuia de prin baruri și bistrouri, cluburi și galerii de artă vieţuiau umăr la umăr printre stalurile cu alune, cardamon și prăjiturele diafane. Muzica tribală izvora de sub palmele rastamanilor care-și loveau în transă tobele.

Vila tatălui lui Jadyn se încadra în același tipar de lux, cu tot cu arhitectură de tip victorian. Finisajele din exterior erau extrem de bine conservate și lucrate ca niște veritabile opere de artă, începând de la arcadele largi și continuând cu mozaicul din jurul ferestrelor, marmura masivă a treptelor și coloanelor, ajungând până la vitraliile aflate în perfectă stare. Uşile erau lucrate din lemn masiv, o parte dintre ele având geamuri din cristal.

Owen fu plăcut surprins de măsurile de securitate extrem de stricte. Jack arătă o legitimaţie paznicului înarmat postat la poarta principală și bariera se ridică lin pentru a admite Suburban-ul blindat. La intrarea principală, un majordom îi aștepta pentru a-i conduce înăuntru.

Jadyn se afla afară în curte, întinsă pe un șezlong lângă piscina cu apă turcoaz strălucitoare. Purta o rochie bleu pal din bumbac subţire ce-i lăsa la vedere cicatricele purpuriu violete de pe braţ.

— Domnișoară Jadyn, aveți vizitatori, o anunță majordomul.

Jadyn întoarse capul, umbrindu-și ochii cu o mână. Se ridică în picioare, dându-și pe spate părul ce-i cădea în valuri pe umeri. Owen păși afară din umbre.

— Bună, frumoaso.

Ochii ei se măriră a surpriză și încântare.

— Owen!

Alergă spre el și i se aruncă în braţe. Owen își trase o palmă mentală, încercând să ignore efectul trupului ei mlădios lipit de al lui și parfumul ei unic, un amestec vag de ulei de cocos și soare. Putea simți privirea lui Jack în ceafă și se strădui să păstreze o expresie cât mai neutră.

— Mă bucur mult să te văd! Jadyn făcu un pas în spate pentru a-l privi. Eram îngrijorată, am încercat să aflu ceva despre tine, nimeni nu știa nimic.

— Sunt bine, nu trebuia să-ți faci griji din cauza mea, o asigură el zâmbind. Ce faci tu, cum rezişti?

Strălucirea din ochii ei se diminuă o idee.

— Sunt... ok. Înmormântarea a fost cam dificilă, dar am depăşit momentul. Am aflat o grămadă de poveşti noi despre tata de la prietenii lui... a fost un om bun.

— Da, chiar a fost, interveni Jack din spatele lui Owen.

— Bună, Jack, îi zâmbi Jadyn. Bănuiesc că avem de vorbit, aşa că poate ar fi mai bine să ne aşezăm.

Le indică o masă rotundă înconjurată de scaune cu spătar înalt din partea opusă a piscinii şi se îndreptară cu toţii spre ea. Owen intui că era tensionată din poziţia uşor rigidă a corpului. Se aşeză pe un scaun, făcându-i cu ochiul pentru a mai destinde atmosfera.

— Arăţi trăznet pentru cineva care a fost vânat cu lansatorul de grenade acum o săptămână.

— Da, mă gândeam la acelaşi lucru azi-dimineaţă, îl privi ea cu o expresie ironică. Chiar dacă mă simt ca şi cum m-ar fi călcat trenul.

— Probabil mai durează câteva zile până-ţi revii complet.

Jack scoase o fotografie din rucsac şi-o aşeză pe masă.

— Îl recunoşti? o întrebă pe Jadyn.

— Nu... ar trebui? făcu ea o mică grimasă după ce studie bărbatul din imagine.

— E Farouk Tehrazzi, o informă Jack cu o expresie neutră.

— Eşti sigur? îşi ridică Jadyn privirea la el.

Owen îi înţelegea nedumerirea. Tehrazzi nu arăta deloc ca un militant islamic, mai degrabă părea

european cu ochii aceia verzi precum mătasea broaștei și părul castaniu deschis. Ceea ce reprezenta o problemă în sine. Puteai trece pe lângă el în fiecare zi, salutându-l politicos, fără să bănuiești vreodată că de fapt stai de vorbă cu un monstru care învață adolescenți să se arunce în aer în piețe publice pentru a face cât mai multe victime colaterale. Stereotipul teroristului arab analfabet cu o strălucire nebună în ochi nu putea fi mai departe de adevăr, mulți dintre ei studiind la universități de renume, fluenți în cel puțin trei limbi străine, infiltrându-se astfel cu succes în cele mai cosmopolite orașe din lume. Adevărul era că nu puteai ști niciodată cu cine stai de vorbă.

— Foarte, răspunse Jack. Sigur nu-l recunoști?

— Sigur, îl privi Jadyn ușor încruntată. De ce mă tot întrebi asta?

— Pentru că ați studiat în același timp la aceeași universitate.

Jadyn îl privi cu uimire.

— Serios? Nu mi-l aduc aminte. Pe de altă parte, Harvard e destul de mare, n-ai cum să cunoști pe toată lumea.

— E cu doi ani mai mare ca tine, a absolvit cu o diplomă de științe politice.

— Și vrei să spui că mă știe de atunci? arcui Jadyn o sprânceană. M-a urmărit tot timpul ăsta să mă omoare?

Jack o privi cu o expresie gravă.

— Tehrazzi s-a născut și-a crescut în Liban. În adolescență l-a cunoscut pe Abbdullah Nasser, un om de afaceri sirian care l-a luat sub aripa lui și l-a trimis la studii în State. Acolo a fost radicalizat de un adept Hezbollah. Da, știa cine ești. Dar premiul lui cel mare era Hani, pe care-l ura pentru faptul că era un adept convins al relațiilor diplomatice bune dintre Liban și Statete Unite. Acum însă, Hani nu mai e și tu i-ai scăpat

printre degete, ceea ce l-a pus într-o lumină extrem de proastă. Va face posibilul şi apoi imposibilul să rectifice acea greşeală. E obsedat de răzbunare, ceea ce reprezintă un punct slab de care putem profita.

Owen o studie atent pe Jadyn în timp ce pătrundea înţelesul cuvintelor lui Jack, aşteptându-se să-i râdă în nas în orice moment şi să-l trimită la plimbare.

— Adică vrei să spui că vrei să mă foloseşti pe post de momeală? întrebă ea pe un ton calm.

— Ori putem alege să stăm pe loc, aşteptându-l să vină după tine. El ori altcineva, din moment ce-a pus un preţ pe capul tău.

Jadyn păli, dar rămase tăcută.

— Tehrazzi e uns cu toate alifiile şi are suficienţi adepţi. Dacă accepţi planul meu, îl pot face să dispară mult mai repede decât dacă adoptăm o strategie defensivă, încercând să-i anticipăm mişcările.

— Şi ce te face să crezi că reuşim să i-o luăm înainte? întrebă Jadyn, privindu-l cu neîncredere.

— Pentru că simpla ta prezenţă îl va face să iasă din ascunzătoare. Plus că un agent operativ CIA lucrează chiar acum la recrutarea lui Abdullah.

Jadyn zâmbi slab.

— Deci cum spuneam, mă vrei pe post de momeală.

Owen îi studie expresia feţei, dar nu descoperi nicio umbră de emoţie. Era impresionat de tăria ei de caracter şi uşurinţa cu care accepta anumite realităţi, dar în acelaşi timp alarmat că-l asculta pe Jack fără să dea semne că l-ar refuza prea curând. Realiza oare cât de periculos era acel plan? Ar fi vrut s-o ştie la sute de kilometri depărtare de Tehrazzi, în niciun caz să încerce să-l ademenească fix la uşa ei. Dacă accepta, avea să facă absolut orice pentru a o proteja şi acela era singurul motiv pentru care se implicase în acea misiune total neobişnuită.

Jack o privi cu un zâmbet șiret.

— Vorbești fluent araba, te poți deghiza în așa fel încât să pari de-a locului, plus că ai o motivație puternică să-ți dorești să-l elimini pe Tehrazzi din peisaj. N-ai nevoie de foarte multă pregătire pentru chestia asta. Nu vreau decât să-i atragi atenția și să-l scoți din ascunzătoare, restul intră în atribuțiile noastre.

Jadyn continuă să-l privească, mușcându-și buzele. *Spune nu, fir-ar să fie!* o îndemnă Owen în gând. *Haide, Jadyn, ești prea deșteaptă să accepți toată nebunia asta.* În schimb, ea își întoarse privirea la el.

— Și tu, Owen, de ce te afli aici?

— Am nevoie de un operator bun și prefer să lucrez cu un Navy SEAL atunci când pot, pentru că sunt excelent antrenați și într-o condiție fizică superbă, răspunse Jack în locul lui. Plus că știu că va face absolut orice pentru a te proteja.

Privirea ei se înmuie o idee, dar nu spuse nimic. Ceea ce era bine, pentru că nici Owen habar n-avea ce-ar fi putut spune.

Jack scoase un plic mare din rucsac și-l puse pe masă, împingându-l fără niciun cuvânt spre Jadyn cu expresia cuiva care deține un atu important. Clopote de alarmă sunară în mintea lui Owen.

— Ce-i asta? întrebă automat, temându-se că știe deja, știind sigur că nu-și dorește să vadă și Jadyn.

Dar ea îi aruncă o privire fugară și întinse mâna după plic. Owen o prinse de încheietură.

— Nu-l deschide. Își îndreptă privirea furioasă către Jack. Spune-mi ce-i chestia asta.

Jack îl ignoră, continuând s-o privească pe Jadyn. Ticălosul știa prea bine că nu putea rezista curiozității. Jadyn își trase mâna și luă plicul, pregătindu-se să-l deschidă.

— Nu, fir-ar să fie! o prinse Owen din nou de mână, clătinând din cap. Nu-i nevoie să vezi ce-i acolo.

Dar Jadyn folosi o tehnică de eschivare pentru a-şi elibera mâna, parcă dorind să-i reamintească de pregătirea ei în arte marţiale şi de faptul că nu era chiar atât de delicată precum părea. Scoase nişte fotografii din plic şi-şi coborî privirea la ele. Ochii i se măriră de groază. Owen îşi plecă capul, oftând resemnat.

— Dumnezeule, e Qamar, şopti Jadyn, privind imaginea unei femei decapitate.

Jack îi studie îndeaproape reacţia, ignorând furia ce emana în valuri din direcţia lui Owen.

— Tehrazzi a aflat că ea şi soţul ei ţi-au adus apă, după care ne-au informat unde vă putem găsi. După mai multe ore de tortură, asta a fost răsplata finală. În următoarea fotografie poţi vedea ce i-a făcut soţului ei.

Jadyn tresări la noua imagine hidoasă.

— Partea cea mai bună abia urmează, Qamar şi Hamid au fost bunicii lui, completă Jack.

— Suficient!

Owen îi luă fotografiile din mână, împingându-le dezgustat spre Jack. Însă era prea târziu, pentru că în adâncurile ochilor întunecaţi ardea deja o furie mocnită.

— Eşti de acord să mă ajuţi să-l trimit în iad pe nemernicul ăsta? întrebă Jack cu voce joasă.

Jadyn întoarse capul să-l privească pe Owen, cerându-i tacit părerea.

— Du-te acasă, ai trecut prin destule, îi spuse el pe un ton blând. Caută plaja aia despre care ţi-am povestit în elicopter... priveşte asfinţitul şi trage adânc aer proaspăt în plămâni. Uită toate experienţele groaznice prin care-ai trecut şi uită iadul ăsta. Nu te mai întoarce niciodată aici, n-ai pentru ce şi pentru cine.

Jadyn îşi întoarse privirea la Jack.

— Dacă nu sunt de acord, ce se întâmplă?

— Nu se întâmplă nimic, pur și simplu pleci acasă.

— Și dacă accept?

— Nu-ți pot promite decât un singur lucru, Jadyn, faptul că viața ta nu va mai fi niciodată la fel.

— În cazul în care rolurile noastre ar fi inversate, tu ce-ai alege?

— Probabil ți-aș spune să găsești pe altcineva.

— Dacă accept, ce fel de protecție îmi oferi?

— Owen va fi tot timpul lângă tine, la fel și eu. Plus o echipă de oameni unul și unul, cu toții aleși doar de mine.

— Crezi că prin mine ai cea mai bună șansă să spulberi javra asta de pe fața pământului?

— Crezi că m-aș mai fi aflat aici dacă nu eram convins de asta? răspunse Jack cu o altă întrebare.

— În cazul ăsta, e clar că nu pot refuza, răspunse ea simplu.

12

Sediul CIA
Filiala Beirut

OWEN nu era un mare fan al surprizelor. În cariera pe care o alesese, surprizele nu reprezentau niciodată un lucru bun. Însă când păși în acea dimineață în sala de antrenament, avu parte de o surpriză imensă. Jadyn, cu părul strâns la spate și îmbrăcată într-un trening lejer, se bătea pe tatami cu cineva. În timp ce el rămase pironit locului, încercând să-și revină din uluială, ea se lansă într-o serie de lovituri și combinații de mișcări impresionante, atacându-și adversarul cu o violență și eficiență absolut șocante. Oricine era tipul, părea destul de bun și de rapid, dar chiar și așa abia reuși să blocheze o lovitură ucigătoare în zona rinichilor. Jadyn se retrase, părând ușoară ca un fulg pe picioare, regrupându-și forțele pentru un alt atac. Dar tipul o atacă prin surprindere, forțând-o să se eschiveze de câteva ori pentru a-i evita loviturile. Owen deschise gura să-l admonesteze, dar o închise la loc atunci când deveni evident că era mai mult decât în stare să se descurce și singură. O privi uimit în timp ce bloca doi pumni și o combinație de lovituri de picioare înainte de a-i secera picioarele oponentului și-a se lansa cu niște lovituri proprii ce se finisară la carotidă. Tipul se rostogoli în

picioare şi-o atacă din nou, cu intenţia clară de-a rupe nişte oase. Jadyn pară cu dibăcie, dar Owen ştia că deja o dor rănile mult prea proaspete. I se citea în maxilarul tensionat şi în felul în care-şi mușca buza de jos. În ochi, însă, nu i se citea decât determinarea.

— Ajunge! strigă, incapabil să se mai abţină.

Ambii luptători se opriră şi se întoarseră să-l privească. Owen se apropie de ei ca o felină, pregătit să-i rupă capul bărbatului de pe umeri.

— Owen, îl salută Jadyn, aplecându-se în faţă pentru a-şi sprijini mâinile pe genunchi, trăgându-şi sufletul. Ce cauţi aici?

Partenerul ei se apropie de ea şi-o prinse cu ambele mâini de talie ca pentru a o ajuta să-şi menţină echilibrul.

— Ce naiba faci? o întrebă Owen, aruncându-i o privire ucigătoare idiotului care tocmai o atacase de parcă ar fi vrut s-o bage înapoi în spital. Nu crezi că e cam devreme pentru un antrenament atât de dur?

Jadyn se îndreptă, ridicându-şi bărbia cu un aer sfidător.

— Am centură...

— Da, ştiu ce centură ai, o întrerupse Owen. Ceea ce nu justifică prostia asta atât de curând după ce-ai fost la un pas de moarte.

Tipul de lângă ea era o idee mai înalt şi mai masiv decât el, dar nu se îndoia că la o adică îl putea toca mărunt ca la carte. Felul în care o atingea îl scotea din sărite.

— Owen, el e Miles Graham, făcu Jadyn prezentările, întrerupând momentul tensionat. Miles, Owen Wallace. Owen e Navy SEAL, ne-a salvat pe mine şi pe... tata, ezită pentru o fracţiune de secundă la menţiunea lui Hani.

— Navy SEAL, zâmbi Miles crispat. Sunt onorat.

Owen îl învălui într-o privire glacială.

— Tu eşti şeful echipei de securitate?

— Văd că ţi-ai făcut temele, îi susţinu Miles privirea, o sfidare tacită oglindindu-se în ochii căprui deschis.

Owen înclină tăcut din cap. Miles Graham era fost Ranger în armata americană, unde se ocupase de operaţiunile sub acoperire şi de extragerea de ostatici. În ultimii patru ani activase pe post de şef al securităţii lui Hani Ijaaz. Cu şase ani mai în vârstă decât Owen, petrecuse mai mult timp în Orientul Mijlociu decât petrecuse Owen cu totul în trupele de elită Navy SEALs. Aşa, şi? Nu-i păsa dacă tipul era cel mai bun prieten cu comandantul JSOC. Preocuparea lui principală în acest op era Jadyn. Punct. El şi doar el se ocupa de siguranţa ei, indiferent ce credea Miles. Oricum, fostul Ranger avea deja două bile negre: faptul că n-o menajase deloc în timpul antrenamentului de mai devreme şi felul posesiv în care se comporta cu ea. Şi dacă era să fie cinstit cu el însuşi, ura faptul că Jadyn i-o permitea. Îşi spuse că nu conta. Chiar dacă era ceva de natură romantică între cei doi, asta nu schimba cu nimic rolul lui în toată povestea. Acceptase să participe în acea misiune numai şi numai pentru a o proteja şi exact asta avea de gând să facă. Chiar şi aşa, tot nu putea să nu-şi imagineze cum i-ar sparge faţa lui Miles Graham.

Pe buzele lui Miles înflori un zâmbet de parcă i-ar fi putut ghici gândurile.

— Cum e spatele? o întrebă pe Jadyn. Eu zic că am terminat pe ziua de azi, fă un duş, după care-ţi fac un masaj.

Privirea ei se mută de la un bărbat la celălalt şi înapoi.

— Voi doi aţi terminat cu marcarea teritoriului, că mi-am cam făcut plinul pentru toată viaţa cu manifestări violente. Am văzut suficient sânge în ultima perioadă, mulţumesc frumos.

Owen zâmbi forțat.

— Neah, suntem frați de cruce, fără griji. Du-te la duș, noi o să depănăm amintiri din copilărie. Aștept până când Jadyn părăsi sala de antrenament, după care se întoarse către Miles. Deci ești bodyguard, expert în arte marțiale și maseur.

O sclipire periculoasă apăru în privirea lui Miles.

— Orice e nevoie, mă adaptez destul de repede.

Nenorocitul avea coaie, trebuia s-o accepte.

— Perfect, cu atât mai bine. Atunci poate-mi explici și mie de ce-o forțezi în halul ăsta mult mai devreme decât e cazul.

— O cunosc de ani de zile, știu exact cât, cum și când poate duce.

— Și cu toate astea, nu-ți pasă că e încă în convalescență? Pe lângă rănile ca atare, are și o grămadă de mușchi afectați.

— Te referi la deltoidul drept, plus triceps, vastus lateralis, serratus anterior și pectoralul major?

Owen se încruntă la acea lovitură sub centură. Era oarecum uimit de reacția lui imatură și ostilitatea complet nefirească față de Miles. Totuși, n-avea de gând să-l pocnească indiferent ce s-ar fi întâmplat. Oricât de bine l-ar fi făcut să se simtă.

— Să înțeleg că n-ai citit tot dosarul meu? arcui Miles o sprânceană. Pentru că dacă ai fi făcut-o, ai fi știut că sunt și medic.

Ok. Să mă fut în ea de politețe, se gândi Owen iritat.

— Ba da, parcă am citit ceva în sensul ăsta, spuse cu voce tare. La fel cum am citit și despre faptul că ai dat un chix de milioane la ambasadă în ziua atacului. Moment în care am intervenit eu și ți-am salvat angajatorii... mă rog, ce mai rămăsese din ei.

— Dacă ești atât de îngrijorat pentru binele ei, de ce-o târăști în căcatul ăsta? mârâi Miles printre dinți.

— N-am nicio legătură, dacă era după mine ar fi deja înapoi în State, cu un bodyguard mereu după ea.

— Și atunci de ce-ai acceptat misiunea asta?

— Pentru că n-am putut s-o conving să nu cadă în plasa lui Jack și n-am încredere în CIA s-o protejeze. Din punctul lui de vedere, misiunea e pe primul plan.

Miles se dezumflă ca un balon.

— Da, așa mă gândeam și eu.

— Ok, deci până la urmă se pare că suntem de aceeași parte a baricadei.

Miles oftă, trecându-și o mână prin păr.

— Pentru liniștea ta sufletească, să știi că Jadyn e o femeie incredibilă. Eu am antrenat-o pentru centura aia neagră, plus tactici de luptă de stradă și de guerilă. La o adică, e mai mult decât în stare să stea pe picioarele ei. Și nu se descurcă prea rău nici cu o armă în mână.

Tehnicile despre care vorbea Miles erau eficiente în cazul în care erai atacat într-un club ori pe o alee întunecată, fiind egale cu zero atunci când venea vorba despre vânătoarea unui tip versat precum Tehrazzi, care pe deasupra era protejat de un întreg network de celule teroriste. Nu mai punea la socoteală faptul că urmau să se infiltreze adânc într-o zonă complet ostilă și nici potențiala implicare a militanților ISIS. Spera că Miles lua în considerare toate acele aspecte.

— În ceea ce mă privește, prioritatea noastră numărul unu e să ne asigurăm că nu va avea nevoie de niciun fel de tactici de luptă. Sper să fim pe aceeași lungime de undă.

— Absolut! Miles întinse mâna după un prosop cu care-și șterse fața transpirată. Dar pentru cultura ta generală, ar trebui s-o testezi puțin ca să vezi de ce e-n stare. Între timp, dacă-ți pasă atât de mult de siguranța ei, ne vedem într-o oră s-o ducem la spital pentru vizita medicală finală.

Miles îi făcu cu ochiul și se îndreptă spre dușuri. Cam atât apropo de aliați de nedejde. Owen oftă, dându-și capul pe spate pentru a-și fixa privirea în tavan. Nu aveau nici timp, nici loc de gelozii inepte, replici arogante și ostilități infantile ori de câte ori se aflau față în față. Nebunia în care urmau să se implice nu era un op militar de tip standard. Sigur, toți membrii echipei erau profesioniști de top, dar nu se mulau pe regulile stricte și disciplina de fier specifică armatei. Cu toate astea, era conștient de faptul că Jack era un agent operativ de mare clasă, avea încredere în experiența lui. În niciun caz nu era genul care să implice oameni în care nu avea absolută încredere din toate punctele de vedere. Acestea fiind spuse, Owen intenționa să se asigure că toți membrii echipei erau conștienți de rolul fiecăruia dintre ei, apreciind corect pericolul unei greșeli de rutină ce se putea dovedi fatală. Începând cu Jadyn.

Owen o aștepta când ieși din vestiare și era clar după expresia întipărită pe fața lui că Miles nu-i făcuse o impresie prea bună. *Previzibil,* se gândi Jadyn, afișând un zâmbet cald pentru a-i îndulci starea de spirit. Miles avea darul de-a fi extrem de enervant uneori.

— Deci, care-i planul pentru azi? îl întrebă, încercând să pară cât mai docilă.

Owen o studie cu o intensitate aproape paralizantă.

— După câte am observat, te simți mult mai bine.

Jadyn ridică din umeri cu o nonșalanță studiată.

— Mă simt excelent. Mă mai țin copcile pe ici pe colo, dar e suportabil.

De fapt, îi plăcuse să se poată mișca în voie, chiar dacă nu dispunea încă de forța și rezistența cu care era

obișnuită. Dar n-avea de gând să recunoască asta în fața lui Owen, mai ales atunci când în ochi i se oglindea o imensă dezaprobare. Continua s-o fixeze cu privirea, făcând-o să-și dorească să dispară. Ce naiba era asta, un fel de test de tip hai-să-vedem-cine-cedează-primul? În cazul ăsta, urma să aibă o mare surpriză. Îi susținu privirea fără să clipească, arcuind o sprânceană într-o provocare tacită. Privirea lui păru să se mai îmblânzească o idee.

— Cred că ar trebui să punem niște lucruri la punct.

— Da, probabil ar trebui.

— Vreau să clarificăm rolul tău în misiunea asta.

— Îl cunosc foarte bine. Sunt pe post de momeală umană pentru un terorist psihopat cu un cui împotriva mea și dorința de-a se afirma în lumea bolnavă la cap a extremiștilor islamici. Am uitat ceva?

— Tehrazzi n-are un cui împortiva ta, Jadyn, te vrea moartă, comentă Owen pe un ton sec. Pur și simplu. Din punctul lui de vedere, suntem cu toții niște infideli numai buni de ucis, dar tu ești pe locul unu pentru că în primul rând ești femeie și în al doilea ești fiica pe jumătate americancă a unui aliat politic al Statelor Unite. Își înclină capul și se încruntă. Înțelegi genul ăsta de ură despre care vorbesc?

— Da, o înțeleg, făcu Jadyn o grimasă. Adevărul era că uneori nu se gândea decât la asta, mai ales noaptea târziu când se trezea gâfâind transpirată, ca și când s-ar fi sufocat din nou în pivnița groaznică din inima deșertului. Am studii în psihologie și sociologie, Owen, așa că înțeleg prea bine. S-ar putea să nu mă bănuiești de chestia asta, dar sunt destul de isteață, adăugă pe un ton ironic.

— Există isteție cultivată prin studiu și cărți, ceea ce e una, după care există experiența de teren. La istețimea din cărți nu mă îndoiesc că ești brici, dar...

— Am mult mai multă experiență și sunt mult mai puternică decât crezi, îl întrerupse Jadyn cu o umbră de dezamăgire în privire.

Ar fi trebuit să știe deja asta. Nu-și târâse fundul obosit și rănit prin deșert fără să se plângă nici măcar o singură dată? Owen oftă cu o expresie dezaprobatoare. În mod normal, asta ar fi trebuit s-o scoată din sărite, dar în schimb nu simțea decât nesiguranță de parcă o parte din ea își dorea cu disperare admirația lui.

— Ești foarte puternică, nu neg asta, spuse Owen într-un târziu. Dar nu faci parte din misiunea asta ca s-o dovedești cuiva. Când vine vorba despre experiența de teren, atunci intrăm noi în scenă. Eu și restul echipei. Ne-am înțeles? Orice curs de instruire prin care treci, fie că e luptă corp la corp ori arme de foc, e doar o ultimă soluție de auto-apărare. Ceea ce înseamnă că te poți folosi de lecțiile respective doar în cazul în care suntem cu toții morți, pentru că doar așa vei avea nevoie de ele. E clar?

Mențiunea potențialei lor morți o secă complet de orice fel de dorință de sfidare. Jadyn își înghiți nodul din gât la ideea că oricare dintre ei ar putea fi rănit ori ucis de dragul ei.

— Clar.

— În cazul ăsta, sper să înțelegi că episodul Wonder-Woman-contra-Bruce-Lee pe care l-am vizionat ceva mai devreme nu va mai fi necesar de acum înainte.

Într-un fel, comentariul lui o durea, mai ales că la un anumit nivel se așteptase să-l dea pe spate cu abilitățile ei fizice. Adică, până și un Navy SEAL putea aprecia o fată care se bătea cu atâta determinare la doar o săptămână după ce fusese la un pas de moarte, nu?

— Nu aștept nimic altceva de la tine în misiunea asta decât să faci ce, cum și când ți se spune, continuă el ca și

cum s-ar fi adresat unui copil mic și neastâmpărat. Fără întrebări, comentarii și excepții.

Jadyn clipi, întrebându-se în sinea ei dacă bărbatul din fața ei era același cu cel care-o sărutase pe patul de spital în urmă cu câteva zile. Bărbatul tandru care-i zâmbise, privind-o cu admirație. Pentru că cel din fața ei n-avea nicio legătură cu el. Nu, acela era Owen Wallace soldatul profesionist de elită. Distant, serios, glacial. Dur. Ca și cum acel sărut nici nu existase vreodată, iar ea nu reprezenta nimic altceva decât un civil pe care era forțat să-l accepte într-o misiune. Ok, deci toată mascarada cu protecția nu era decât un simplu job pentru el, realiză cu o strângere de inimă. Bun, atâta timp cât lucrau împreună, relația lor avea să se bazeze pe percepte strict profesioniste. Nu era vreo cretină, știa că Owen nu încerca decât să-și facă treaba cât mai bine și asta implica distanțarea față de ea. Probabil era doar o modalitate de-a mări exponențial șansele de supraviețuire pentru toată lumea. Ceea ce-i convenea de minune. Totuși, cerea prea mult dacă-și dorea să se comporte ceva mai uman? Dacă nu-și mai permitea să fie tandru și sexi ca înainte, putea s-o trateze măcar decent, nu-i așa? Realiză cu stupoare că devenise extrem de dependentă de el și asta într-o perioadă relativ scurtă de timp. *Mi-a salvat viața, e normal să mă fi atașat de el,* se gândi cu o grimasă mentală. Și-am interpretat totul greșit ca proasta. Pentru el nu fusese decât o fază de moment, care acum trecuse. Și dacă voia să-i fie bine, atunci trebuia să-i treacă și ei.

— Am înțeles, răspunse în cele din urmă. Dar suntem ok, nu? Adică suntem prieteni.

— Nu mă aflu aici să fiu prietenul tău, Jadyn.

Zdrang! Pur și simplu. Probabil între timp își pierduse și simțul umorului pe undeva.

— Știi ce cred eu? se aventură ea, decisă să-l scoată din faza aceea de soldat perfect. Cred că ești în toane proaste datorită discuției cu Miles.

Owen se încruntă.

— Nu funcționez pe toane. Și Miles mă lasă rece.

Jadyn îi zâmbi cu subînțeles.

— Da, te cred pe cuvânt. E ok, crede-mă, Miles mă aduce și pe mine în starea asta uneori. Dar nu-ți face griji, o să-l placi mult mai mult pe Vaughn. Îl ține pe Miles din scurt așa cum n-o poate face absolut nimeni.

— Vaughn?

— Fratele lui Miles. Geamăn. Seamănă leit unul cu celălalt.

Owen o privi cu șoc și groază.

— Ajunge și el în seara asta, continuă Jadyn pe un ton amuzat. Nu ți-a spus Jack?

13

MILES aprecia faptul că privirea lui Owen scruta permanent împrejurimile în timp ce-o escorta pe Jadyn către Range Rover, instalând-o apoi pe bancheta din spate. Era clar că tipul părea să ia foarte în serios protecția ei, ceea ce adăuga bile albe în favoarea lui. N-avea de gând să i-o recunoască, dar avea nevoie de tot ajutorul pe care-l putea obține. Încercase absolut totul s-o convingă să-și schimbe hotărârea în legătură cu participarea la acel op. Îi făcuse morală și-i ținuse discursuri. Pledase și-o implorase. Încercase o abordare logică. Amenințase ca o ultimă soluție și și-o luase în bot. Grav. Nu funcționase nimic pentru că Jadyn era la fel de încăpățânată cum fusese și Hani. Odată ce lua o decizie, nimeni și nimic n-o mai putea face să se răzgândească. Drept pentru care nu-i mai rămânea decât să se împace cu ideea și să colaboreze cu ceilalți pentru a o menține în siguranță. De preferat fără să se căptușească cu un ulcer pe parcurs.

Owen închise portiera din spate și întoarse capul să-l privească.

— Putem face rost de o altă mașină care să nu țipe *smecheri foarte bogați și importanți, vă invităm cu drag să ne atacați*?

— Avem mai multe, dar asta e singura blindată.

Owen oftă și redeschise portiera pentru a se urca lângă Jadyn. Miles se sui la volan.

— Vă deranjează foarte tare dacă trecem și pe la aeroport să-l luăm pe fratele meu?

— Atâta timp cât nu avem probleme legate de securitate, n-am nicio problemă, răspunse Owen, privindu-l în oglinda retrovizoare.

Miles înclină din cap și porni motorul. Nu voise să și-o recunoască până în acea dimineață, dar era îngrozitor de îngrijorat. Un psihopat cu un network de celule teroriste în spate pusese un preț pe capul lui Jadyn și el habar n-avea dacă e capabil s-o protejeze, cu ori fără ajutorul câtorva profesioniști de elită. Îi aruncă o privire fugară în oglinda retrovizoare, sperând că șapca trasă pe ochi în care-și vârâse tot părul și ochelarii întunecați de soare reprezentau o deghizare cât de cât decentă. O instruise să poarte o bluză cu mânecă lungă pentru a ascunde cicatricile recente.

Ca să-i distragă atenția, conversă cu ea pe parcursul drumului, dar de fiecare dată când încerca să-l atragă și pe soldatul perfect în conversație, Owen răspundea monosilabic. *Să-l ia naiba, tipul chiar e un nesuferit,* se gândi Miles în timp ce parca mașina în fața spitalului, urmărindu-l apoi cum o escorta la consultație, ținând-o rigid cu o mână de cot. Atitudinea de zeu al universului îi amintea de Vaughn, fratele lui geamăn. Fir-ar să fie, iar îl durea stomacul. Era încordat ca un arc și nici măcar nu începuse încă misiunea. Dacă nu-și ținea firea, nu numai că avea s-o scoată din sărite pe Jadyn, care ura să i se spună ce să facă și detesta bărbații posesivi, dar probabil risca să fie dat afară din echipă. Ceea ce-ar fi însemnat să rămână pe tușă, sperând ca ceilalți să-i asigure securitatea. *Sub nicio formă,* se gândi iritat. Singurul mod în care părăsea echipa era doar cu picioarele înainte.

Lăsă motorul pornit, atent la mașinile care soseau și la cele care părăseau parcarea, dar nu observă nimic care să-i declanșeze vreun semnal de alarmă. Ajustă aerul

condiționat la o temperatură mai scăzută, înjurând în gând căldura înăbușitoare. Cu toate astea, Jadyn nu se plânsese atunci când îi ceruse să poarte mâneci lungi. Era atât de mândru de ea. La fel ar fi fost și Hani dacă s-ar fi aflat acolo s-o vadă. Cât de incredibil de puternică era să accepte o misiune atât de riscantă după tot ce se întâmplase. Era plină de cicatrici pe toată partea dreaptă a corpului și cu toate astea nu se plânsese niciodată, antrenându-se în ultimele două zile cu seriozitatea unui atlet de performanță. Așa era Jadyn, încăpățânată până-n măduva oaselor. Dar cel mai mult îl îngrijorau cicatricile pe care nu le putea vedea. Cele psihologice. Și era numai și numai vina lui. Ar fi trebuit să găsească o cale pentru a preveni atacul de la ambasadă. Ar fi trebuit să simtă că ceva nu era în regulă.

După ce-i condusese pe Hani și Jadyn la ambasadă, asigurându-se că totul era în ordine, se întorsese la vilă pentru a verifica imaginile ultimelor zile de pe camerele de securitate. Iisuse, i se făcea rău de fiecare dată când retrăia momentul în care aflase despre atac. Până când ajunsese la ambasadă, nu mai era nimic de făcut. Ca șef al securității lui Hani, ar fi trebuit să prevadă că ceva urma să se întâmple, plus că ar fi trebuit să rămână alături de el și Jadyn pentru a le asigura spatele. Dacă s-ar fi aflat acolo, poate n-ar fi fost răpiți și Jadyn n-ar fi suferit atât de mult. Hani n-ar fi murit.

Suferise ca un câine cât timp fuseseră dați dispăruți, fără să poată pune nimic în gură ori să închidă un ochi. Când în cele din urmă primise vestea că fuseseră salvați și se află amândoi în siguranță la spital, încălcase o duzină de legi de circulație pentru a ajunge la ea cât mai repede cu putință. De atunci, Jadyn abia dacă mai dormea și asta numai cu lumina de la baie aprinsă ori ușa deschisă. Îi era frică să închidă ochii și să rămână

singură în întuneric pentru că stătuse timp de două zile într-o gaură împuțită în inima deșertului, fără mâncare și apă. Cât trebuie să fi fost de îngrozită, simțind cum se deshidratează încetul cu încetul într-o beznă totală.

Jadyn nu-l învinuise niciodată pentru ceea ce se întâmplase. I-o spusese cu subiect și predicat imediat ce păşise în rezerva de spital, căutând-o din ochi cu o expresie disperată. I se frânsese inima când o descoperise întinsă pe pat, plină de răni, după ce asistase la moartea propriului tată. În ciuda copcilor și a bandajelor, i se aruncase de gât, strângându-l de parcă i-ar fi fost teamă că cineva i-o va smulge de brațe. Savurase fiecare secundă prețioasă. De obicei, Jadyn voia ca lumea să creadă că poate face totul singură și că n-are nevoie de ajutorul nimănui, dar femeia care se agățase de el în spital, în timp ce lumea se prăbușea în jurul ei, avea nevoie de cineva care s-o protejeze. Miles ar fi dat orice ca el să fie cel ales, dar începea să-și piardă speranța că asta avea să se întâmple vreodată. Mai ales de când apăruse soldatul perfect în peisaj, de care Jadyn părea mult prea atașată. Măcar era extrem de competent și nu părea să aibă prea mare încredere în Jack și gașca lui de la CIA. Din punctul lor de vedere, era clar că misiunea se află pe primul plan, în niciun caz siguranța lui Jadyn. Și oricât l-ar fi displăcut, era convins că prioritățile lui Owen erau exact opuse.

Imediat ce Jadyn și Owen își făcură apariția și se suiră înapoi în mașină, Miles demară în trombă, ușurat să părăsească parcarea ce putea deveni locul ideal pentru o ambuscadă în orice moment.

— Deci? întrebă, privindu-i în oglinda retrovizoare.

— Aviz pozitiv, răspunse Jadyn. Doctorul s-a declarat mulțumit de evoluția cicatricilor.

— Trebuie să oprim la o farmacie să-ți luăm somniferele pe care ți le-a prescris, îi raminti Owen.

— N-am nevoie de ele, îl contră Jadyn pe un ton sec.

— Cred că totuşi ar fi bine să le avem pentru orice...

— Nu! Am spus că nu e nevoie, îl întrerupse Jadyn iritată.

Miles nu-şi putu abţine un zâmbet satisfăcut. Probabil soldatul perfect o călcase pe nervi ca să ajungă să-i vorbească în felul acela complet necaracteristic. Opri la semafor, în spatele unui camion antic. În oglinda retrovizoare surprinse o maşină gri ce făcea un slalom nebun printre maşinile din spate încă aflate în mişcare. Semaforul îşi schimbă culoarea în verde şi Miles aşteptă nerăbdător ca rabla din faţa lui să se pună în mişcare. Maşina gri ajunsese deja suficient de aproape încât să-i vadă pe ocupanţi în oglinda retrovizoare. Doi bărbaţi tineri, în mod clar arabi, ce păreau că-l fixează cu privirea. Miles bägă în viteză înjurând printre dinţi, un semnal de alarmă declanşându-i-se în minte. Camionul tot nu se urnise şi nu avea decât două opţiuni: să vireze pe banda din mijloc, descoperindu-se din ambele părţi în cazul unui atac armat, ori s-o ia pe trotuar, riscând să accidenteze o mulţime de oameni nevinovaţi. Niciuna nu părea o alegere bună, dar nu putea rămâne pe loc, devenind o ţintă sigură.

— Maşina gri? întrebă Owen, cu privirea lipită de oglinda laterală.

— Da.

Degetele lui Miles se încleştară pe volan.

— Ia-o pe banda din...

— Ştiu ce am de făcut, îl întrerupse Miles pe un ton tensionat, detestând în sinea lui faptul că tipul se credea suficient de deştept încât să-i spună cum să-şi facă treaba. Nu orice idiot ajungea şeful securităţii lui Hani Ijaaz.

Camionul se mișcă în sfârșit din loc, oferindu-i cei câțiva centimetri necesari și viră abrupt pe banda din mijloc, accelerând și ratând la milimetru să agațe un taxi cu bara de protecție. Mașina gri execută aceeași manevră, luându-se după ei.

— Țineți-vă bine! îi avertiză Miles, văzând în oglinda retrovizoare cum Owen îi punea centura de siguranță lui Jadyn.

— Jos! strigă Owen, punându-i o mână pe umăr pentru a o culca pe banchetă.

Centura de siguranță i se înfipse dureros în carne, dar Jadyn își mușcă buza de jos și nu scoase niciun sunet. Închise ochii și inspiră adânc, concentrându-se pe mișcările în zig-zag ale mașinii în timp ce Miles o manevra abil prin traficul îngreunat. Oare recunoscuse cineva mașina? O recunoscuse pe ea? Fuseseră urmăriți până la spital? Dintr-o dată, toate regulile stricte impuse de Owen nu mai păreau atât de absurde și enervante.

Miles viră la dreapta în scrâșnet de roți, mașina vibrând din toate încheieturile și demarând o idee înainte de-a se redresa. Owen își înfipse mâna în materialul bluzei ei. Se pregătea să sară din mers pentru a-și pierde urma prin labirintul de străzi înguste? Întoarse capul pentru a-și ridica privirea la el, dorindu-și să poată vedea ce se întâmplă. Owen o ignoră, cu privirea fixată pe parbrizul din spate. Trei sunete ce părură focuri de artificii acoperiră urletul motorului mașinii.

— Fuck, mârâi Owen.

Fuck?! În mod clar, o astfel de reacție din partea lui nu reprezenta un semn prea bun. Încercă să ridice capul pentru a vedea ce se întâmplă, dar Owen se aruncă peste ea, protejându-i trupul cu al lui.

— Stai jos!

— Suntem ok, comentă Miles pe un ton îngrijorat ce se bătea cap în cap cu ceea ce tocmai declarase. Maşina e blindată şi geamurile sunt anti-glonţ.

Dumnezeule, deci chiar se trăgea asupra lor.

— Ţineţi-vă bine, îi avertiză din nou Miles, o să mai fac câteva manevre nasoale.

Viră brusc la stânga şi puse o frână puternică. Centura de siguranţă îi muşcă adânc în carne şi Jadyn nu-şi putu abţine un suspin. Owen se izbi de spătarul scaunului din faţă, redresându-se în următoarea fracţiune de secundă.

— Eşti ok, zmeule? aruncă Miles o privire în oglinda retrovizoare.

— Da. Tu concentrează-te să le pierzi urma, că mă descurc.

— Recepţionat.

Acceleră şi-o mai coti de trei ori pe străzi lăturalnice, apoi maşina prinse viteză în mod constant, indicând faptul că în sfârşit ieşiseră pe autostradă. Owen se relaxă o idee, dar continuă să privească fix parbrizul din spate. Scăpaseră de atacatori?

— Ai reuşit să vezi numărul de înmatriculare? întrebă Miles.

— Da, răspunse Owen pe un ton tensionat.

După câteva minute, îşi îndreptă trupul de pe al ei şi-o ajută să se ridice. Jadyn întoarse capul să privească prin parbrizul din spate, mulţumind în gând cerului că se terminase.

— Tu eşti ok? o întrebă Miles, studiind-o în oglindă.

Încuviinţă din cap, forţându-şi un zâmbet slab pe buze. Abia atunci realiză că-l ţinea strâns pe Owen de mână. Şi din moment ce el nu şi-o retrase, n-o făcu nici ea.

Jack întră în sala de mese, remarcând imediat paloarea lui Jadyn, precum și cearcănele vinețiie de sub ochi. Părea complet tensionată, ceea ce nu era surprinzător, având în vedere atacul din acea după-amiază. Pe de altă parte, nu era un semn prea bun. Avea rețineri în legătură cu abilitatea ei mentală de-a participa în acel op, chiar dacă nu și le exprimase cu voce tare. Jadyn era o femeie extrem de puternică, dar pentru o misiune precum cea de pe rol avea nevoie de cineva cu o voință de fier. Din păcate, superiorii săi îi puseseră în vedere faptul că prezența ei era indispensabilă, convinși fiind că era cea mai sigură și rapidă cale pentru a scoate vânatul din bârlog. Securitatea ei fusese devansată pe banca din spate, principalul obiectiv al misiunii fiind eliminarea lui Tehrazzi.

Miles îl salută cu o înclinare a capului în timp ce înfuleca dintr-o farfurie plină ochi cu ras asfur, o specialitate libaneză din carne de vită cu ceapă, ardei roșu, sos de rodii și condimente.

— Ceva noutăți? întrebă Owen.

Jack își trase un scaun la masă.

— Da. Tehrazzi e în Damasc pentru câteva zile, după care se îndreaptă spre Aleppo.

— Aleppo? repetă Jadyn cu o grimasă.

— Tehrazzi face afaceri cu mulți investitori cel puțin dubioși, plus Hezbollah, Hamas, ISIS și milițiile șiite irakiene. În ultima vreme se pare că primește fonduri și de la iranieni, chiar dacă deocamdată nu putem dovedi chestia asta, îi explică Jack.

— Cum plec și eu puțin din oraș, cum dați de belea, se auzi o voce baritonală la intrarea în sala de mese.

— Vaughn! exclamă Jadyn entuziasmată, ridicându-se de la masă pentru a se îndrepta spre bărbatul înalt și brunet cu barbă stufoasă, a cărui constituție masivă amintea de legendarul Atlas.

— Ce faci, micuțo? o luă el cu blândețe în brațe.

— Nu sunt chiar atât de micuță, se trase ea înapoi pentru a-i zâmbi amuzată, cu toate că nu-i ajungea nici măcar până la umăr. Nu uita că sunt cu un an mai mare decât tine.

— Ei, nu mai spune!

— De parcă n-ai ști absolut tot despre mine, de la mâncarea preferată și până la numărul de la pantaloni, râse Jadyn.

Vaughn ridică palmele în apărare, amuzamentul oglindindu-i-se în ochii căprui cu inserții aurii.

— Din motive strict profesionale! Nici nu mă mir, dacă ne gândim prin câte magazine m-ai târât după tine să-ți protejez fundul ăla sexi. Expresia lui Vaughn deveni brusc serioasă. Îmi pare tare rău pentru tot ce s-a întâmplat. Hani... Hani era un om dintr-o bucată. O să-i simt lipsa, nici nu-mi vine să cred că vorbesc despre el la timpul trecut.

— Mulțumesc, îi zâmbi Jadyn cu tristețe.

Îl conduse la masă, unde dădu mâna cu Owen și Jack, ciufulindu-l în trecere pe Miles.

— Ce faci, frățioare?

— Bine, coaie.

Vaughn îi arse o palmă după ceafă.

— Golanule, ai grijă cum vorbești de față cu Jadyn.

Miles își dădu ochii peste cap cu o expresie exasperată.

— Da, că e prima oară când aude că-ți zic așa.

Vaughn își trase un scaun la masă și se așeză.

— Aud că azi am pierdut un episod dramatic.

— Mda... chiar poți să-i spui dramatic, comentă Jadyn cu o mină serioasă.

— Nicio grijă, micuțo, avem noi grijă de tine până se termină porcăria asta, o liniști Vaugh pe un ton hotărât.

— Ceea ce-mi aduce aminte că ești așteptată la poligon, completă Jack cu un zâmbet minuscul.

Jadyn se scuză de la masă și se grăbi să părăsească sala de mese, nu înainte de a-l mai îmbrățișa încă o dată pe Vaughn.

— Owen, am nevoie să știu foarte clar dacă e pregătită ori nu pentru operațiunea asta, continuă Jack, întinzând mâna după o plăcintă cu brânză dulce.

— A trecut cu brio prin toate cursurile de luptă corp la corp, tactici de operare, supraveghere și contra supraveghere, arme automate... e cât de pregătită poate fi. În sensul că și-a însușit noțiunile elementare.

— Și din punct de vedere mental cum se prezintă?

— Cred că va fi ok. E foarte...

— Încăpățânată, termină Miles propoziția pentru el. Ăsta e cuvântul pe care-l cauți.

Owen îl privi amuzat.

— Mda, poți s-o mai spui o dată.

— Jadyn n-o să te dezamăgească, interveni Vaughn. E isteață și gândește pe picioarele ei. Plus că e extrem de loială. O să facă întotdeauna ceea ce trebuie, indiferent cât ar fi de greu. Mai degrabă ar pica din picioare de oboseală în loc să se dea bătută, indiferent despre ce vorbim.

— Ideea e că siguranța ei e mai presus decât lichidarea lui Tehrazzi, spuse Owen, privindu-l fix pe Jack.

Mestecând tacticos plăcinta delicioasă, Jack observă aprobarea tacită a gemenilor. Miles își puse coatele pe masă și se aplecă spre el.

— Mai zi-mi o dată, că sunt mai lent la minte, de ce-ai neapărată nevoie de ea în operațiunea asta?

— Pentru că Tehrazzi o vrea, răspunse Jack cu simplitate după ce înghiți.

— Aha. Miles se sprijini de spătarul scaunului, privindu-l încruntat. Și cum funcționează chestia asta, o plimbăm prin oraș s-o vadă lumea și așteptăm reacții așa cum am făcut azi?

— Ceva de genul ăsta.

Vaughn își încrucișă brațele la piept.

— Chiar crezi că Tehrazzi o să pună botul la prostia asta infantilă?

— N-am nicio îndoială, îl privi Jack în mod deschis.

— Că așa zice o psiholoagă de-a voastră care i-a făcut profilul bazându-se pe câteva informații neverificate, ori știi tu sigur pentru că ești biograful lui?

— Ambele, zâmbi glacial Jack.

— Niciunuia dintre noi nu ne convine faptul că Jadyn e implicată în misiunea asta, interveni Owen pe un ton împăciuitor. Dacă ar fi fost după mine, era de mult înapoi în State. Dar nu e. Motiv pentru care ne aflăm aici, să ne facem treaba cât mai bine, astfel încât să nu fie niciun moment în pericol. Și dacă tot ne-am băgat în chestia asta, pentru că e clar că ea nu se mai răzgândește, eu zic să lichidăm jigodia aia cât mai repede ca să n-o mai lungim inutil.

Jack își termină plăcinta și se ridică de la masă.

— Amin. Într-o jumătate de oră de vedem la depozit să ne luăm în primire echipamentul și armele, după care eu cu Owen ne ocupăm de mașini. Plecăm spre Damasc la șase dimineața. Operațiunea Gemini debutează în mod oficial.

Cu asta înclină scurt din cap și părăsi sala de mese, îndreptându-se spre centrul de comandă pentru a studia hărțile detaliate ale zonei. După cum îl știa, probabil la ora aceea Tehrazzi călărea de nebun prin deșert. Caii reprezentau singura constantă din viața lui. Îi iubea mai presus de orice pe lume, poate chiar mai mult decât

pe Dumnezeul în numele căruia pornise acel așa-zis război sfânt. *Jihad*, își aminti cum îl numea în desele lor conversații prietenești, cu toate că pe vremea aceea totul se rezuma la teorii pur filozofice. Seri lungi și plăcute în care Tehrazzi îl numea *frate* și Jack își deschidea inima, vorbindu-i despre realitatea teribilă a unui Navy SEAL care se întoarce acasă dintr-o operațiune sub acoperire, unde o secundă de ezitare îl poate costa viața. Cât de pierdut se poate simți în lume, aruncat într-o viață normală de suburbie unde trebuie să redevină soț ori tată. Jack nu reușise niciodată să treacă prin acea metamorfoză permanentă, niciodată nu putuse să lase luptătorul în urmă.

Jadyn și Owen nu știau decât jumătăți de adevăruri. Nu le destăinuise faptul că după sosirea lui Tehrazzi în State și radicalizarea lui, Jack intervenise, recrutându-l drept informator în primă fază. Și nici că pe măsură ce relația strict profesională se transformase încet într-o prietenie strânsă îi devenise oarecum mentor, antrenându-l în ideea de a-l implica tot mai mult în munca de teren. Totul funcționase perfect, Tehrazzi dovedindu-se un talent nativ și absorbind cu nesaț fiecare lecție în parte. Jack își amintea cu o claritate dureroasă ziua în care-l pierduse pentru totdeauna și expresia de animal rănit din ochii lui atunci când aflase că părinții îi fuseseră uciși în timp ce participau la o nuntă tradițională afgană. Bombardamentul executat de drona americană devenise în mod oficial *o regretabilă eroare soldată cu victime colaterale*. Moment în care Tehrazzi declarase război Americii și, implicit, mentorului său.

Oftă din greu, recunoscându-și într-un moment rar de slăbiciune că implicarea lui Jadyn în acea vânătoare reprezenta un act disperat din partea lui. Nu și-ar fi iertat-o niciodată dacă i s-ar fi întâmplat ceva. Era sigur

că Tehrazzi avea să muște momeala? Al naibii de sigur la cum îl cunoștea. Și Jack îl cunoștea mai bine decât oricine. *Ai face bine să știi,* își spuse cu amărăciune. *Până la urmă, tu ești cel care l-a antrenat pe ticălos. Farouk e opera ta.*

Jadyn se întoarse pe spate și deschise ochii, fixându-și privirea în tavan. Nu putea să doarmă. Ceea ce nu era o noutate. Gândurile în legătură cu misiunea și drumul periculos până la Damasc o torturau continuu. După atacul din acea dimineață, comunicaseră autorităților numărul de înmatriculare al mașinii ce-i urmărise și în câteva ore fuseseră anunțați că doi bărbați se aflau deja în arest. Nu numai că neglijaseră să abandoneze mașina, ba chiar o parcaseră în fața clădirii unde locuia unul dintre ei. Poliția îi luase ca din oală și în urma interogatoriului aflaseră faptul că cei doi văzuseră pe net prețul pus pe capul ei, drept pentru care urmăriseră Range Rover-ul în speranța că pot scoate un ban cinstit în cazul în care reușeau s-o răpească. Da, tipii erau niște amatori sadea, dar pericolul era acolo. Criminalii amatori puteau fi la fel de periculoși ca extremiștii spălați pe creier. Oricum ar fi privit problema, ideea principală era că devenise o țintă și nu mai era vorba despre *dacă*, ci *când* urma să fie atacată din nou.

Vrea să te omoare, Jadyn, avertizarea lui Owen îi suna în minte fără încetare. După atac, Miles condusese direct la filiala CIA, vila fiind deja considerată un risc mult prea mare pentru a mai fi folosită. Owen o instalase într-o cameră cu două paturi, aducându-i ceai și prăjiturele, vorbindu-i cu blândețe și interesându-se periodic dacă-și revenise. Devenise din nou acel Owen drăguț și amabil pe care-l și-l amintea din deșert, doar

teama că l-ar putea îndepărta din nou oprind-o să nu i se arunce în braţe.

Se simţea atât de singură de la moartea lui Hani, ceea ce era cel puţin ciudat, având în vedere faptul că nu fuseseră prea apropiaţi. După înmormântare găsise cutii pline cu fotografiile ei într-un dulap din biroul lui, realizând că Jack îi spusese adevărul. Plânsese cu lacrimi amare la ideea că Hani fusese la curent cu absolut tot ce se întâmplase în viaţa ei de la o lume depărtare, întrebându-se de ce făcuse un secret din asta şi apoi realizând că pentru binele ei. Nu dorise să-i pună siguranţa în pericol prin afilierea cu el.

Găsise şi fotografii cu tatăl ei alături de Jack în timpul războiului civil libanez din anii '80, la începuturile prieteniei lor durabile. Îşi amintea cu nostalgie vizitele lui şi poveştile incredibile despre viaţa în cadrul unităţii de elită Navy SEALs. Copil fiind, asculta vrăjită despre operaţiuni clandestine în spatele liniilor inamice, capturarea ori distrugerea unor locaţii inamice în condiţii aproape imposibile, lichidarea unora dintre cei mai rău famaţi oameni de pe planetă fix atunci când credeau că se află în maximă siguranţă, salvarea de ostatici atunci când nimeni nu mai credea în şansele lor. *Lupi de mare, aer şi pământ*, obişnuia să-i descrie Jack cu o undă de amuzament oglindită în ochii altminteri mereu opaci, *singura zi uşoară a fost cea de ieri,* fiind motto-ul după care se ghidau. Şi acum, atâţia ani mai târziu, era în pericol să se îndrăgostească chiar ea de unul. Probabil Owen şi Jack lucrau împreună chiar în acel moment, plănuind fiecare pas al călătoriei şi al misiunii din punct de vedere logistic, strategic şi un milion de alte aspecte despre care ea nici măcar nu avea habar. Plus povara adiţională a asigurării securităţii ei. Se întreba tot mai des dacă nu cumva făcuse cea mai

mare greşeală acceptând acea misiune, forţând astfel atâţia oameni dragi să se implice pentru a o proteja. Dacă vreunul dintre ei ar fi fost rănit ori ucis datorită încăpăţânării ei, nu şi-ar fi putut-o ierta niciodată.

Cineva ciocăni în uşa întredeschisă, întrerupându-i şirul gândurilor.

— Pot să intru? auzi vocea lui Owen.

Jadyn se ridică în şezut, trăgându-şi genunchii la piept într-o încercare disperată de a-şi împiedica inima să-i sară afară din piept pentru a se rostogoli pe podea la picioarele lui.

— Da! răspunse cu voce suficient de calmă.

Owen păşi înăuntru şi ea îi făcu semn să ia loc pe marginea patului.

— Cum te simţi? o întrebă cu voce joasă.

— Ok, îi zâmbi ea cam neconvingător. În cazul în care te îndoieşti, sunt pregătită pentru mâine. Ştii, Owen, adăugă după o ezitare de moment, vorbim mereu despre cum mă simt eu şi ce mai fac. De data asta aş vrea să ştiu cum te simţi tu.

Owen râse, părând sincer amuzat de încercarea ei de-a devia subiectul.

— Nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine, sunt mai puternic decât par.

Jadyn îşi coborî privirea la umerii lui largi.

— Pari oricum suficient de puternic.

— Nu poţi să dormi? o întrebă el, redevenind serios.

— Nu prea, făcu ea o grimasă. Ceea ce nu înseamnă că mâine n-o să fiu într-o formă de top, se grăbi să adauge.

— Pot face ceva pentru tine?

— Da, dacă tot ai întrebat. Aş vrea să stăm puţin de vorbă.

— Sigur. Despre ce?

— Orice, în afară de misiune.

Owen zâmbi, făcând un gest ce sugera o invitaţie.

— Ok. După ce se termină toată nebunia asta, ai pe cineva care te aşteaptă acasă? O familie, adică, la asta mă refer, preciză pe un ton sec.

Ochii lui de un albastru intens o studiară cu o undă de amuzament.

— Am părinţi, un frate şi o soră. În Montana.

Oh, deci nu era căsătorit, slavă cerului! Îşi putea îngădui să nu se mai simtă atât de vinovată ori de câte ori visa la el cu ochii deschişi.

— Sunteţi apropiaţi?

— Da. Şi tu?

— Mama şi tatăl meu vitreg trăiesc în Baltimore, dar bănuiesc că deja ştiai asta din dosarul meu. Am dreptate?

Owen încuviinţă din cap.

— Şi ce altceva mai scrie acolo despre mine?

Owen ridică din umeri cu o expresie neutră.

— Unde ţi-ai făcut studiile, ocupaţie, chestii din astea. Semnalmente particulare...

— Cum ar fi? arcui ea o sprânceană.

— Spre exemplu, ştiu că te-ai operat de apendicită.

— Am înţeles. Altceva?

Un licăr amuzat se aprinse în ochii lui Owen.

— De ce, ţi-e teamă că am aflat vreun secret pe care nu trebuie să-l ştie nimeni?

— Nu prea am secrete, îl asigură ea. Doar că mi se pare ciudat cum tu ştii atât de multe despre mine încă dinainte de-a ne fi cunoscut, în timp ce eu nu ştiu mai nimic despre tine.

— Faptul că am ştiut anumite lucruri despre tine mi-a uşurat munca atunci când am fost trimişi să te salvăm.

Din nou încerca să îndepărteze discuţia de el. Oare cât trebuia să insiste până reuşea să primească nişte răspunsuri? Bănuia că datorită muncii lui trebuia să menţină un anumit grad de mister, plus că mai era şi

ideea de-a se distanța de ea înaintea unei misiuni în care erau implicați amândoi.

— Ce-ai făcut înainte să devii Navy SEAL?

— La origini sunt inginer naval, dar n-am practicat decât un an înainte de-a mă înscrie în programul BUD/S.

— Inginer! N-aș fi ghicit niciodată.

— Da, zâmbi el, am învățat să construiesc poduri, după care m-am specializat să le arunc în aer, ceea ce e de o mie de ori mai distractiv. Cine-ar fi crezut?

— Și ce anume te-a făcut să-ți dorești traiectoria asta?

— 9/11, la fel ca mulți alții. Ziua aia a schimbat viețile multor oameni. M-am înfuriat rău și-am decis că trebuie să fac ceva în legătură cu asta. Navy SEALs părea alegerea cea mai logică, din moment ce știam că sunt trimiși mereu în cele mai fierbinți locuri din lume. Din fericire pentru mine, chiar mi s-a potrivit. Instructorii spuneau că am un talent nativ, m-am simțit imediat în elementul meu în timpul antrenamentelor.

— E ciudat să vorbești despre efort fizic dus la extrem în timp ce ești pe jumătate înghețat ca despre *elementul tău*, strâmbă Jadyn din nas.

Owen râse cu poftă.

— Mie mi-a plăcut la nebunie. Secretul e să nu cedezi niciodată, asta m-a ajutat să trec prin Hell Week atunci când colegii mei renunțau în dreapta și-n stânga. Ai nevoie de un mental puternic. Mulți recruți sunt într-o formă fizică de invidiat, dar numai cei puternici din punct de vedere mental reușesc să reziste până la final. Pur și simplu nu te mai gândești cât de greu îți e și continui să faci ceea ce trebuie. Pas cu pas. Dacă-ți dai voie să realizezi cât de frig îți e ori cât ești de obosit, atunci creierul îți va dicta să te oprești.

Jadyn clătină din cap.

— Nu cred că aș putea face asta.

— Ai făcut-o în deșert, o contrazise el. Rar am întâlnit o femeie atât de hotărâtă să supraviețuiască, plus că ți-ai riscat viața pentru a-l salva pe Slider. Cam astea sunt principiile după care ne ghidăm noi și dacă stai să te gândești bine, e normal ca antrenamentele să conțină elemente extreme. Un SEAL trebuie să fie sigur pe el, puternic din punct de vedere mental și mai ales să nu cedeze niciodată ori să-și lase colegii în urmă. Oricum, eu din cauza asta am ales să devin unul.

— Și cât timp vrei să rămâi?

— Nu știu sigur... încă vreo câțiva ani dacă nu intervine o schimbare majoră.

— Și după, ce-ai de gând să faci? Contracte private de securitate? îndrăzni Jadyn să întrebe, o parte din ea sperând că răspunsul avea s-o îndepărteze ca să și-l poată scoate din cap.

— Poate, dar... Owen zâmbi cu o mină visătoare. Am construit o cabană împreună cu fratele meu în Montana. Sora noastră a decorat-o destul de drăguț. E doar primul pas în realizarea unui vis pe care l-am avut încă de când eram copii. Vrem să deschidem un fel de parc de aventuri.

— Gen drumeții și călărie?

— Da, plus alpinism, kayaking, trasee de coborâre în rapel, nebunii din astea. Și tu, ce-ai de gând să faci când se termină misiunea asta?

Cât de tipic pentru el să schimbe din nou direcția conversației.

— Mi-ar plăcea să încerc toate nebuniile din parcul tău, răspunse dintr-un impuls, fără să se mai cenzureze.

Owen o privi gânditor, ca de la mare depărtare.

— S-a făcut târziu, spuse după câteva momente, cred că mai bine te las să dormi. Mâine va fi o zi lungă.

Ok. Cam atât despre sinceritate.

— Noapte bună, mulțumesc că mi-ai ținut companie, zâmbi slab Jadyn.

Owen înclină din cap și făcu câțiva pași spre ușă, dar se opri și se întoarse din nou către ea ca și cum ar fi uitat ceva.

— Nu trebuie să faci chestia asta, spuse pe un ton grav. Nu înțeleg de ce-ai acceptat de la bun început, dar trebuie să știi că încă mai ai timp să te răzgândești. Niciunul dintre noi nu te-am judeca dacă ai face-o.

Jadyn își coborî privirea la mâini. I se oferise șansa să ajute la oprirea persoanei responsabile pentru atacul de la ambasadă, uciderea lui Qamar și moartea tatălui ei. Putea să-l oprească înainte de-a mai afecta viețile altor oameni nevinovați. Oare tatăl ei n-ar fi făcut tot posibilul să-l găsească pe Tehrazzi în cazul în care ea ar fi fost ucisă? Ba mai mult ca sigur că da. Și atunci cum ar fi putut să nu facă același lucru pentru el? Îi datora măcar atât.

— N-o porni pe drumul ăsta din răzbunare, continuă Owen ca și când i-ar fi putut citi gândurile. Chiar dacă reușim să-l eliminăm pe Tehrazzi, asta nu înseamnă că-ți vei primi tatăl înapoi.

Cuvintele lui i se implântară în inimă ca niște săgeți otrăvite.

— Știu asta, dar trebuie s-o fac, își ridică privirea la el pentru a-i permite să-i citească hotărârea definitivă în ochi.

Owen clătină din cap.

— Pentru cine? Pentru Hani ori pentru tine?

— Pentru noi toți.

Owen privi într-o parte.

— Știu că nu ești de acord, continuă Jadyn, dorindu-și să nu-l simtă atât de distant.

— Nu contează cu ce sunt ori nu eu de acord. Vreau doar să-ți amintești ce s-a întâmplat azi, pentru că asta va fi viața ta de acum înainte până ne atingem obiectivul misiunii.

— Știu foarte bine în ce mă bag și m-am gândit mult înainte să-mi dau acceptul.

Owen oftă, întorcându-și privirea la ea. În ochii de un albastru opac precum granitul nu se mai oglindea nicio emoție.

— Am cumpărat somniferele, spuse în timp ce scoase o folie cu pastile din buzunar pentru a i le întinde. De acum înainte o să ai nevoie de ele.

Jadyn îl prinse de mână.

— Le accept cu o condiție. Nu vreau să-ți asumi riscuri inutile din cauza mea.

Owen își înclină capul într-o parte, părând că privește prin ea.

— E puțin cam târziu să-mi ceri asta.

Își trase mâna din a ei și puse pastilele pe noptieră. Noapte bună, spuse cu voce joasă, apoi se întoarse și-o lăsă singură.

— Noapte bună, șopti Jadyn în camera goală.

Deșertul sirian
40 de kilometri sud-est de Damasc

Daliah trecu de la trap la galop, coama neagră precum cărbunele fluturând în aerul fierbinte. Părul aspru îi mângâie ușor fața precum mâna delicată a unei femei în timp ce-o conducea doar din genunchi. Îi simțea tensiunea crescândă din mușchi pulsând în același ritm cu bătăile inimii lui pe măsură ce zburau pe deasupra nisipului aproape argintiu în lumina palidă a lunii. Dacă exista un rai, atunci cu siguranță tocmai îi trecuse

pragul. Râse triumfător, dându-şi capul pe spate pentru a privi expansiunea nesfârşită a stelelor pe cerul ce părea colorat cu albastru de metil. Nimic nu se compara cu sentimentul acela glorios ce-i invada sufletul, nimic nu putea înlocui uniunea perfectă dintre om şi animal. Poate Allah, în mărinimia lui, avea să-i dăruiască o herghelie de cai pur sânge arabi precum Daliah cu care să zboare pe deasupra norilor atunci când sosea momentul să facă sacrificiul suprem.

Călări în acel abandon delicios până când Daliah dădu primele semne de oboseală, trecând imediat la galop uşor şi apoi la mers agale pentru a-i oferi timpul necesar să revină la respiraţie normală. Se culcă pe gâtul ei, şoptindu-i cuvinte de laudă la ureche. Dispunea de mulţi cai, dar Daliah era un animal magnific ce devenise preferata lui absolută imediat ce-i fusese dăruită de către un prinţ saudit cu care făcea afaceri de ceva vreme. Nimeni nu-i întrecea pe saudiţi atunci când venea vorba despre cai. Până şi Osama bin Laden fusese un maestru în domeniu, ceea ce era o normalitate de la sine înţeleasă pentru un saudit. Cu toate că fusese sunni, îl respecta şi-l considera un mare lider în războiul global al jihadului. Călăriseră împreună cu mai multe ocazii, ultima oară atunci când fusese invitat să-l viziteze pe sfântul conducător la Abbottabad, acolo unde şi fusese ucis ceva mai târziu de către kafiri.

Daliah îşi scutură capul şi fornăi pe nas, îndreptându-se spre peştera unde oamenii lui improvizaseră un grajd. Tehrazzi descălecă şi-o conduse de căpăstru înăuntru. Îi scoase şeaua şi începu s-o ţesale cu pricepere. Iapa întoarse capul să-l privească, părând mulţumită, ceea ce-i aduse un zâmbet rar pe buze. Nu admitea s-o atingă nimeni, toţi recruţii lui se fereau să se apropie de ea dacă nu primeau un ordin precis în sensul acela. Conexiunea

lui cu acel animal magnific era mai presus de înțelegerea oamenilor cu minți simple pe care-i conducea cu o mână de fier și nu îngăduia să fie pângărită. Observă că-și favoriza piciorul drept, așa că se lăsă pe un genunchi pentru a inspecta potcoava, descoperind o piatră înțepenită între marginile dure. Îi vorbi cu blândețe în timp ce-o extrase cu grijă, zâmbind din nou atunci când Daliah îl împunse cu botul în umăr.

— Stai cuminte, îi spuse cu voce calmă, aproape am terminat.

Îi masă tendoanele tari, făcând-o să fornăie de plăcere. Tehrazzi râse din toată inima, ridicându-se pentru a o mângâia cu tandrețe.

— E frumoasă.

Youssef se mută de pe un picior pe altul în spatele lui. Turbanul îi era îmbibat cu sudoare, roșul aprins al obrajilor în contrast cu barba deasă și neagră indicând faptul că erau arși de soare.

— Da. Mă face foarte fericit, îi răspunse Tehrazzi, continuând să dezmierde iapa.

— Am niște vești care te vor face și mai fericit.

Tehrazzi se întoarse să-l privească.

— Spune-mi.

— Spionii noștri confirmă, Abdullah a fost contactat de americanii care-o păzesc pe femeie. Au stabilit o întâlnire pentru mâine seară, se pare că va fi prezentă și femeia.

— Unde? întrebă Tehrazzi, simțind cum îi fierbe sîngele în vene.

— La clubul lui privat din Damasc.

Deci americanii erau pe punctul de a-i întinde o capcană și asta numai datorită lui Abdullah. Din nou, gustul trădării îi era amar pe limbă, afectându-l mult mai tare decât s-ar fi așteptat. Trădătorul! Abdullah

Nasser, omul care-l luase în grija lui încă de pe vremea când era adolescent şi pe care în timp ajunsese să-l considere benefactorul său. Până la urmă, prietenia ce-i legase timp de aproape douăzeci de ani nu contase mai mult decât banii murdari pe care-i putea stoarce de la CIA. Abdullah îl trădase kafirilor pentru bani. Un păcat capital, unul pentru care avea să plătească preţul suprem. Privirea i se împăienjeni de furie.

— Fă pregătirile necesare, îi ordonă lui Youssef cu o mină întunecată.

Cu voia şi ajutorul lui Allah, avea să pună mâna pe fiica trădătorului Hani Ijaaz şi să-l ucidă pe Abdullah.

14

Sediul CIA
Filiala Beirut

JACK încărcă ultimii rucsaci cu echipament şi închise portbagajul maşinii, după care se instală pe scaunul pasagerului. Owen porni motorul, apoi îşi ajustă oglinzile laterale. Jadyn se afla pe bancheta din spate, încadrată de Vaughn şi Miles. Jack îi aruncă o privire peste umăr, observându-i expresia neutră întipărită pe faţă. Bun, fata începea să înveţe cum să-şi mascheze emoţiile, ceea ce reprezenta un prim pas îmbucurător. Era nerăbdător să-l întâlnească pe Abdullah Nasser, fostul protector al lui Tehrazzi recrutat de Spence cu ajutorul unei sume imense de bani livrate fără comentarii de birocraţii de la CIA. În ultimul moment, îi ceruse lui Spence să-l informeze pe Abdullah că Jadyn avea să fie prezentă la întâlnire. Dacă informatorul făcea joc dublu, lucrurile urmau să se precipite, oferindu-le şansa de-a atinge obiectivul misiunii într-un timp record. Recrutarea de informatori era esenţială în munca lor, chiar dacă Jack nu avea încredere în nimeni, plănuind totul cu câţiva paşi înainte. Loialitatea era cel mult relativă şi asta doar atâta timp cât banii continuau să curgă, dar ştia prea bine că Tehrazzi avea propriile metode de convingere.

Realizând că încă stăteau pe loc, întoarse capul să-l privească pe Owen.

— Ce mai aşteptăm?

— Să-ţi pui centura de siguranţă, răspunse el continuând să privească drept înainte prin parbriz.

Jack se conformă cu un zâmbet slab. La început nu ştiuse la ce să se aştepte din partea locotenentului, dar atitudinea lui mereu calmă şi calculată denota un nivel ridicat de profesionalism, ceea ce era o adevărată mană cerească. Îl plăcea şi aprecia suficient de mult încât să-şi dorească să-l recruteze ca agent operativ CIA la finalul acelei misiuni. Owen îşi făcea treaba ca la carte, ţinând cont de absolut toate detaliile importante, concentrarea de care dădea mereu dovadă fiind egalată de sclipirile metalice din ochii albaşti cu inflexiuni dure ca de granit. Privirea aceea inflexibilă observa totul, oricât ar fi părut de neimportant, catalogând şi analizând fiecare amănunt cu o luciditate de neegalat. Era mereu pregătit pentru orice, atitudinea unei feline la pândă transmiţând faptul că era de preferat să nu-i stai în cale. Ca Navy SEALs, amândoi văzuseră şi făcuseră lucruri pe care marea majoritate a oamenilor nici măcar nu şi le puteau imagina, ceea ce-i unea cu o legătură invizibilă şi de neînţeles pentru lumea normală. Owen nu ajunsese încă la duritatea sufletească devenită deja o a doua natură pentru Jack, dar câţiva ani pe teren aveau să rezolve asta de la sine. O demonstrase deja prin distanţarea eficientă de Jadyn, pentru care era evident că nutrea sentimente puternice.

În schimb, Miles putea deveni rapid o mare problemă. Nu ascundea deloc faptul că era îndrăgostit de Jadyn, ceea ce-i putea afecta judecata logică şi analitică într-un moment de potenţială criză. Dacă Jadyn ar fi păţit ceva în timpul misiunii, Miles ar fi putut reacţiona imprevizibil, simţindu-se deja vinovat pentru faptul că nu anticipase atacul de la ambasadă. Jack îşi masă

bărbia nebărbierită, considerând implicațiile acelui atașament periculos. Înțelegea perfect motivele. Jadyn era frumoasă, puternică, loială și inteligentă, mereu o prezență plăcută și fără înclinații pentru dramă, nu se comporta ca o divă datorită poziției sociale avantajoase. Luptase și reușise mereu să se descurce singură, ceea ce reprezentase o sursă constantă de iritare pentru Hani, care i-ar fi oferit cu plăcere tot confortul de care putea avea nevoie vreodată. Însă Jadyn fusese mereu mult prea independentă și încăpățânată pentru a primi ceva de-a gata. Jack nu se putea abține să n-o admire. Mai ales acum, când dovedise atâta putere interioară, având în vedere prin ce trecuse în ultima perioadă. Așadar, nu era de mirare faptul că Miles o adora de la depărtare, chiar dacă ea nu-l trata decât ca pe un foarte bun prieten. Nimic mai mult. Nu părea să încurajeze vreo legătură romantică, ceea ce probabil nu era foarte ușor de înghițit din punctul lui Miles de vedere. Nimic nu rănea mai tare egoul unui bărbat decât indiferența femeii iubite.

Motiv pentru care Jack preferase să elimine acea componentă din viața lui, neatașându-se de nimeni. Viața putea deveni destul de complicată atunci când îți ofereai inima pe tavă, așteptând ca cineva s-o accepte. Nu că el ar mai fi avut vreo inimă de oferit cuiva. Organul din piept nu era decât o simplă pompă ce-l ținea în viață, emoțiile nu intrau deloc în ecuație și probabil acela era motivul pentru care toți colegii menținеau o anumită distanță față de el. Jack oftă, sperând că Miles era suficient de lucid încât să se poată distanța emoțional față de Jadyn în timpul acelei operațiuni. Pentru că dacă nu reușea, era aproape imposibil să ia deciziile corecte în caz de nevoie. Avea să-l urmărească îndeaproape pentru a putea interveni rapid în funcție de situație. Era

de preferat să i se frângă inima decât să fie ucis datorită neatenției și-a priorităților greșite.

Owen lăsă Mediterana în urmă, conducând spre est de-a lungul autostrăzii. În curând ajunseră la poalele Munților Liban, un fel de coloană vertebrală a țării desfășurată în paralel cu coasta. Pe măsură ce drumul devenea tot mai abrupt, extinderea urbană făcea loc pădurilor de conifere unde libienii bogați își construiseră vile de vacanță. Opriră aproape de vârf, la primul punct de control al armatei libaneze. Un semn în arabă și franceză anunța frontiera siriană și drumul spre Damasc.

Pe bancheta din spate, Jadyn încercă să-și înăbușe un căscat.

— Închide ochii și dormi puțin, o sfătui Owen, privind-o în oglinda retrovizoare. Suntem cu toții impresionați de atitudinea ta, nu e nevoie să te mai forțezi atât de mult.

Jadyn pufni pe nas, dar zâmbi încântată la acel compliment. Jack îi observă roșeața din obraji și catalogă acel amănunt în minte. Dacă și Jadyn nutrea sentimente pentru Owen, lucrurile nu puteau decât să se complice și mai tare. Animozitatea dintre Miles și Owen era deja mai mult decât evidentă și în timp ce avea încredere în Owen să gestioneze cu profesionalism acea situație incendiară, Miles rămânea o necunoscută periculoasă.

Ca pentru a-i adânci bănuielile, Miles își strecură brațul în jurul umerilor lui Jadyn, invitând-o să-i pună capul pe umăr. Îi aruncă o privire triumfătoare lui Owen, apoi întoarse capul pentru a privi afară pe geamul mașinii. Splendid. Tipul era un idiot de marcă. Dacă insista cu acel comportament infantil, Jack nu avea de ales decât să-l elimine din echipă.

Pe de altă parte, îi mulțumea cerului pentru Vaughn, care-i mai trăgea câte o palmă după ceafă, trezindu-l cât de cât la realitate. Chiar dacă semănau extrem de bine din punct de vedere fizic, Vaughn era exact opusul lui Miles, un adevărat profesionist pe care știai sigur că te poți baza pe teren. Era un tip tăcut, metodic și controlat. Fost luptător în trupele Delta Force, nu era niciodată luat prin surprindere, mereu atent la tot ce se întâmplă în jurul lui. Vaughn reprezentase ancora plutonului în momente de criză. Jack aproape că putea să-i audă rotițele creierului în timp ce-și rotea permanent privirea în toate direcțiile, analizând cu atenție fiecare detaliu. Uneori tăcerea era o binecuvântare. Ține-ți gura închisă și ochii deschiși, era cel mai eficient motto în acel bussiness, salvându-i nu doar o dată viața atunci când alți agenți fuseseră seceraţi în dreapta și-n stânga.

După ce trecură fără probleme granița în Siria, Jack se forță să-și golească mintea de gânduri, concentrându-și toată atenția la drumul din fața lor. În fiecare război exista un oraș, un munte, un râu sau un drum pe care toate părțile implicate le considerau cruciale. În războiul civil sirian acel oraș era Damascul, mai ales datorită șoselei ce lega capitala de Homs și Tartous, orașul portuar de pe coasta mediteraneană, continuând apoi către Aleppo. Acel traseu era extrem de important pentru că unea zonele din Siria deținute de guvern.

Jack ajusese să-l cunoască mult prea bine în ultimii doi ani. Nu era neapărat sinucidere curată, dar riscul se afla mereu acolo, pericolele fiind multiple și de multe ori extrem de greu de anticipat. Își controlă încărcătorul Glock-ului 17 de 9mm, atent la semne ce puteau reprezenta un avertisment de pericol, cum ar fi lipsa traficului din sens opus, probabil datorită unor probleme pe care încă nu le puteau vedea. Fluxul continuu al

traficului era o veste bună, mai ales dacă existau multe autobuze siriene ai căror şoferi se aventurau peste tot şi erau mai mult decât calificaţi în evaluarea riscurilor. Şi tirurile încărcate cu bunuri valoroase erau semne excelente, pentru că şoferii nu-şi riscau încărcătura dacă suspectau că pot fi atacaţi.

Owen părea la fel de atent, scrutând şoseaua cu privirea şi conducând cu viteză mare prin zone ce fuseseră ori încă mai erau fortăreţe rebele distruse de focuri de artilerie. Peisajul era plin de ruine cu ziduri sparte şi clădiri ale căror etaje căzuseră unele peste altele, semănând cu nişte sandviciuri uriaşe din beton. De cele mai multe ori drumul era pustiu, dar asta nu însemna că nu-i urmăreşte nimeni prin luneta puştii pentru a se asigura că nu reprezintă o ameninţare. Saloanele auto ce odată delimitaseră autostrada erau acum complet distruse şi abandonate. Reprezentanţa Mercedes, devenită la un moment dat focar al rezistenţei rebele, fusese bombardată fără milă.

Autostrada cu patru benzi era destul de bine întreţinută, punctele de control ale armatei fiind amplasate din cinci în cinci kilometri. Ceea ce nu garanta securitatea. Militanţii şi hoţii de duzină profitau de vremurile tulburi, coborând periodic din munţi pentru a ataca autoturismele izolate. Oricine era oprit se considera norocos să scape cu viaţă, chiar dacă-şi pierdea toate bunurile. Singura opţiune oarecum viabilă era deplasarea cu viteză cât mai mare.

Owen încetinea şi oprea doar la punctele de control pentru a evita să cadă victimă personalului armatei siriene. La fel ca şi colegilor lor libanezi, li se permitea în mod oficial să ucidă orice şofer care ignora acele legi nescrise. După un schimb rapid de saluturi, plus o verificare şi mai rapidă a actelor, urmau alte porţiuni de

autostradă parcurse cu o viteză nebună. Nu mai existau demult amenzi pentru depășirea vitezei. Drumul de la Beirut la Damasc, ce înainte obișnuise să dureze aproximativ trei ore datorită traficului îngreunat, se redusese acum la o singură oră.

În apropierea Damascului, trecură pe lângă palatul președintelui Bashar al-Assad aflat pe vârful unui deal. O coloană neagră de fum se ridica dintr-o suburbie rebelă, probabil în urma unui atac aerian guvernamental. Intrară în capitală pe autostrada Mezze, un drum lat străjuit de clădiri de apartamente, birouri guvernamentale, cafenele și magazine de telefonie mobilă. La baza Moscheii Umayyad, unul dintre cele mai faimoase situri din orașul vechi, cupluri și familii se plimbau agale, hrănind porumbeii. Zidurile romane ale moscheii adăpostiseră odată un templu păgân, apoi o catedrală. În curtea interioară copiii se jucau pe marmura lustruită ce reflecta cerul, în timp ce mozaicurile intricate și vitraliile capturau strălucirea soarelui. Câteodată liniștea urbană era întreruptă de sunetul crescendo al jeturilor militare. Centrul Damascului era aglomerat și plin de viață, cu oameni înghesuindu-se în autobuze pentru a ajunge la locul de muncă, traficul infernal fiind rezultatul nedorit al numeroaselor puncte de control ale armatei și poliției. Muntele Qasioun se înălța maiestuos deasupra orașului, dar cafenelele din vârf, odată atât de populare, erau acum închise. În locul lor fuseseră montate arme de artilerie ce băteau ritmul acelui război grotesc în spectacolul ciudat al unei capitale ce-și bombardează propriile suburbii. La un sens giratoriu, două anunțuri contrastante unul lângă celălalt reprezentau natura dual a vieții în capitală. În dreapta, un poster de recrutare sponsorizat de un grup de femei declara: *Armata noastră suntem noi toți. Alăturați-vă forțelor armate!* În stânga, o clinică oferea

un tratament pentru scăderea în greutate, precum și îndepărtarea părului nedorit cu ajutorul laserului.

Orașul vechi era cea mai frumoasă și faimoasă secțiune, cu străzi pietonale, alei înconjurate de viță de vie și case vechi construite în jurul curților interioare. Un set înfloritor de cartiere interconectate ce reflectau diversitatea culturală și religioasă a orașului, unde un anticariat plin ochi cu antichități clasice siriene stătea umăr la umăr cu un magazin cu de toate, de la haine la pastă de dinți, detergenți și lenjerie, până la argint, gresie, aramă, brocart și mătase, cutii ornamentale din lemn de trandafir și mozaicuri colorate. Militanți ai grupării libaneze Hezbollah ori civili sirieni antrenați de ei patrulau încruntați străzile. Uneori, câte o rachetă a rebelilor vizând birouri guvernamentale ori facilități militare își greșea ținta, ucigând oameni la întâmplare. Însă locuitorii capitalei încearcau să pretindă că nu există război. Vechiul bazar al orașului era plin, vânzătorii împingându-și mărfurile anevoie prin marea de cumpărători. Cafenelele erau aglomerate, chiar dacă turiștii erau complet absenți, dar oamenii nu-și puteau permite să lase garda jos din moment ce militanții Jaish Fatah, Jaish Islam și Ahrar Sham se aflau în Jobar și Nusra, lângă suburbiile capitalei, iar ISIS ocupa o parte din tabăra palestiniană de refugiați din Yarmouk, la aproximativ trei mile în afara Damascului.

Owen parcă în fața hotelului Sheraton Damascus, o clădire compactă cu șase etaje în formă de U cu vedere la o serie de grădini luxuriante și o piscină, toate proiectate simetric de-a lungul unei axe ce ducea până în centrul Pieței Omayyad și orientate spre muntele Kassioun. O fântână monumentală reprezenta latura superioară a axei, la capătul inferior aflându-se o oază de palmieri ce adăpostea o altă fântână. Se cazară rapid, în camerele

deja rezervate. Jadyn părea gata să cadă din picioare de oboseală. Miles și Vaugh dispărură într-o misiune de recunoaștere, iar Jack se încuie în camera lui cu Spence pentru a discuta despre întâlnirea din seara aceea cu informatorul sirian.

Damasc, Siria

Owen o conduse pe Jadyn în camera ei, unde arhitectura și decorațiile tradiționale arăbești se împleteau cu modernul pentru a oferi un spațiu intim și confortabil. Jadyn avea cearcăne întunecate și era atât de palidă încât părea aproape translucidă. Atât de frumoasă, totuși. Puternică și curajoasă, dar în același timp vulnerabilă. Owen și-ar fi dorit s-o ia în brațe, trecându-și degetele prin părul lung și strălucitor până când adormea. Se așezase pe marginea patului, urmărindu-l cu privirea, incertitudinea fiindu-i oglindită în profunzimile ochilor ca de obsidian.

— Ești complet extenuată, ar trebui să încerci să dormi măcar câteva ore, îi spuse, abținându-se din răsputeri să n-o atingă.

— Bine, încuviință ea cu un zâmbet slab.

Genele lungi proiectară umbre efemere pe pielea ei palidă atunci când închise ochii. Un oftat minuscul îi scăpă printre buze, ca și cum ar fi purtat greutatea întregii lumi pe umerii ei. Owen făcu doi pași în spate, dorindu-și mai mult ca orice să se întindă pe pat lângă ea. Se întoarse pentru a se așeza confortabil pe celălalt pat, amintindu-și discuția din noaptea precedentă și cât se luptase să n-o ia în brațe pentru a alunga tristețea ce-o învăluia precum o aură invizibilă. Își dorea să-i ofere motive pentru a zâmbi mult mai des. Și s-o știe la mii de kilometri distanță de orice terorist.

Jack deschise uşa şi păşi înăuntru, aruncându-i o privire fugară lui Jadyn.

— Întâlnirea e în seara asta, la clubul lui Abdullah din oraşul vechi, spuse cu voce joasă. Spence crede că e de încredere... eu nu sunt atât de sigur. Motiv pentru care întindem propria noastră cursă. Abdullah a fost anunţat deja că la întâlnire va participa şi Jadyn. Dacă ne trădează, avem şansa să-l momim pe Tehrazzi afară din bârlog.

Owen clătină nemulţumit din cap.

— Tipul ăsta e un nenorocit şi jumătate, dar nu e prost. Dacă vine după Jadyn, o să încerce s-o ucidă. Şi chiar dacă ratează, acoperirea noastră se duce naibii. Cine ştie prin ce peşteră uitată de lume se ascunde şi când mai dăm din nou de el.

— Ai vreo altă sugestie? îşi încrucişă Jack braţele la piept. Pentru că timpul ni se scurge printre degete şi fiecare zi în care Tehrazzi încă mai respiră e un risc în plus în ideea unui nou atentat.

Tăcerea lui Owen reprezenta un răspuns în sine.

— Cine merge cu ea la întâlnire? întrebă după câteva momente.

— Eu şi Spence. Tu vei fi în club, Miles şi Vaughn ne asigură spatele pe stradă.

— Tot nu cred că e o idee bună, comentă Owen încruntat. Nici nu-mi pot imagina consecinţele cu care ne vom confrunta în caz că ratăm.

— Lasă-l pe Tehrazzi în seama mea, replică Jack încet. Mă ocup eu de el. Tu nu trebuie decât să ai grijă de Jadyn.

Owen îl studie cu atenţie, citindu-i în ochi că decizia fusese deja luată. Dacă era să fie cu adevărat cinstit, în adâncul lui ştia că nu există o altă modalitate. Îl liniştea o idee gândul că avea să se afle în club, putând astfel s-o protejeze. Îi promisese măcar atât.

— Sunt convins că vei face absolut tot ce e necesar să nu-ți încalci promisiunea, spuse Jack ca și când i-ar fi putut citi gândurile. Se îndreptă spre ușă, dar se opri în dreptul lui pentru a-i pune o mână pe umăr. Nimic din ce faci nu-i va diminua iubirea pentru tine.

— Nu mă iubește, replică Owen repede. Prea repede.

Jack zâmbi și-i strânse umărul înainte de-a ieși din cameră, lăsându-l singur cu gândurile lui.

15

Intrarea în zona estică a oraşului vechi se făcea prin Bab Sharqi, una dintre cele şapte porţi antice romane. Baruri şi pub-uri noi străjuiau strada istorică cunoscută sub numele de Mustaqim sau Straight Street, unde muzica şi râsetele răsunau cu ecou. În ciuda tragediilor şi a ororilor pe care le îndurase, localnicii se străduiau să se bucure de viaţa de noapte vibrantă a Damascului. Jadyn se gândi că nu era foarte greu să uite faptul că Jobar, încă sub tutela Al Qaeda, se afla la doar câţiva kilometri distanţă, deşi câteodată se puteau auzi împuşcături şi explozii în depărtare.

Jack, Spence şi Jadyn pătrunseră prin poarta enormă din piatră, oprindu-se la un punct de control al paramilitarilor pro-guvernamentali. Pereţii înalţi erau acoperiţi cu postere ale soldaţilor ucişi şi martirilor loialişti, precum şi cu pozele copiilor deveniţi victime colaterale ale atacurilor organizate de rebeli. Pătrunseră în cartierul creştin Bab Touma cu străzile sale înguste din piatră, pasaje şi alei întortocheate căptuşite cu pub-uri nou decorate, magazine şi câteva biserici încă deschise până seara târziu. Clubul de noapte Al Nussra era situat în inima oraşului vechi, un amalgam de arhitectură tradiţională şi modernă ce se contopea cu turnurile vechilor moschei. Chemarea la rugăciune se amesteca cu uruitul înfundat al traficului şi cu muzica techno. Jadyn inspiră adânc, încercând să-şi potolească bătăile nebune

ale inimii. Jack şi Spence o încadrau, ambii tăcuţi, ambii scrutând atent împrejurimile, pregătiţi în orice moment pentru o ambuscadă neaşteptată. Ar fi dat orice să-l fi putut avea alături pe Owen pentru a prinde un dram de curaj, dar se consolă la gândul că avea să se afle în club.

În faţa intrării, Jack întoarse capul s-o privească.

— Pregătită?

Jadyn încuviinţă din cap. Nu-şi dorea să se afle acolo, dar nu-l învinuia pentru faptul că sugerase participarea ei la acea întâlnire. Până la urmă, acceptase să-i ajute în acea misiune ştiind prea bine ce se dorea de la ea. Dacă totul funcţiona conform planului, rolul ei avea să ia sfârşit, putând să se întoarcă acasă fără să fie nevoită să privească mereu peste umăr în aşteptarea asasinilor lui Tehrazzi. Jack era un prieten drag de familie, crescuse cu el, tatăl ei avusese încredere nelimitată în loialitatea lui. Nu i-ar fi riscat niciodată viaţa inutil, nu-i aşa? Însă în adâncul sufletului ştia că ar fi făcut absolut orice pentru a-l prinde pe Tehrazzi în capcană, chiar dacă asta ar fi însemnat s-o ofere pe post de jertfă umană unui extremist islamic psihopat.

Jack o luă de cot şi-o conduse cu fermitate prin mulţimea ce se unduia ca un val imens uman pe muzica ritmată. Aerul era înţesat cu fum de ţigară, parfumuri înnecăcioase şi miros de trupuri transpirate, ameţind-o pe loc în timp ce se lupta pentru fiecare respiraţie în parte.

— Respiră, îi şopti Jack. Calm, Jadyn, eşti în siguranţă. Toată echipa e prin preajmă şi Owen e prin club pe undeva.

— Unde e şi ce face? întrebă ea, căutându-l cu privirea.

— Îşi face treaba, îi răspunse Jack pe un ton sec.

Ajunseră în faţa unei uşi păzite de două namile ce păreau militanţi Hezbollah.

— Suntem aşteptaţi de Abdullah, îi informă Spence cu o expresie neutră.

Uşa din spatele lor se deschise şi un bărbat în jur de şaizeci de ani cu o constituţie medie, barbă tunsă îngrijit şi un început de chelie îi invită înăuntru cu un zâmbet larg. Era îmbrăcat într-un costum negru de haine cu dungi subţiri albe, inele din aur masiv împodobindu-i degetele mâinilor şi un lanţ gros de aur atârnându-i la gâtul gros şi scurt. Jadyn se abţinu de la o grimasă. Părea un mafiot scăpătat. Privirea vicleană cu care o studie în mod deschis îi trimise fiori pe şira spinării.

— Abdullah, îl salută Spence cu politeţe reţinută şi tradiţionalele săruturi arăbeşti pe ambii obraji.

— Bine aţi venit, le făcu semn Abdullah să ia loc pe cele trei scaune din faţa unui birou cam şleampăt. Doriţi ceva de băut? întrebă pe un ton serviabil.

— Ai cerut să ne întâlnim, replică Jack pe un ton cu inflexiuni de metal, fixându-l cu privirea. Bănuiesc că ai un motiv serios. Nu ne aflăm aici pentru o serată dansantă.

Abdullah zâmbi cu lentoarea unui şarpe cu clopoţei.

— Farouk Tehrazzi, rosti numele, mutându-şi privirea la Jadyn, care continuă să-l privească fără nicio expresie. Un ticălos pe cinste, trebuie să recunosc, zâmbi amuzat Abdullah. L-am crescut ca pe copilul meu, jur pe măreţul Allah! Nu înţeleg ce se întâmplă cu tineretul din ziua de astăzi, de ce sunt atât de atraşi de ideea martiriului în numele unei ideologii. Vă rog să acceptaţi condoleanţele mele sincere, făcu o mică plecăciune în faţa lui Jadyn. Hani a fost un adevărat om politic, am rezonat din plin cu ideile lui.

Jadyn înclină tăcută din cap, continuând să-l privească. Abdullah ocoli biroul pentru a se aşeza pe scaunul din spatele lui, mutându-şi privirea la Jack.

— După cum i-am spus și domnului Pratt, începu cu un semn în direcția lui Spence, n-am decis să convoc întâlnirea din seara asta pentru bani. E vorba despre un principiu.

— Ajutat din plin de cei o sută de mii de dolari deja livrați, comentă Jack pe un ton sec.

Abdullah făcu un semn a lehamite cu mâna.

— O picătură neînsemnată în oceanul de care dispun deja, vă asigur. O sumă modică pentru o informație ce valorează cu mult mai mult, nu? Sigur, am și eu interesele mele pentru care-mi doresc să-l... faceți să dispară pe Farouk, rosti ultimele cuvinte din vârful limbii de parcă i-ar fi fost teamă să nu-l murdărească. Datorită lui am pierdut multe contracte lucrative și asta doar datorită asocierii noastre din trecut. Sunt om de afaceri, nu terorist. Vreau prosperitate, nu legea Sharia și mutaweeni păroși care să patruleze străzile cu bastonul în mână, făcu referire la reprezentanții poliției religioase islamice.

— Unde e? întrebă Jack cu voce joasă, analizându-i cu atenție expresia feței.

Abdullah ridică din umeri.

— Nu eu dețin informația asta, ci un asociat de-al meu care-a acceptat s-o vândă pentru o... sumă modică de bani.

Ușa se dădu de perete. Jadyn tresări, în timp ce Jack și Spence schimbară o privire rapidă, pregătindu-se să extragă armele din tocurile de la subraț. Abdullah făcu ochii mari, înghețând atunci când în prag apăru un bărbat înarmat cu un AK47. Jadyn își ridică ochii la el. Panica aproape o sufocă.

— T...Tehrazzi, se bâlbâi Abdullah, încercând să se ridice de pe scaun.

Jack și Spence deja extrăseseră armele, ridicându-le la unison pentru a le ținti cu ambele mâini. Prea târziu!

Timpul păru că se oprește în loc pentru o fracțiune de secundă. Tehrazzi o privi fix, moartea oglindindu-se în adâncimile ochilor lui verzi. Apăsă de două ori pe trăgaci, bubuiturile amețitor de asurzitoare în spațiul închis al camerei. Jadyn întoarse capul spre Abdulahh, observând cele două pete roșii ce i se întindeau pe materialul alb al cămășii. Când întoarse din nou capul, Tehrazzi dispăruse.

Peste drum de club, Miles înjură printre dinți. Întâlnirea probabil deja începuse și el se lupta cu disperare împotriva instinctului de-a da buzna în încăpere pentru a o înhăța pe Jadyn de-o mână și-a dispărea cu ea prin mulțimea tot mai numeroasă. Ar fi suit-o în primul avion, cu forța dacă era nevoie, înăbușind din față toată nebunia aceea. Însă știa prea bine că Vaughn avea să-i tragă un pumn în cap înainte de-a compromite misiunea. Așa că rămase pe loc, ascultând cu atenție muzica ce răzbătea în valuri prin ușa subțire, încercând să perceapă orice semn că ceva nu era în regulă.

Câteva minute se scurseră cu încetinitorul, mușchii fiindu-i încordați până la limita durerii. La naiba, ura chestia asta din tot sufletul! Ar fi preferat să mărșăluiască în pielea goală prin mijlocul taberei lui Tehrazzi în loc s-o știe acolo pe Jadyn. Probabil era speriată de moarte, în ciuda faptului că Jack și Spence îi erau alături, plus Owen, care bântuia prin club, fără îndoială paralizat de îngrijorare.

Ritmul muzicii se înteți, parcă urmărindu-i șirul gîndurilor. Și-ar fi dorit să se afle în interiorul clubului pentru a vedea ce se întâmplă. Dar, bineînțeles, tocmai datorită faptului că nu-și putea ascunde emoțiile așa

cum o făcea Owen fusese staționat pe o nenorocită de stradă. Nu putea judeca nimic în mod corect atunci când venea vorba despre Jadyn și Jack o știa prea bine. Singurul motiv pentru care-l acceptase în acea misiune era faptul că dezvoltase un adevărat complex de cavaler strălucitor călare pe un cal alb în ceea ce-o privea și asta putea fi folositor la un moment dat.

Vaughn trecu prin fața lui, aranjându-și gulerul cămășii. Semnalul că totul părea să fie în ordine. Bun. Incapabil să mai aștepte acolo neștiind ce se întâmplă, traversă strada până în dreptul clubului și privi în treacăt pe geam. Privirea i se opri la Owen, care se afla în colțul opus al încăperii scăldate din plin în jocurile de lumini colorate, expresia întipărită pe fața lui alarmându-l într-o fracțiune de secundă. Ceva nu era în regulă. Owen privi în jur, dând cu ochii de el, la început încruntându-se pentru faptul că-și părăsise postul. Miles ridică bărbia într-o întrebare tacită. *Care-i faza?* Owen clătină din cap, privind încă o dată în jur. Ochii lui Miles se măriră de groază. Nu-și dădea seama ce se întâmplă, dar avea deplină încredere în instinctele lui Owen. Furia îl invadă ca un țunami uriaș ce cotropea totul în calea sa. Dacă o atingeau cu un singur deget, avea să... Ce? Ce putea face el de afară? Inspiră adânc, urmărindu-l cu privirea pe Owen, care-și strecură mâna sub sacoul ce-i acoperea tocul de la subraț, îndreptându-se spre ușa din spate. Miles deschise ușa clubului și păși înăuntru, urmându-l cu mâna pe tocul armei. Owen o luă la fugă către ușă și, în acel moment, Miles știu. Cumva, împotriva tuturor planurilor și-a preconizărilor, Tehrazzi era deja acolo.

— Fuck, mârâi printre dinți.

Două împușcături răsunară cu ecou. Muzica se opri instantaneu, apoi erupse haosul. Miles înaintă anevoie împotriva curentului de oameni disperați să iasă afară.

Owen dispăruse deja în încăpere. Miles simți cum o peliculă de transpirație rece îi acoperă fruntea. Alte împușcături. Dădu disperat din coate, încercând să se miște mai repede. Când ajunse în sfârșit la ușă, camera era goală, doar Abdullah zăcând mort în spatele biroului. Gustul metalic al fricii îi invadă gura uscată. Pereții erau împroșcați cu sânge. Inima i se opri în piept.

Nu, nu, nu...

— Fugi, fugi, fugi! Nu te opri orice s-ar întâmpla! strigă Owen în spatele ei.

Jadyn continuă să alerge cât putea de repede, bătăile rapide ale inimii bubuindu-i în urechi. Tehrazzi și oamenii lui se aflau prin apropiere, căutând-o pentru a o vâna. Teroarea îi dăduse aripi și simțea că zboară pe deasupra asfaltului. Auzea pașii lui Owen în urma ei, respirația lui sacadată și îndemnurile, dar își menținu privirea drept înainte, atentă să nu cumva să se împiedice. Când ajunse în dreptul unei alei lăturalnice, Owen o prinse de talie și-o trase după el, scufundându-se în umbrele întunecate. Jadyn se propti de un perete, aplecându-se în față pentru a-și trage răsuflarea.

— Nu te opri, șopti el, încărcându-și arma în timp ce scana strada cu privirea. Fugi, te ajung din urmă. Acum!

Jadyn se supuse, simțindu-și picioarele moi precum niște macaroane. La capătul aleii auzi voci de bărbați vorbind în arabă. Nu deșlușea cuvintele, dar din tonul lor răzbătea furia. Se opri brusc, auzind ecourile pașilor lui Owen în spatele ei. O coti la dreapta pe altă alee întunecată. Continuă să alerge, cotind-o pe alte și alte alei la întâmplare, până când ajunse la una înfundată. Frica îi înflori în capul pieptului cu flori de gheață. Făcu cale întoarsă și-o luă pe o alee la stânga, urmând orbește

labirintul întunecat. Se opri la un moment dat, neavând nici cea mai vagă idee unde se află. Se aplecă în față, sprijinindu-și mâinile pe genunchi, încercând să gâfâie fără să facă prea mult zgomot. Tremura din tot corpul și abia dacă mai stătea în picioare.

Tăcerea o învălui într-o bulă sinistră. Unde era Owen? Privi în jur la clădirile scufundate în întuneric. Trebuia să se orienteze cumva în direcția hotelului. Un miros ciudat o făcu să-și coboare privirea la bluza vernil deschis pe care o purta, realizând că era pătată cu stropi de sânge. Sângele lui Abdullah. Tehrazzi fusese nevoit să aleagă între două victime, cruțând-o pe moment, în ochi oglindindu-i-se certitudinea că nu era ultima oară când se întâlneau. Amintirea aceea îi declanșă un fior rece pe șira spinării.

Se furișă pe lângă mașinile parcate de-a lungul clădirilor. O pisică o zbughi de sub o mașină, tăindu-i calea. Jadyn tresări, abținându-și în ultimul moment un strigăt involuntar. Un murmur de voci bărbătești pluti prin întuneric. Rămase nemișcată, încordându-și auzul pentru a deslușI în ce limbă vorbeau. Liniște. Apoi iar voci, de data asta mult mai aproape. Un strigăt înfundat, apoi pași grăbiți ce se apropiau tot mai mult de locul unde se afla. Se întoarse pe călcâie și-o rupse la fugă în direcție opusă, cotind-o la dreapta și la stânga prin labirintul de alei populate de umbre înșelătoare până când se trezi pe o stradă puternic iluminată. Se opri brusc, privind în toate direcțiile. Sunetul vocilor o ajunse din urmă și se grăbi s-o ia din loc, luând-o la stânga pe o alee pentru a se izbi cu putere de trupul masiv al unui bărbat. Mâini puternice o prinseră de umeri, trăgând-o mai adânc în întuneric. Jadyn icni înfricoșată și lovi instinctiv, dar bărbatul pară, folosindu-se de greutatea trupului său pentru a o lipi de zidul din spatele ei.

— Ş-ş-ş-ş-ş... sunt eu, auzi vocea lui Owen.

Jadyn i se aruncă de gât, tremurând din tot corpul.

— Eşti rănită? întrebă el, mângâiând-o liniştitor pe spate. Ai hainele pline de sânge.

— Nu, e sângele lui Abdullah. Tehrazzi l-a...

— Ştiu, o întrerupse Owen. Jack şi Spence au fugit după el. Miles s-a întors la hotel după maşină, cam în douăzeci de minute o să ne aştepte nu departe de aici. Crezi că mai rezişti?

Jadyn încuviinţă din cap, aproape venindu-i să leşine de uşurare. Owen o luă de mână şi-o trase după el, privind în dreapta şi-n stânga, cu arma pregătită. Străzile şi aleile erau pustii de parcă o alarmă secretă ar fi avertizat oamenii să evite zona aceea dintr-o dată devenită periculoasă. Descoperiră o arcadă lată la intrarea într-o clădire şi se topiră în adâncurile ei. Owen mai scrută o dată strada cu privirea, apoi o luă în braţe, lipind-o de trupul lui. Jadyn îşi ridică uimită privirea la el. Ce naiba făcea? Îi simţea căldura prin haine, mii de ace fierbinţi declanşându-i-se în pântece. Owen îşi coborî privirea la buzele ei.

— Am crezut că te-am pierdut, îi şopti cu voce răguşită.

Fără să-i ofere şansa de-a răspunde, îşi înclină capul şi-i atinse buzele cu ale lui. Jadyn deschise gura pentru a protesta, dar el profită de asta pentru a-i strecura limba fierbinte printre buze, adâncind sărutul. Mâinile ei i se înfipseră în materialul sacoului, răspunzându-i cu o furie pasională ce aproape o ameţi. Gemu înfundat, teroarea de mai devreme transformându-se într-o pasiune fierbinte ce-o răvăşi în doar câteva secunde. Owen continuă s-o sărute aproape sălbatic, iar ea ţinu pasul cu el, sfâşiată între dorinţă şi teama că aveau să fie descoperiţi şi ucişi. Mâinile lui îi urcară pe spate, ţeava

pistolului trasându-i coloana vertebrală ca un deget rece și acuzator al destinului. Jadyn se cutremură atunci când degetele mâinii lui stângi i se înfășurară pe gât, coborând apoi pe vena pulsândă pentru a se strecura între trupurile lor lipite și a-i cuprinde un sân în palmă. Gemu din nou, dându-și capul pe spate. I să părea o dulce demență să facă asta tocmai acum, în mijlocul nebuniei, și probabil Owen îi intui gândurile.

— Nu te mai gândi la nimic, îi șopti fierbinte pe pielea gâtului. Doar sărută-mă.

Îi frecă sfârcul între două degete și lumea păru că se dezintegrează. Jadyn gemu prelung în gura lui, iar el îi strecură o coapsă între picioare, presând-o acolo unde știa că pulsează cu unde fierbinți de dorință. Dumnezeule, avea să facă dragoste cu ea chiar acolo pe o alee întunecată? Însă nu asta o uimea cel mai tare, ci faptul că ar fi acceptat într-o secundă dacă i-ar fi cerut-o. Owen continuă s-o sărute tot mai pătimaș, degetele lui atingând-o și masând-o cu pricepere, în timp ce începu să miște ușor coapsa dintre picioarele ei, presând-o și stimulând-o, atâtând-o până în pragul climaxului. Doar printr-o minune percepu vocile și siluetele ce se apropiau de ascunzătoarea lor întunecată, dar erotismul momentului o acaparase atât de complet încât nici nu le acordă atenție. Gemu din nou și se arcui cu tot trupul pe trupul lui Owen, dorindu-și tot mai mult acea tortură delicioasă. Dacă tot trebuia să moară, prefera să se întâmple atunci și acolo, sufletele lor prinse pe vecie în acel moment erotic desăvârșit.

Siluetele se pierdură în noapte, vocile se disipară. Într-un târziu, Owen își desprinse buzele de pe ale ei, făcând un pas în spate. Jadyn resimți până în ultima celulă pierderea plăcerii provocate de presiunea trupului lui pe-al ei. Se pregăti să protesteze, dar expresia de

vinovăție oglindită în ochii de un albastru lichid îi îngheță cuvintele pe buzele umflate de săruturile lui sălbatice. Câteva momente se succedară cu încetineala unui amalgam de gânduri și emoții nerostite. Un hohot de râs izbucni undeva în depărtare, disipând magia erotică ce-i înfășurase în falduri fierbinți aducătoare de uitare.

Owen își drese vocea, scrutând-o cu privirea

— Îmi pare rău... a trebuit să fiu convingător. Nu eram sigur dacă suntem urmăriți și era important să proiectăm imaginea corectă care să nu poată fi asociată cu o femeie vânată pe întuneric.

Jadyn înclină din cap și privi într-o parte, dorindu-și să nu-și fi cerut scuze. Într-adevăr, imaginea unui bărbat trăgându-i-o unei prostituate pe o alee întunecată avea darul de-a îndepărta extremiștii psihopați ieșiți la vânătoare. Până la urmă, Owen nu făcuse nimic altceva decât să se folosească de slăbiciunea ei pentru el, salvându-le viața. Poate. Întoarse capul să-l privească, admirându-i trăsăturile frumoase ce păreau cizelate în cerneala nopții fără lună.

— Trebuie să plecăm, îi auzi vocea ca prin vis. Miles probabil ne așteaptă deja.

Jadyn se dezlipi de peretele din spatele ei, pregătindu-se să-l urmeze. Însă Owen se opri pe loc și se întoarse către ea. Îi strecură o mână în păr, trăgând-o într-un alt sărut delicat și tandru precum adierea unei aripi de înger. După care se trase înapoi și-o luă de mână.

— Hai să mergem.

Jadyn îl urmă orbește, neștiind ce să mai creadă ori să simtă.

16

MILES îi aştepta în maşină, scrutând întunericul cu privirea. Nimeni nu scoase niciun cuvânt pe drumul către hotel. Ambii bărbaţi o escortară înăuntru, iscodind împrejurimile cu priviri alerte. Odată ajunşi în dreptul camerei lui Jadyn, Owen întoarse capul şi-l privi tăcut pe Miles, care înclină din cap şi-şi continuă drumul spre camera lui. Owen luă cheia din mâna lui Jadyn şi descuie uşa, făcându-i semn să aştepte pe hol până controla camera pentru a se asigura că totul e în regulă. Îşi scoase sacoul şi-l puse pe spătarul unui sacun, făcându-i semn să intre.

— Fă un duş, o să te simţi mai bine, o sfătui cu o expresie opacă. Stau eu de pază.

Incapabilă de un răspuns, Jadyn intră direct în baie. Se sprijini cu mâinile de marginea chiuvetei şi se aplecă în faţă pentru a se privi cu atenţie în oglindă. Arăta ca o epavă. Hainele îi erau stropite cu sânge uscat ce părea rugină, era mult prea palidă cu excepţia cearcănelor vineţii de sub ochi, era ciufulită şi buzele îi erau încă umflate de la săruturile lui Owen. Însă cel mai tare o speriau ochii în care se oglindea... nimic. Se aplecă mai mult, privindu-i îndeaproape, încercând să simtă ceva. Se obişnuise cu rolul de vânat, n-o mai afecta la fel de mult ca la început. La fel cum n-o afecta faptul că aproape făcuse dragoste cu Owen pe stradă şi că totul nu fusese decât un fel de strategie de supravieţuire

pentru el. Genial și admirabil ca scop în sine, dar totuși folosise cumva împotriva ei sentimentele pe care știa că le nutrește pentru el. Și cu toate astea, nu simțea nimic. Oare Tehrazzi o blestemase să rămână în viață dar să moară sufletește puțin câte puțin? Oftă în timp ce se dezbrăcă de hainele pătate, lăsându-le într-o grămadă pe jos și păși în duș, setând apa cât putea suporta de fierbinte. Oare la ce se gândea Owen, se întrebă și de ce-o sărutase din nou? Oare ce trebuia să înțeleagă din toată nebunia aceea contradictorie? Era ceva de înțeles? Pierdu noțiunea timpului, rămânând sub jetul fierbinte de apă până când Owen ciocăni la ușă s-o întrebe dacă e ok. Abia atunci se dezmetici și-și spălă părul, frecându-și apoi pielea cu furie ca pentru a îndepărta niște pete imaginare de sânge. Până când închise apa, baia era acoperită cu un strat gros de condens. Își trase un halat pe ea și păși în cameră învăluită într-un nor de abur.

Owen stătea pe un scaun la geam, privind gânditor în noapte.

— Cum te simți? o întrebă fără s-o privească.

— Mai bine.

Owen se ridică în picioare, luându-și sacoul de pe spătarul scaunului.

— E târziu. Ai nevoie de ceva?

Pleca?! Crezuse că măcar din motive de securitate avea să stea cu ea peste noapte. S-ar fi simțit mult mai în siguranță știindu-l acolo.

— Poate ar fi mai bine ca Miles să fie cel care stă cu tine peste noapte, comentă Owen privind într-o parte, probabil citindu-i dezamăgirea oglindită în ochi.

— Nu, replică Jadyn pe un ton ferm. Vreau să stai tu cu mine, la fel cum vreau să înțeleg ce-i în mintea ta. Cum poți fi dulce și tandru, făcând absolut tot ce vrei cu mine și apoi într-o fracțiune de secundă devii rece

şi distant? Glacial, de neatins. Asta urăsc cel mai tare, faptul că te simt atât de departe şi sunt atât de singură...

Din doi paşi, Owen fu lângă ea şi-o luă în braţe.

— Nu-mi spune chestii din astea, Jadyn, îi şopti în păr ca o avertizare.

— De ce nu?

— Pentru că mă face să-mi doresc lucruri pe care nu le pot avea.

— Şi de ce nu le poţi avea, Owen? Cine te opreşte?

Owen se trase înapoi pentru a o privi. Jadyn rămase pe loc, şocată şi descumpănită. Era incredibil de frumos, cu ochii aprinşi de pasiune şi sexualitatea emanând din el în valuri fierbinţi. Îl dorea atât de mult încât o durea fizic. Însă el făcu doi paşi în spate.

— Ceea ce s-a întâmplat între noi în seara asta n-a fost decât o simplă strategie de supravieţuire. Poate lucrurile au denaturat puţin, ceea ce nu înseamnă că mergem mai departe, spuse pe un ton oarecum resemnat dar ferm. N-am devenit un Navy SEAL din pură întâmplare, chiar îmi place ceea ce fac. Şi-mi iau foarte în serios responsabilităţile. În momentul ăsta tu eşti responsabilitatea mea şi n-am de gând să fac o greşeală fatală pentru simplul fapt că suntem atraşi unul de altul.

— Sunt perfect conştientă de toate riscurile, am luat absolut totul în considerare înainte de-a accepta să particip la misiunea asta. Dar să negăm o realitate care e clar că ne afectează pe amândoi, mi se pare puţin cam prea extrem.

— Pe teren nu există decât o singură realitate, o contră Owen încruntându-se uşor. Riscurile, violenţa, victimele inevitabile, astea sunt reale. Restul e doar o himeră. Cine uită acest aspect e deja mort.

— Realitatea e o noţiune abstractă atâta vreme cât nu e construită de noi, îl înfruntă Jadyn cu o sclipire sfidătoare în ochi.

— Corect. O teorie valabilă în lumea ta normală, unde eu nu mai am loc de ceva vreme. Owen privi într-o parte, apoi se întoarse pe călcâie şi se îndreptă spre uşă. Încuie uşa după mine, spuse cu voce răguşită. Miles e alături, cheamă-l dacă ai nevoie de ceva.

După care o lăsă singură, închizând cu grijă uşa în urma lui. Jadyn îşi înfăşură braţele în jurul ei, fiindu-i dintr-o dată foarte frig. Şi-ar fi dorit să fugă după el, ştiind prea bine că n-o putea face. Şi-l imagină în camera goală, întrebându-se care dintre ei doi era mai singur.

— Jadyn! strigă Owen din spatele uşii, o undă de iritare infiltrându-i-se în voce. Ţi-am spus să încui uşa!

Jadyn oftă exasperată şi se conformă, lipindu-şi fruntea de lemnul rece.

— Îmi pare rău, spuse el atât de încet încât avu impresia că visează.

Autostrada Salamiyah
Ithriya - Khanasser

Mâinile încă îi tremurau de furie. Ratase şi acum se afla din nou în ipostaza de fugar. Măcar reuşise să-l ucidă pe Abdullah, fiind nevoit să aleagă între el şi fiica trădătorului Ijaaz. Nervozitatea îi pricinuia mâncărimi pe tot corpul. Măcar târfa îl recunoscuse, o văzuse în adâncul ochilor ei măriţi de groază. Nu mai avusese timp să îndrepte arma spre ea, Jack l-ar fi ucis cu siguranţă dacă ar mai fi zăbovit măcar o fracţiune de secundă în pragul acelei uşi.

Jack Silva, se gândi cu un zâmbet amar. Nu-l mai văzuse de ceva vreme, dar ştia că-l vânează ca pe un câine turbat. Probabil ideea de-a o folosi pe târfă pe post de momeală îi aparţinuse, ştia prea bine că n-ar fi putut rezista unei astfel de ispite. *A da greş nu e niciodată o opţiune,* îi plutiră cuvintele fostului său mentor prin

minte. Da, Jack îl cunoștea prea bine pentru că el îl crease. Nu avea de gând să renunțe până n-o ucidea pe fiica trădătorului. Mai mult din principiu, n-avea nimic în mod personal cu ea. Faptul că încă mai era în viață reprezenta un afront grav, o pată pe onoarea și numele lui. Trimisese deja emisari în Aleppo cu vestea că urma să sosească pentru a se regrupa și-a pune la cale planul pe mai departe. Probabil avea să fie nevoit să se refugieze pentru scurt timp la Bagdad. Oricum ar fi fost, a doua oară nu avea de gând să mai rateze. Cine știe, cu ajutorul atotputernicului Allah poate reușea să-l ucidă și pe Jack.

Oamenii îl priveau cu respect și teamă doar pentru că-și ucisese propria bunică și acum pe Abdullah, cel care-i fusese un al doilea tată. Probabil Jack era următorul pe listă, *Inshallah.*

— Oprește, e timpul să ne rugăm, îi ceru lui Youssef, care se afla la volan. Înainte să coboare din mașină, Tehrazzi se întoarse către cei trei locotenenți de pe bancheta din spate. Dacă vreunul dintre voi mă trădează kafirilor vă curăț carnea de pe oase încetul cu încetul până când mă veți implora să vă ucid.

Cei trei rămaseră tăcuți, neîndrăznind să respire. Tehrazzi analiză cu atenție fața fiecărui bărbat în parte, căutând un semn care să trădeze vinovăția ori neliniștea. Satisfăcut într-un târziu, deschise portiera și coborî din mașină. Youssef rămase de pază, în timp ce Tehrazzi se lăsă pe genunchi, cu fața către Mecca, înlăturând imaginea lui Jack din minte și teama din adâncul sufletului că omul care-l crease nu avea să înceteze să-l vâneze până când nu-l ucidea cu mâna lui. Inspiră adânc, curățându-și mintea de toate gândurile toxice. Apoi se înclină până ajunse cu fruntea la pământ, rugându-se ca atotputernicul Allah să continue să-i binecuvinteze războiul sfânt împotriva kafirilor. Apoi se rugă ca Allah să-l protejeze de mânia fostului său mentor.

Damasc, Siria

Owen stătea întins pe salteaua tare, cu privirea pierdută în întuneric, având în fața ochilor doar imaginea devastării oglindite în ochii lui Jadyn atunci când se îndepărtase de ea, lăsând-o singură. Era sfâșiat în două direcții opuse, într-o parte aflându-se codul moral al unui luptător de elită profesionist în care credea fără rezerve și în partea cealaltă atracția față de Jadyn ce făcea imposibilă distanțarea de ea. Faptul că-l dorea la fel de mult la rândul ei nu-l ajuta deloc. Avusese suficiente iubite, ba chiar iubise vreo două dintre ele, dar nimic nu se putea compara cu ceea ce simțea pentru Jadyn. Sentimente atât de adânci și puternice încât de multe ori îi tăiau răsuflarea. Ceea ce-l șoca la un nivel primordial. În altă viață poate s-ar fi întâlnit în alte circumstanțe, ieșind împreună, descoperindu-se unul pe celălalt așa cum ar fi fost normal să se întâmple. De la bun început nu avuseseră parte decât de o avalanșă emoțională mult prea intensă și conflictuală. Și-ar fi dorit o relație normală cu Jadyn, s-o facă să zâmbească mult mai mult, să se simtă cu adevărat bine. S-o poată scoate la cină în oraș, ținând-o de mână și șoptindu-i cuvinte ascunse în timp ce lumina lumânărilor s-ar fi jucat cu umbre aurii pe pielea ei. Să vadă un film împreună, să facă plimbări lungi și s-o sărute pe plajă, seducând-o iremediabil, apoi să facă dragoste pasională între așternuturi răcoroase din mătase. Orice altceva, dar nu situația complet anormală în care se aflau acum, nu în timp ce se lupta s-o țină în viață într-o vânătoare contra cronometru a unuia dintre cei mai periculoși teroriști de pe planetă. Își dorea cu disperare să încheie acea misiune nebună și să se reîntoarcă la echipa lui de Navy SEALs pe care s-o conducă cât mai eficient ca întotdeauna, fără să-și facă griji că e pe punctul de a-și sabota întreaga carieră pentru că-și dorea ceva ce n-ar fi trebuit să-și dorească niciodată.

N-o ardeai aiurea cu viața actorului principal într-o misiune decât dacă-ți doreai să ți se tragă un șut în fund și să te trezești pe dinafară. Plus că nu așa fusese educat și antrenat, ceea ce i se întâmpla cu Jadyn contravenea absolut tuturor regulilor pe care le respectase cu sfințenie până în acel moment.

Telefonul de pe noptiera dintre paturi vibră și Jack întinse mâna după el într-o secundă. Owen ascultă partea lui de conversație. Ordine noi, fără îndoială. Și probabil vești nu prea bune, din moment ce nici măcar nu se luminase de ziuă. Jack încheie convorbirea și întoarse capul către el.

— Plecăm la Aleppo.

Aleppo. Hooray! Sau nu.

— Cu toții?

— Da. Mă întâlnesc cu un informator irakian care ne poate ajuta.

Owen înjură printre dinți. Cine-ar fi crezut că avea să se întoarcă în gaura aceea de iad atât de curând? Cu Jadyn după el. Splendid! Mai degrabă ar fi preferat să danseze samba cu o hoardă de extremiști în Raqqa.

— Când?

— Mâine la prima oră.

Pe de-o parte, Owen mulțumi cerului pentru influxul de adrenalină ce-i limpezi gândurile la fel de eficient ca întotdeauna. De asta avea nevoie, pentru asta se antrenase atât de intens. Claritate. Determinare. Jocul de-a v-ați ascunselea cu moartea. Poate acum și-o putea scoate pe Jadyn din minte pentru aproximativ zece minute.

17

Military Road
Autostrada Salamiyah - Ithriya - Khanasser

În mod normal, călătoria de la Damasc la Aleppo s-ar fi efectuat pe autostrada internațională, însă traficul era deviat pe șoseaua de curând denumită Military Road datorită prezenței trupelor ISIS la vest și est de autostradă. Tragedia Siriei se împletea în egală măsură cu pericolul permanent al rachetelor rătăcite și dispozitivelor explozive improvizate, mult temutele IEDs. Jack îl sfătui pe Owen să calce zdravăn accelerația dacă nu doreau să devină protagoniștii unor materiale video cumplit de violente în care-și trăiau ultimele clipe îmbrăcați în salopete portocalii, cu un cuțit la gât. Drumul vechi spre Homs era mult mai sigur, bombardamentele aviației siriene ținându-i la distanță pe militanții ISIS. Dar odată ce trecură de centrul orașului aflat într-o ruină totală, drumul viră la dreapta, indicatoarele anunțând Raqqa, regatul Califatului Islamic condus de Abu Bakr al-Baghdadi. În apropiere de Hama, Owen încetini la punctele de control ale armatei siriene. Străbătură zeci de kilometri de șosea mărginită de case distruse, total diferite față de blocurile de șase etaje din centrul orașului Hama.

— Suburbiile și satele în care a început revoluția acum șase ani... peste șaptezeci de mii de oameni, spuse

Jack cu voce joasă, studiind peisajul dezolant. Cameron încă mai visează la Armata Siriană Liberă care s-a transformat în Jabhat al-Nusra, afiliată Al Qaeda. Și peste noapte în ISIS.

Jadyn se cutremură la vederea ruinelor vizitate doar de furtunile de nisip. Beton spulberat, acoperișuri întunecate, baricade acoperite cu buruieni și abandonate în urma unor bătălii secrete la care reporterii nu avuseseră acces și despre care nu existau mărturii video.

— Două sute patruzeci de kilometri până la Raqqa, murmură Miles, privind în jur cu neliniște.

În nord zăriră autostrada internațională pe care ar fi trebuit să călătorească. ISIS controla zonele din vest, la cel mult șase kilometri depărtare, tăind accesul în mai multe locuri și lăsând în urmă autobuze și mașini arse. Punctele de control ale armatei siriene deveniră tot mai dese, cuburi din beton cu steagul sirian atârnând fără vlagă în aerul fierbinte și militari adolescenți înarmați cu puști Kalashnikov. Avangarda o reprezentau camioanele pe care fuseseră montate mitraliere de calibru mare mânuite de soldați cu fețe înfășurate în eșarfe pentru a se proteja de vântul deșertului. Majoritatea tirurilor cu mărfuri călătoreau în convoaie cu patrule militare la ambele capete. În sensul opus, o coloană militară se îndrepta în cea mai mare viteză către Homs.

— Ce se întâmplă dacă steagurile negre ISIS apar brusc la orizont? întrebă Jadyn, urmărind convoiul cu privirea.

— Au apărut acum vreo lună, răspunse Jack, întorcând capul s-o privească. Armata a blocat drumurile și i-a decimat pe toți până la unul. Generalul Suhail, i se mai spune și *Tigrul*, a curățat sistematic șoseaua și-a încheiat asediul din Aleppo. A fost o mare chestie, drumul e important din punct de vedere strategic, un fel de colac de salvare al guvernului.

Trecură pe lângă un autobuz răsturnat și câteva cisterne arse împrăștiate haotic pe marginea șoselei. Mai nou autobuzele de pasageri aveau draperii la geamuri, la fel ca în Afganistan pe vremea când talibanii erau în căutarea victimelor. O cotiră la stânga către Aleppo, peste tot zărindu-se carcasele goale ale rachetelor folosite în bombardamentele aeriene și rezervoare cu combustibil de rezervă pentru jet-urile militare. În depărtare se ridicau coloane negre de fum.

— Armata tocmai a demarat o serie de operațiuni militare împotriva al-Nusra, explică Jack. Au recăpătat deja controlul asupra centralei electrice, un fel de Goliat suprasolicitat pentru întreaga zonă. ISIS o vrea înapoi cu disperare.

Intrară în Aleppo prin partea de est, unde era clar că se dăduseră lupte crâncene. Absolut toate clădirile erau complet distruse, dar pe măsură ce se apropiară de centru, descoperiră că orașul era la fel de viu precum Damascul. Magazinele, restaurantele, supermarketurile și parcurile erau pline de oameni. Nu se putea spune că nu erau o mulțime de distrugeri, în special în partea istorică veche a orașului, acolo unde odată se aflase una dintre cele mai aglomerate piețe tradiționale numite Souq al-Hamidiyya, dar reconstrucția începuse deja. Orașul renăștea. Polițiști cu berete roșii deserveau politicoși punctele de control, magazinele noi își ademeneau clienții la parterul clădirilor de apartamente bombardate, sunetul traficului se amestreca cu exploziile îndepărtate ale ofensivei armatei siriene, ambulanțele se tânguiau neputincioase prin intersecțiile blocate.

— Parchează la intrarea în Souq, îi ceru Jack lui Owen.

Coborârăsă-și dezmorțească oasele și fură întâmpinați de un bărbat mic de statură cu piele negricioasă și mată.

Le zâmbi larg, o lumină jucăuşă sclipindu-i în ochii negri ca şi cum ar fi fost alimentat de o necunoscută sursă interioară de veşnică bună dispoziţie.

— El e Fahdi Mosawi, irakian din Bagdad. O să ne ajute să-i dăm de urmă lui Tehrazzi, nu-i aşa? făcu Jack prezentările, bătându-l prieteneşte pe spate.

— Rămâne de văzut, răspunse Fahdi într-o engleză foarte bună cu un uşor accent, tresărind o idee atunci când dădu cu ochii de Jadyn.

— Jadyn e arma noastră secretă, adăugă Jack, observându-l cu atenţie.

— Face parte din vreo trupă de elită? glumi Fahdi.

— Nu, doar că-l va convinge pe Tehrazzi să iasă din ascunzătoare.

Fahdi întoarse capul să-l privească cu o expresie gravă.

— Vorbeşti serios?

— Al naibii de serios, rânji Jack.

Fahdi îşi întoarse privirea la Jadyn, o emoţie nedefinită sclipindu-i în ochi. Îi era teamă pentru ea ori era oripilat la gândul că era nevoit să lucreze cu o femeie?

— Problema e că după o scurtă întrevedere în Damasc, Tehrazzi a dispărut din nou, continuă Jack. N-avem nicio idee pe unde ar putea fi.

— Şi ce căutaţi aici?

— Vreau să mă conving că eşti cel puţin la fel de bun pe cât am auzit. Teoretic ar trebui să treacă prin Aleppo înainte de-a fugi oriunde. Are nevoie de bani şi tu-l cunoşti suficient de bine încât să ştii de unde-i poate lua.

Fahdi zâmbi cu modestie.

— Nu atât de bine, am băut câteva pahare împreună la un moment dat.

— Nu eşti singurul, replică Jack cu o expresie nedefinită. Ideea e că noi avem nevoie de un informator şi tu ai mare nevoie de bani.

— Cine zice asta?

— Nu cine, ce. Faptul că te afli acum aici. Sunt dispus să te plătesc bine.

— Cât de bine?

— Zece mii de dolari la primul calup de informații, încă zece după ce-l vânăm pe Tehrazzi.

Fahdi fluieră admirativ.

— O găleată de bani.

— Pe care sper s-o meriți, zâmbi Jack, studiindu-l cu o privire înghețată. Și dacă tot suntem la capitolul performanță, o să avem nevoie și de ceva arme.

— N-aveți deloc?

— Doar câte un pistol pentru fiecare.

— Mai mult decât suficient, doar nu vă duceți la război.

— Asta s-o crezi tu, contră Jack cu o expresie gravă. Ce părere ai, batem palma?

Fahdi îl studie gânditor pentru câteva momente, părând că încearcă să ia o decizie.

— Cred că știu cu cine trebuie să luăm legătura pentru arme și mai ales pentru informații. Un vechi prieten.

— De-al tău ori de-al nostru?

— De-al vostru, eu n-am prieteni. Quinn Altman.

Jack înclină din cap, dar rămase tăcut. Quinn era Mossad, ceea ce însemna că vânau aceeași țintă. Asta nu era prea bine. De obicei, până se câcâiau birocrații de la Langley să aprobe o anumită strategie, Mossadul termina deja treaba, cu tot cu ștergerea urmelor de rigoare. În general nu era o problemă, dar voia să-l ucidă pe Tehrazzi cu mâna lui. Și totuși nu putea neglija ajutorul Mossadului în cazul în care i se oferea. La nevoie putea lucra la negru, prin canale neconvenționale, fără să-și mai informeze superiorii până în momentul în care nu avea un rezultat final. Care era de preferat să fie unul pozitiv.

— De unde știi că Mossadul ar fi interesat într-o colaborare? întrebă într-un târziu.

— Am sursele mele, zâmbi Fahdi enigmatic. Vă e foame? Putem discuta mai multe într-un loc ferit și mult mai plăcut. Am rezervat o masă la Mansourya pentru orice eventualitate.

— Cât de atent din partea ta.

Fadhi păru că vrea să mai spună ceva, dar se răzgândi.

— Puteți lăsa mașina aici, urmați-mă.

Nu avură prea mult de mers, pătrunzând prin poarta medievală Bab Qinnisrin în cartierele vechi. Îl urmară pe Fahdi printr-un pasaj îngust și slab luminat ce ducea spre o ușă decorată cu încrustații din metal. Pășiră în afara zidurilor groase ale orașului vechi pentru a descoperi un palat din piatră albă construit în secolul șaisprezece. O mică intrare se deschidea spre o curte interioară acoperită numită *sahn*, cu o piscină centrală mărginită de portocali amari și tufe de busuioc dulce. Pereții înconjurători erau ornamentați cu o dantelărie intricată din marmură colorată și lemn auriu, fiecare panou reprezentând flori și fructe cultivate în Aleppo ca un fel de antiteză a deșertului. Lângă piscină se afla o masă joasă și canapele tradiționale arăbești îmbrăcate în brocart roșu închis cu auriu și perne asortate.

— Impresionant, murmură Jadyn, admirând arcadele înalte cu statui din marmură neagră și arhitectura cu influențe marocane.

Fahdi făcu o mică plecăciune.

— Am mințit atunci când am spus că am rezervat o masă. De fapt, mi-am permis să rezerv tot localul pentru oaspeți de seamă, inclusiv cele nouă camere de la etaj.

Suntem singuri în tot hotelul, cu excepția personalului de serviciu. Puteți rămâne atât cât aveți nevoie. Luați loc.

Doi ospătari serviră o cină tradițională khaleej, cu farfurii largi pline cu bucăți suculente de miel și pui într-un sos acrișor din roșii, ardei și rodie, alături de orez condimentat cu legume înăbușite în unt. Mâncară în tăcere. Desertul constă în fructe uscate și proaspete, cafea și Kunafeh, o prăjitură crocantă pe dinafară și cremoasă în interior cu aluat din grâu și foietaj umplut cu brânză Nabulsi îmbibată în sirop din miere.

— De cât timp lucrezi ca informator pentru CIA? îl întrebă Jack pe Fahdi în timp ce sorbea din cafeaua aromată cu lapte condensat.

— Nu de foarte mult timp, răspunse irakianul cu un zâmbet modest. De aproape doi ani.

— Cine te-a recrutat?

— N-am voie să spun.

Jack scoase pistolul și-i vârî țeava între coaste.

— Acum ai.

— Tyrone Green.

Jack făcu o notă mentală. Superiorul lui. Interesant.

— Cum l-ai cunoscut pe Tehrazzi și care e natura relației voastre?

— A fost, preciză Fahdi. Se foi neliniștit între perne, privirea coborându-i la pistol. La un moment dat a devenit mult prea... radical pentru gusturile mele.

— Te ascult, îl îndemă Jack să continue.

— Ne-am cunoscut într-un centru de antrenament palestinian.

— Serios? Ce legătură au palestinienii?

— Avem foarte multe în comun.

— Cum așa?

— Detestăm regimul colonial de ocupație, răspunse Fahdi privindu-l drept în ochi.

Jack își întoarse privirea la Owen, care fixa un punct în depărtare.

— Unde era centrul ăsta? întrebă cu voce joasă.

— În iad.

— Și ce-ai făcut să ieși de acolo?

— Ce vreți să știți mai exact?

— Detaliile primei tale operațiuni alături de Tehrazzi.

— Iunie, 2011.

— Unde, în ce oraș?

— Singurul care contează.

— Ierusalim?

Fahdi încuviință tăcut din cap.

— Și ce-a determinat răcirea relațiilor?

Fahdi ezită, frângându-și agitat mâinile. Jack îi oferi ajutorul de care avea nevoie, înfigându-i țeava pistolului mai adânc în carne.

— Opt decembrie, 2013. Tel Aviv. Eu trebuia să conduc mașina, dar Tehrazzi m-a dat la o parte. A zis că e nervos și șofatul îl calmează.

Jack se încruntă, știind deja ce urma să povestească. Bomba fusese amplasată într-un târg organizat pentru Sărbătoarea luminilor. Aproape două sute de victime, marea majoritate familii cu copii.

— Numai că nu ăsta era adevărul, nu-i așa, Fahdi? De fapt voia să oprească procesul de pace.

— Să-i tragă un glonț în cap, așa s-a exprimat. Trebuia să lăsăm mașina în parcarea unui supermarket, ăsta era planul inițial. Dar Tehrazzi a condus direct la târg.

— De ce n-ai făcut nimic?

— Am încercat să-l conving să renunțe, dar nu m-a ascultat.

— Trebuia să încerci puțin mai mult, comentă Jack pe un ton neutru, sfredelindu-l cu privirea.

— Înseamnă că nu-l cunoști pe Tehrazzi.

— Cum zici tu.

— Unde era maşina de rezervă? interveni Owen.

— În parcarea supermarketului, nu foarte departe de târg.

— De ce n-ai anunţat pe nimeni că bomba fusese amplasată altundeva?

— Dacă deschideam gura, Tehrazzi m-ar fi ucis pe loc. Oricum nu mai aveam timp, explozia s-a produs zece minute mai târziu. Tehrazzi a fugit de teamă să nu-l ucidă palestinienii.

— Unde? întrebă Jack, o bănuială cumplită încolţindu-i în minte.

— Iran. Acolo şi-a început adevărata carieră, a cunoscut mulţi oameni dispuşi să-l finanţeze. Şi-a făcut prieteni în cercurile înalte, un traficant de arme rus i-a livrat un transport de armament şi explozibil. Gratis, ca o favoare. Aşa s-a întors în Liban şi-a început să-şi adune proprii oameni. Mai multe nu ştiu, m-am distanţat cât am putut, chiar dacă mă mai sună uneori să ne amintim de vremurile bune. Dar nu-mi spune niciodată unde e, n-are încredere în nimeni.

Jack îşi băgă pistolul la loc în toc. Asta era, veriga lipsă. Implicarea iranienilor pe care-o bănuise fără s-o poată dovedi.

— Quinn îl vânează de mult, la fel ca şi tine, continuă Fahdi după câteva momente. E posibil să aibă informaţii valoroase. Oricum ar fi, o colaborare cu Mossadul nu poate decât să vă ajute.

— Cum de nu te-a vânat Mossadul după toate atentatele din Israel? întrebă Owen cu o expresie neutră.

— Informaţiile mele sunt valoroase şi pot fi verificate oricând, îl privi Fahdi cu o sfidare tacită în ochi. Israelienii plătesc întotdeauna mult mai bine decât voi, le-am acordat mereu prioritate.

Owen schimbă o privire cu Jack, care se încruntă atunci când citi decizia execuției în ochii de un albastru lichid. Înclina să fie de acord cu acea sentință, dar era îngrijorat de efectul pe care urma să-l aibă asupra lui Jadyn. Deocamdată nu trebuia să-și facă griji, era clar că aveau nevoie de Fahdi. Atâta timp cât irakianul se dovedea util, viața îi era oarecum în siguranță. După, devenea un fel de Ruletă Rusească. Cu sau fără protecția Mossadului.

Miles se amestecă prin mulțime în sala de așteptare a Aeroportului Internațional Aleppo redeschis de curând după ani de inactivitate datorită războiului. Telefonul mobil îi vibră în buzunar. Îl scoase și citi mesajul de la Jack. Quinn tocmai trecuse de controlul pașapoartelor, evident cu o identitate falsă. Câteva minute mai târziu, îl zări în timp ce se îndrepta către ieșire. Părea o idee mai obosit decât în poza pe care i-o arătase Jack înainte de a-l trimite la aeroport. Israelianul era un bărbat brunet, înalt și bine făcut, cu ochi căprui alerți și trăsături bine proporționate. Se mișca cu o fluiditate de predator ce sugera agilitatea și experiența unui agent de teren ce-și desfășura activitatea într-o zonă înconjurată de țări arabe ostile. După spusele lui Jack, Quinn era un adevărat cameleon, unul dintre cei mai buni agenți operativi ai Mossadului despre care se zvonea că poate dispărea fără urmă în mijlocul unei conversații. Un alt bărbat îl întâmpină la ieșire, conducându-l la o mașină ce demară imediat ce portierele se închiseră.

Miles se grăbi să-i urmărească, așteptându-se să se îndrepte direct spre Mansourya, unde restul echipei aștepta în curtea interioară. În loc de asta, mașina se îndreptă spre Al-Madina Souq în inima orașului vechi,

un labirint de străzi înguste și alei constituind cea mai mare piață istorică acoperită din lume cu o lungime de aproximativ treisprezece kilometri, un important centru comercial pentru mărfuri de lux importate precum mătase brută din Iran, mirodenii și coloranți din India, lână, produse agricole și săpun. Multe clădiri medievale, hammams și khans fuseseră distruse în 2012 într-un incendiu pornit ca urmare a luptelor dintre Armata Siriană Liberă și forțele armate siriene. Dar reconstrucția era deja în floare, multe magazine redeschizându-și deja porțile.

Quinn coborî singur din mașină, intrând în Souk prin poarta vestică. Miles parcă rapid la întâmplare și se grăbi pe urmele lui, atent să nu-l scape din ochi prin mulțimea de cumpărători. Israelianul se plimbă agale, oprindu-se în fața unei vitrine. Miles se ascunse într-un butic de vizavi, unde fu imediat acostat de vânzătorul bucuros de mușterii. Până când reuși să explice politicos că nu avea de gând să cumpere nimic, Quinn dispăruse fără urmă. Miles se ridică pe vârfuri, încercând să-l zărească pe deasupra mulțimii, fără niciun rezultat. Se întoarse în direcția cealaltă și-l descoperi chiar în spatele său, privindu-l încruntat.

— Cine te-a trimis la aeroport? Nu pari arab, trebuie să fii unul dintre oamenii lui Jack Silva.

— Și tu ești probabil...

— Probabil că da, îl întrerupse Quinn, îngustându-și ochii iritat. Jack mi-a promis că nu mă supraveghează.

— Păi, nici nu te supravegheam. Jack m-a trimis să mă asigur că nu te supraveghează alții.

— Adică vrei să spui că mă protejezi?

Miles îl privi tăcut.

— N-am nevoie de nicio protecție, vreau să se înțeleagă asta de la bun început.

Miles ridică mâinile în semn că se predă.

— Hei, e înmormântarea ta, nu mă bag. Jack te așteaptă... Cum facem chestia asta, mergem împreună ori te joci tu singur de-a agentul neprotejat?

Quinn îl studie pentru câteva momente, după care zâmbi vizibil amuzat, întinzându-i mâna.

— Quinn Altman.

— Miles Graham, răspunse Miles în același mod, strângându-i mâna.

— Pari un tip de treabă, comentă Quinn. Scuze pentru sceneta de mai devreme, de obicei îmi place să testez oamenii cu care urmează să lucrez.

— Ești foarte bun, amice, aproape începusem să te cred.

Părăsiră piața și se îndreptară spre hotel, nu înainte de-a intra în câteva magazine doar pentru a le părăsi prin ieșirea din spate, asigurându-se că nu erau urmăriți. Când ajunseră la hotel, Jack îi aștepta lângă piscină. Owen și Jadyn stăteau tolăniți pe canapelele joase, Vaughn părea că plănuiește asasinarea laptopului din poală, în timp ce Fahdi îi studia pe rând ca și cum ar fi încercat să decidă câți dintre ei aveau șanse reale de supraviețuire până la finalul acelei misiuni.

Serviciile de informații aparținând diferitelor națiuni ale lumii nu colaborau niciodată de plăcere, ci datorită nevoii de a-și uni forțele pentru a combate un rău comun. Provocarea era să găsească o zonă de confort unde să construiască o relație bazată pe încredere, fără secrete. Jack și Quinn urmau să se angajeze într-un tango verbal plin de înțelesuri ascunse, urmând ca la final să întocmească un acord operațional recunoscut de ambele servicii, un fel de schiță a viitoarei strategii, cu tot cu reguli și un profil clar al misiunii. Cei doi agenți își strânseră mâinile, cântărindu-se reciproc din

priviri. Toți membrii echipei se strânseră în jurul mesei, cu excepția lui Fahdi, care înțelese mesajul tacit din privirea lui Jack, părăsind tăcut curtea interioară.

— Încă nu m-a convins că putem avea încredere în el cu toate detaliile operaționale, zâmbi Jack glacial în direcția lui Quinn.

— E show-ul tău, îl conduci cum crezi de cuviință, ridică Quinn din umeri, întinzându-i o tabletă peste masă. Am încărcat dosarele tuturor extremiștilor islamici care au avut contact la un moment dat cu Tehrazzi, complete cu rapoarte de supraveghere, email-uri și înregistrări telefonice, plus istoricul călătoriilor în ordine cronologică.

Jack înclină din cap în semn de mulțumire.

— Catastrofa de la ambasadă era previzibilă, continuă Quinn, instalându-se pe canapeaua comodă. Invazia Irakului a destabilizat toată regiunea. Saddam era un psihopat, dar măcar păstra un echilibru într-o zonă ce nu poate fi stăpânită decât de un dictator. Preferabil unul psihopat. După care a venit nebunia cu Primăvara arabă. Jos Mubarak! Jos Gaddafi! Jos Assad! O nebunie susținută în mod direct de Washington. Clătină din cap cu o grimasă. O nebunie periculoasă în urma căreia am rămas cu un teritoriu de dimensiunea Marii Britanii controlat de ISIS chiar la ușa Europei. Nici măcar Bin Laden n-a visat vreodată la așa ceva. Și ce răspuns a dat Obama? Că ISIS nu e o organizație islamică! Ideologia de la baza Califatului are mult mai multe în comun cu Muhammad și adepții lui *al salaf al salih* decât vor să admită experții. Mișcarea își are rădăcinile în suburbia Zarqa, un ghetou din Amman și în mintea unui bețiv înapoiat mintal. Ahmad Fadil Nazzal al-Khalayleh trăia într-o cocioabă lângă un cimitir în paragină și era atât de praf, încât mama lui, o musulmancă devotată,

era convinsă că doar Islamul îl mai poate salva. Așa că l-a dus la Moscheea al-Hussein Ben Ali, unde și-a descoperit adevărata vocație. S-a radicalizat rapid, devenind dușmanul declarat al monarhiei iordaniene pe care voia s-o detroneze cu forța. A stat câțiva ani prin închisorile GID, inclusiv în fortăreața al-Jafr din mijlocul deșertului, unde șef peste deținuți era Abu Muhammad al-Maqdisi, un predicator extremist și unul dintre teoreticienii de bază ai jihadismului. În 1999, noul rege a decis să elibereze mii de criminali și deținuți politic într-un gest de clemență complet idioată. Printre ei s-au aflat al-Maqdisi și adeptul său violent din Zarqa, care acum se numea Abu Musab al-Zarqawi. Pentru că, în paranteză fie spus, niciun terorist de marcă nu se simte împlinit până nu e ridicat în slăvi. Toți sunt zei și sfinți, absolut toți vor sta de-a dreapta lui Allah la o pileală atunci când le intră o bombă în gaura curului și fac un serviciu omenirii, explodând pe toți pereții. La scurt timp după eliberarea din închisoare, al-Zarqawi a plecat în Afganistan, unde i-a jurat credință lui Bin Laden. Cum invazia americană se prefigura la orizont, a trecut granița și-a ajuns la Bagdad, unde a format celulele de rebeli care în timp și-au luat numele de Al-Qaeda din Irak. Valurile de decapitări și atentatele sinucigașe ale adepților lui au împins țara în pragul războiului civil. Așa s-a născut noul prototip de radicalist islamic de o violență dusă la extrem doar în ideea de-a șoca și-a instaura teroarea pură. Până și Ayman al-Zawahiri, mâna dreaptă a lui Bin Laden, l-a respins, nedorind să aibă de-a face cu el. În 2006, al-Zarqawi a fost ucis într-un atac aerian american și la scurt timp Al Qaeda din Irak a fost decimată. Dar în 2011 a izbucnit războiul civil în Siria și forțele americane s-au retras din Irak, drept pentru care a renăscut sub numele ISIS și-a profitat

de vidul de putere, ocupând zonele aflate de-a lungul graniței Siriei cu Irakul. Războiul n-are nicio legătură cu religia, ci cu puterea. Puterea celor puțini. Și pentru a controla puterea, controlezi banii, drogurile și armele. Dacă privim înapoi în istorie, așa a fost întotdeauna. Și așa va rămâne.

Quinn făcu o pauză și zâmbi cu un aer misterios.

— Ceea ce ne aduce la motivul pentru care v-am ținut o lecție de istorie. Printre miile de tineri musulmani din Orientul Mijlociu și Europa care au fost vrăjiți de cântecul de sirenă al ISIS, s-a aflat și Javadi Obeidat din tribul Banni Hassan de pe bancul estic al Iordanului. Părinții l-au trimis să studieze la Londra, unde a fost recrutat de ISIS. Fiind băiat frumușel și deștept, nu l-au trimis în Siria ori Irak, ci au decis că ar fi mult mai util dacă ar rămâne în Europa. Moment în care l-am recrutat noi. Cu forța, recunosc, nu ne-a picat în plasă din dragoste. Javadi e puțin cam gay și noi deținem dovezi palpabile în sensul ăsta, deci avem o relație frumoasă bazată pe interese comune. El să-și păstreze capul pe umeri și noi să-l stoarcem de informații.

— Britanicilor le-ați spus ceva despre el? întrebă Jack.

Quinn rămase tăcut, privindu-l cu subînțeles.

— Bănuiesc că nici Langley nu știe, continuă Jack.

Quin păstră tăcerea.

— De ce?

— Pentru că n-am vrut să facem o problemă mare dintr-una mică. În ultimul timp, voi, americanii, ați cam luat-o pe arătură cu prostia aia de corectitudine politică.

— Ai grijă, Quinn, nu știi niciodată cine ascultă.

— Aici nu ascultă nimeni, suntem în siguranță.

— Cine zice asta?

— Langley.

Jack zâmbi amuzat.

— Ce-a studiat Javadi în Londra? întrebă Vaughn.

— IT.

— De ce sunt atraşi cu toţii de IT?

— Pentru că în felul ăsta nu sunt forţaţi să studieze chestii interzise de varianta radicalistă a Islamului. Literatură universală şi artă în general.

Vaughn pufni dezaprobator.

— Cu alte cuvinte, tot ce face viaţa mai interesantă.

— Nu-i interesează viaţa, doar moartea.

— Să înţeleg că Javadi ne va furniza informaţii în legătură cu Tehrazzi? interveni Jack.

— Doar dacă mă asigur că toţi membrii echipei înţeleg ce se aşteaptă de la ei şi sunt pregătiţi să facă absolut totul pentru a asigura succesul operaţiunii. Mossadul nu tolerează eşecurile, nu ne putem permite să dăm greş cu cineva precum Tehrazzi.

Jack înclină din cap în semn de înţelegere. Quinn se întoarse spre Jadyn, care tresări o idee la impactul cu privirea pătrunzătoare ce părea că-i face o radiografie completă.

— Ţi-am studiat dosarul, domnişoară Jadyn Mathinson. Eşti un om bun în adevăratul sens al cuvântului, fără secrete murdare ascunse. Ne plac oamenii cu caracter, integri, toţi agenţii noştri sunt recrutaţi prin prisma acestor reguli generale. Te-am urmărit de la distanţă, ţi-am citit corespondenţa fizică şi digitală, ţi-am ascultat convorbirile telefonice. Sigur, ţi-am acordat o marjă de intimitate, dar numai în limita posibilului.

— N-aveaţi niciun drept să...

— De fapt, avem tot dreptul, o întrerupse Quinn. Eşti fiica lui Hani Ijaaz, ceea ce te-a pus pe o listă a priorităţilor de la bun început. Ţara pe care o slujesc şi zona în care e localizată guvernează toate regulile

jocului. Fără excepții, scuze, prejudecăți ori procese inutile de conștiință. Suntem înconjurați de dușmani din toate părțile, nu ne putem permite să trecem niciun detaliu cu vederea în cazul în care ne dorim să mai existe un mâine. Îmi cer scuze pentru metodele pe care suntem nevoiți să le aplicăm dacă asta te face să te simți mai bine.

— Aș minți dacă aș spune că scuzele sunt acceptate ori că mă fac să mă simt mai bine, răspunse Jadyn cu un tăiș de resentimente în voce.

— Nu fi furioasă, Jadyn, zâmbi trist Quinn. E parte din procesul regulamentar.

— Posibil, dar uiți că eu n-am aplicat pentru un loc de muncă în...

— Mossad, îi continuă Quinn ideea. Un nume de temut, nu-i așa? Faimos, rostit în surdină. Cu motive întemeiate, te asigur. Niciun agent n-a aplicat vreodată pentru un loc de muncă, la noi e invers. Ni se cere s-o facem și nu putem refuza, așa funcționează.

— Nu înțeleg ce legătură are asta cu mine. Nu știu nimic despre lumea ta ori ce ți se cere să faci acolo.

— O să-ți spun un secret, o privi Quinn fix, fără să clipească. Niciunul dintre noi n-a știut la început, nu se naște nimeni agent operativ. Mulți poate posedă anumite talente, intuiție, abilitatea de-a improviza în condiții de criză, atenție la detalii, personalitate magnetică, chestii din astea. Restul se învață. Nu există spioni mai buni decât cei antrenați de noi.

— Și de ce-mi spui mie toate astea?

— Pentru că odată ce-ai devenit unul, nu lași nimic la voia întâmplării. Iar în echipa asta, tu ești singurul factor necunoscut. Nimeni nu-ți poate anticipa reacțiile în anumite împrejurări. Înainte să mergem mai departe, vreau să-ți ofer încă o șansă să te retragi. Poți pleca

înapoi în State, îți garantez că nu te învinuiește nimeni dacă alegi să ieși din întuneric, întorcându-te la lumină. Vânăm un om cu viziuni ambițioase care nu ezită să folosească teroarea pură pentru a uni nu doar țările arabe, ci toți musulmanii din lume sub steagul negru ISIS. Te asigur că e un tip de-o inteligență sclipitoare, o dovedește faptul că a construit un network extrem de complex și eficient. Atât de eficient încât a fost invitat de ISIS să-și unească forțele, n-a fost nevoie să bată el la ușa Califatului. Asta spune multe. În orice caz, scopul nostru e să distrugem acel network și pentru asta trebuie să-i înlăturăm pe cei aflați în poziții esențiale.

— Să-i ucideți, adică, la asta te referi? întrebă Jadyn cu o expresie controlată.

— Să-i ucidem, asasinăm, eliminăm, lichidăm, alege ce termen ți se potrivește mai bine.

— Dar eu n-aș putea niciodată să...

— Ucizi pe cineva? o întrerupse din nou Quinn. Stai liniștită, că nu asta cerem de la tine. Nu ne dorim să devii agent operativ ori soldat, există suficienți oameni în negru care sunt antrenați special pentru chestia asta. Dar nu pot să nu mă întreb dacă ești pregătită din punct de vedere psihologic și moral să participi în niște acțiuni care vor avea ca rezultat moartea anumitor persoane. Ba chiar victime colaterale, pentru că în lumea noastră noțiunile de bine și rău se îmbină undeva la mijloc și de multe ori nu reușești să faci diferența între una și alta. Ești pregătită pentru asta fără să te dezintegrezi pe dinăuntru odată ce se întâmplă?

Owen întoarse capul s-o privească pe Jadyn, părând extrem de interesat de răspunsul ei la acea întrebare.

— Răspunsul e da, afirmă Jadyn fără să stea pe gânduri, atâta timp cât știu că se fac eforturi majore pentru a limita victimele colaterale.

Owen își coborî privirea la mâini, oftând imperceptibil.

— Bănuiesc că te referi la atacurile cu drone, zâmbi Quinn. Personal, nu sunt de acord cu genul ăsta de strategie, prefer oricând operațiunile speciale. Numai că politicienii s-au îndrăgostit de ideea așa-numitului război cu grad de risc redus și dronele sunt o unealtă sigură în sensul ăsta. Nu și pentru cei de la capătul celălalt, însă. Numărul victimelor colaterale a devenit inacceptabil și singura soluție pentru a rezolva problema e colectarea eficientă a informațiilor. Aici intrăm noi în scenă.

Jadyn ridică din umeri.

— Atunci să nu ne mai pierdem timpul cu întrebări la care am răspuns deja. Sunt aici și rămân, indiferent de riscuri și noțiuni de bine și rău. Mi-am asumat-o din primul moment în care am decis să fac parte din echipă.

Quinn o studie cu atenție pentru un moment, apoi înclină din cap în semn de apreciere.

— Javadi nu ne poate oferi informații specifice în legătură cu Tehrazzi pentru simplul motiv că nu face parte din cercul lui intim de locotenenți de încredere. Dar ne-a dat un nume. Youseff Oasim, aghiotantul lui Tehrazzi, care se află chiar aici în Aleppo. Am două echipe care-l supraveghează prin rotație. Din păcate, informația ne-a parvenit prea târziu. Tehrazzi a trecut într-adevăr pe aici, dar a plecat deja spre o destinație necunoscută. Sunt convins că Youseff ne poate ajuta să descoperim unde.

Îl duseră direct la Mansourya. Una dintre camere fusese deja pregătită pentru sosirea lui, cu o masă în centru și două scaune. Plus o veioză cu lumină

albă mai strălucitoare decât soarele. Nimic altceva. Însă Youseff Oasim habar n-avea de asta, pentru că-i fuseseră introduse dopuri în urechi, pe cap trăgându-i-se un sac negru. Miles și Vaugh îl imobilizară pe un scaun, legându-i mâinile și picioarele cu frânghii. Quinn făcu un semn și Vaugh îi scoase sacul de pe cap, înlăturându-i apoi dopurile din urechi. Youseff tresări cu o expresie tematoare atunci când dădu cu ochii de Quinn. Informațiile circulau în ambele sensuri și pe asta mizase Jack. Era important să știe în mâinile cărui serviciu de informații picase. Mossadul impunea un grad superior de teroare, cu mult mai mult decât CIA-ul a cărui reputație fusese grav afectată de birocrați și interpretări complet demente raportate la inepția corectitudinii politice. Mossadul nu avea nici timp nici chef de interpretări și nuanțe, ceea ce era singura abordare eficientă. Teoretic, nici nu mai era nevoie de tehnici avansate de tortură, din moment ce se zvonea că-și agață prizonierii în cârlige fixate în tavan înainte de-a le adresa cineva vreo întrebare. Din punctul lui Youseff de vedere, era de un miliard de ori mai bine să fie mort decât să încapă pe mâna serviciului de informații israelian.

Quinn îl studie tăcut cu o expresie imobilă. Tăcerea deveni năucitoare chiar și pentru Jack, care asista la spectacol dintr-un colț întunecat al încăperii, cu Owen la un pas de el. Youseff era paralizat de-o frică lipicioasă ce-i emana prin toți porii, contaminând totul în jurul lui.

— Unde e? întrebă Quinn într-un târziu.

Youseff îl privi cu ochi măriți de groază, dar rămase tăcut.

— Ești sigur că ăsta e răspunsul tău?

Quinn înclină din cap. Vaughn îi reintroduse dopurile în urechi și-i trase sacul pe cap. Jack oftă

răbdător, știind că israelienii erau mari fani ai tehnicii de depravare senzorială. În primă fază, un om privat de văz și auz experimenta dezorientarea. Anxietatea și depresia interveneau la scurtă vreme, la fel vocile din cap și halucinațiile. Într-un timp relativ scurt, se instala un soi de nebunie, astfel încât îl puteai convinge de orice printr-o simplă șoaptă. I se topește carnea de pe oase, i s-a amputat un braț ori un picior, tatăl mort de multă vreme e prezent în încăpere pentru a asista la umilința fiului său. Totul fără ca prizonierul să fi fost atins nici măcar cu un singur deget. Nu era nevoie decât de puțin timp, însă timpul nu era de partea lor, se gândi Jack cu o grimasă. În acel moment, Youseff se afla la granița ce delimita viața lui de până atunci cu cea nouă închinată în serviciul Mossadului. Și era nevoie să facă singur pasul în lumea de dincolo de cortină, fără ca restul membrilor network-ului construit de Tehrazzi să aibă vreo idee. În mod contrar, acea fază a operațiunii avea să devină o pierdere monumentală de vreme și de resurse valoroase. Nemaivorbind despre creșterea exponențială a riscului ca Javadi să fie deconspirat.

Îl lăsară în liniște și întuneric vreme de câteva ore, apoi se reîntoarseră în încăperea saturată de teroare palpabilă. Youseff clipi aproape furios atunci când sacul îi fu scos de pe cap și dopurile înlăturate din urechi.

— Unde e? întrebă din nou Quinn pe un ton calm și lipsit de amenințări voalate, pentru că nu erau necesare.

— Cine? șopti Youseff cu o expresie învinsă.

— Farouk Tehrazzi, cel care ți-a ordonat să detonezi bombele de la ambasada americană din Beirut.

— N-am făcut așa ceva! sări ca fript Youseff. Jur, nu știu despre ce vorbești!

Quinn, arcui o sprânceană.

— Javadi mi-a spus altceva.

— Care Javadi?

— Javadi Obeidat, prietenul tău din copilărie, care acum trăiește la Londra.

— Nu cunosc pe nimeni cu numele ăsta, declară Youseff fără prea mare convingere.

— Ba sigur că da, Javadi mi-a povestit deja totul. Cum tu ai fost cel care a detonat bomba pentru că ești aghiotantul lui Farouk Tehrazzi, omul de încredere care-i știe toate secretele.

— O minciună sfruntată! strigă Youseff. Nu cunosc niciun Tehrazzi, sunt un simplu fermier, un nimeni... Te rog, trebuie să mă crezi!

— Ești convins că ăsta e răspunsul tău? zâmbi slab Quinn.

Youseff îl privi tăcut. La un semn, fu din nou scufundat într-o lume tăcută și întunecată. Quinn îi aruncă o privire lui Jack, care rămăsese un simplu privitor în colțul lui. Momentan, Operațiunea Gemini îi aparținea israelianului. Așteptarea... mereu așteptarea. Așteptând un avion ori tren. O sursă. Un informator. Așteptând ca soarele să răsară după o noapte de asasinate. În lumea lui Youseff soarele apusese, scufundându-l într-o noapte permanentă. După alte câteva ore, apărură primele efecte: foiala continuă, lupta cu legăturile cu care fusese imobilizat, tresăririle spontane, gemetele înfundate. Apoi întrebările fură repetate, iar și iar, intercalate cu întunericul și tăcerea. Răspunsurile erau aceleași. Nu cunoștea vreun Javadi Obiedat ori Farouk Tehrazzi, era un nimeni, un simplu fermier care nu știa absolut nimic.

Timp în care pe ecranul telefonului său mobil curgeau mesajele. Levi Medad — specialist IT, hacker și băiat bun la toate în domeniul electronicii, fluent în arabă, un bărbat brunet cu ochi căprui, păr cârlionțat și trăsături ascuțite trimis cu complimente din partea Mossadului

pentru a-i asista în acea operațiune — extrăsese deja toate datele din memoria telefonului. Două echipe, una la Langley și una la Tel Aviv le analizau și catalogau pe categorii, astfel încât Levi să poată răspunde în locul lui Youssef pentru a-l păstra activ și bine mersi în network-ul condus de Tehrazzi. Era un război al nervilor tari, probabil unul fără o finalitate clară, dus nu pe un front anume, ci într-o cameră ascunsă într-un hotel de lux.

— Unde e Tehrazzi?

— Nu știu despre cine vorbești.

— Ești sigur că ăsta e răspunsul?

— Da, sunt sigur.

Însă Youseff nu mai era sigur de nimic, rezistența slăbindu-i cu fiecare rundă de întrebări neîncetate. La fel și dorința de-a se împotrivi. După o zi și-o noapte, deja vorbea cu un alt prizonier imaginar, murmurând cuvinte fără noimă. Apoi întrebările încetară. Quinn înșiră niște fotografii pe masă în fața lui. O femeie în vârstă cu față rotundă și privirea împietrită, alături de un bărbat cu plete și barbă grizonate, îmbrăcat într-un *kaffiyeh* alb cu negru. Doi copii cu păr cârlionțat și obraji bucălați ascunzându-se în faldurile unei abaya de culoare neagră purtată de o femeie tânără. Quinn îi șopti că urmau să plătească cu viața în cazul în care nu începea să vorbească. Merita Tehrazzi sacrificiul întregii lui familii? Jack închise ochii, gândindu-se că nimeni nu se pricepea mai bine ca israelienii să distrugă complet o viață. Nu doar cea a unui terorist, ci generații întregi până ștergeau un neam de pe suprafața pământului. Și nimeni nu înțelegea asta mai bine ca Youseff, care începu să plângă, cerând îndurare. Quinn îi promise cu voce joasă că totul avea să fie bine, dar mai întâi trebuia să răspundă sincer la întrebări.

Youseff îl privi printre lacrimi și depănă o poveste a deziluziilor și frustrărilor multiple, o viață neîmplinită,

fără speranță, complet lipsită de perspective de orice fel. Sărăcie cruntă și ura crescândă față de asupritorii musulmanilor de pretutindeni. Trei sferturi dintre jihadiștii lumii împărtășeau aceeași poveste, se gândi Jack cu tristețe. Scheletul de comandă era format din câțiva băieți deștepți și educați provenind din familii bune, soldații de rând, carnea de tun fiind prin definiție rataţi încă din primele momente de viață. Islamul politic reprezenta singura lor salvare. ISIS însăși paradisul. Le oferea speranță și motivație, plus o viață de apoi populată cu lapte și miere, și nenumărate virgine în cazul în care-și sacrificau viața pentru cauză. Un mesaj mult prea puternic pentru care lumea occidentală nu avea antidot.

— Irak, șopti Youseff în pragul epuizării. Tehrazzi a plecat spre Mosul. A cerut ajutorul și protecția Statului Islamic... și-a primit titlul de cetățean de onoare al Califatului.

Quinn se ridică de pe scaun și ocoli masa pentru a se opri lângă el.

— Vezi că n-a fost chiar atât de greu? îi puse o mână pe umăr.

18

Aldhubat Quarter
Mosul, Irak

Întâlnirea avea loc la parterul unei case cu două etaje încă în reconstrucție. Cei trei bărbați ajunseseră separat, la câte o oră distanță pentru a nu atrage atenția. Renunțaseră la vehiculele blindate, strecurându-se prin noapte de-a lungul clădirilor, fiecare cu câte un singur bodyguard care să-i asigure spatele. Era esențial ca discuția lor să rămână un secret absolut, așa că cei trei bodyguarzi fură postați în poziții strategice în jurul casei pentru a se asigura că agenții CIA ori Mossad nu le luaseră urma.

Ziyad Abu Saleh era cel mai bătrân dintre cei trei participanți la întâlnire, dar nu acela era motivul pentru care ceilalți doi bărbați îl priveau cu un respect desăvârșit, ci faptul că era o adevărată legendă vie, unul dintre comandanții ISIS care supraviețuise trei tentative de asasinat, două ale kidonilor Mossad și una a agenților CIA, în timp ce conducea insurgenții în luptă în nordul Irakului. Era un bărbat dur și înțelept, călit în luptă, care nu vorbea fără rost și atunci când o făcea reducea pe oricine la tăcere. Ashraf Musa era unul dintre sfătuitorii lui Abu Bakr al-Bagdadi, conducătorul suprem al Statului Islamic din Irak și Levant, reprezentantul oficial

al Califatului în acea discuție. Al treilea participant și cel care convocase acea întâlnire secretă era Farouk Tehrazzi, care turnă *shai bil na'na'*, ceai din mentă neagră în trei cești delicate din porțelan, oferindu-le apoi celor doi invitați.

— V-am convocat pentru a vă expune un plan de atac asupra kafirilor care sper să vă fie pe plac, începu după ce sorbi din ceaiul dulce. Unitățile de trupe speciale sunt un ghimpe în coasta noastră de multă vreme, intervenind mereu în treburile și afacerile Califatului, ucigând frați întru Allah și conducători de seamă. Dacă armata americană poate fi comparată cu o viperă, atunci cu siguranță trupele de elită reprezintă veninul. Dacă eliminăm veninul, vipera rămâne un simplu vierme.

— O metaforă extrem de interesantă, dar aproape imposibil de realizat, comentă Ashraf cu o grimasă.

— De ce imposibilă?

— Pentru că sunt fantome. Nu știm niciodată de unde vin și unde sunt, când vin și ce urmează să facă. Le-am pregătit multe capcane de-a lungul timpului pe lângă care trec cu ușurință. După cum am spus, sunt fantome.

Tehrazzi clătină din cap cu un zâmbet îngăduitor.

— Nici vorbă. Sunt simpli oameni antrenați la modul superlativ, cu acces superior la informații și suport tactic. Restul e un mit alimentat de succese pe bandă rulantă.

Ashraf își mângâie barba lungă cu un aer gânditor.

— Și cum propui să le oprim? întrebă într-un final.

— Planul meu include o variabilă la care nu s-a gândit nimeni până acum. Un număr atât de mare de victime încât să dureze ani de zile până reușesc să-și revină.

— Va fi foarte dificil de realizat, clătină din cap Ziyad.

— Și extrem de periculos, adăugă Ashraf.

— Nu și dacă compensăm prin numărul egal de martiri întru jihad, replică Tehrazzi cu voce joasă. Planul îi implică și pe frații din Al Qaeda, care și-au dat deja acordul.

— Allah îi recompensează pe cei bravi și credincioși, rosti Ziyad cu pioșenie.

— Și cum trecem de la vorbe la fapte? întrebă Ashraf, privindu-l pe Tehrazzi cu un aer sceptic.

— Printr-o simplă informație plasată când și unde trebuie de arma noastră secretă. Avem un om infiltrat ca informator pe lângă Mossad și CIA. De-a lungul timpului a livrat informații corecte verificate cu ușurință, astfel încât au totală încredere în el. Însă adevărul e că mi-e loial doar mie, iar eu îl ofer cu dragă inimă Califatului, înclină Tehrazzi din cap în semn de respect.

Baza militară americană Q-West
Mosul, Irak

Nu trecuseră decât câteva luni de când orașul fusese recucerit de către forțele armate irakiene după ce se aflase sub controlul Statului Islamic încă din 2014. Militanții ISIS distruseseră baza militară Qayyara West, demolând clădirile și spărgând pista de aterizare cu picamerele. Desemnată drept bază intermediară și dotată cu tancuri Abrams, artilerie Paladin, vehicule de luptă Bradley și elicoptere Black Hawk, Q-West oferea suport și logistică pentru mai multe zone tactice de asamblare aproape de frontul de luptă. Rolul ofensiv consta într-o baterie de rachete staționată în mod strategic ce declanșa în mod regulat rachete țintind pozițiile ISIS din vestul Mosului, în timp ce pușcașii marini ofereau sprijin aerian forțelor irakiene de la sol.

Locul avea un aspect post-apocaliptic. Mormane de dărâmături, containere, paleți cu echipamente și provizii depozitate peste tot. Vehicule blindate și buldozere parcate în rânduri ordonate într-o notă discordantă cu restul peisajului. Pista fusese reparată de curând pentru a permite aterizarea transportoarelor gigant C-130, câte două sau trei pe zi, majoritatea pe timp de noapte din motive de securitate. Soldații dormeau în buncăre din beton, un turn de apă răsturnat devenind punctul de reper al zonei. Ploaia din noaptea precedentă transformase pământul într-o mare de noroi. Jack făcu o grimasă mentală, incapabil să asocieze în minte locul acela cu baza militară majoră ce fusese odată.

— Va deveni mai mare, dar nu mai frumoasă, îi explică Markus Kerr, comandantul de batalion care-i întâmpină la coborârea din elicopter, de parcă i-ar fi putut citi gândurile. Momentan suntem un fel de stație de autobuz gigantică prin care se perindă sute de militari în tranzit. Și toți au nevoie de aprovizionare. O mulțime de oameni sunt implicați în organizarea alimentelor, combustibilului și-a muniției. N-o să stați aici, nici n-ați avea unde, ci la centrul de comandă din zona de est a orașului. Nu vă așteptați la cine știe ce, Mosulul e praf după ce s-a aflat sub controlul Statului Islamic timp de mai bine de trei ani. Orașul vechi e distrus complet, la fel toată partea de vest. Mii de cadavre sunt încă prinse sub dărâmături ori împrăștiate pe străzi, mirosul e de nesuportat. În est e o idee mai bine, nu cu mult, dar măcar infrastructura nu e atât de afectată. Traficul e infernal. Toate podurile peste râul Tigru au fost distruse, nu există decât două poduri plutitoare temporare. Pe măsură ce s-au retras, psihopații ăia au incendiat sondele de petrol, așa că toată zona e contaminată. Se pricep de minune să distrugă absolut totul în calea lor. Aveți grijă, mai au

încă destule celule prin suburbii. Bine ați venit la Mosul, zâmbi cu un aer trist, unde apocalipsa se întâmplă live.

Fură conduși la trei vehicole blindate ce-i așteptau la ieșirea principală. Nimeni nu scoase nicio vorbă în timpul drumului către zona de est. Totul în jur era într-adevăr complet distrus, liniștea stranie completând acel tablou al dezolării. Mosulul de vest devenise un oraș fantomă. Comandantul de batalion nu exagerase cu nimic, chiar părea o scenă dintr-un film post-apocaliptic, se gândi Jadyn în timp ce privea afară prin geamul mașinii. Distrugerea era vastă, fiecare intersecție majoră fusese bombardată, infrastructura și serviciile publice trebuiau reconstruite de la zero. Absolut toate casele și clădirile erau arse și distruse, bisericile vandalizate și înnegrite de funingine. Întreg orașul fusese redus la o mare de moloz. În Orașul Vechi era cu mult mai rău, distrugerilor de neimaginat adăugându-li-se miile de cadavre ce se descompuneau în căldura sufocantă, făcând ca aerul să devină de nerespirat. Moscheea iconică al-Nuri și faimoasa minaretă înclinată fuseseră complet distruse de către ISIS pentru a nega un triumf simbolic forțelor irakiene.

Fură nevoiți să aștepte aproape două ore până traversară unul dintre cele două poduri plutitoare spre zona de est. Taxiurile se îmbulzeau la punctele de control pentru verificarea documentelor. Trecură pe lângă ruinele hotelului Nineveh, odată o clădire de lux frecventată de ofițerii irakieni. Pe o pantă de lângă pod, mai mulți soldați se odihneau la umbră. Zeci de oameni traversau pe jos, încercând să-și reconstruiască viețile din moloz, cărând pungi cu haine, mobilă și alte obiecte recuperate din locuințele distruse aflate în zona de vest. Jadyn urmări cu privirea un bărbat tânăr care nu reușise să găsească nimic altceva în afara câtorva caiete și a unui

dicționar englez-arab, pe care le căra într-o pungă din plastic transparent.

Circulația rutieră era îngreunată pe străzile din estul Mosulului datorită drumurilor pline de cratere. Cu toate astea, viața revenea ușor la normal. Marea majoritate a magazinelor erau deschise, vânzătorii ambulanți de ceai și sandviciuri cutreierau străzile aglomerate. Fructele și legumele proaspete reapăruseră în piața istorică Souq al-Aghnam. Mulți tineri purtau din nou culorile echipelor preferate de fotbal strict interzise în Statul Islamic și marea majoritate a femeilor nu-și mai acopereau fața. Jucăriile și hainele cu personaje din desene animate, la fel de interzise în Califat, reapăruseră pe rafturile magazinelor. Buldozerele începuseră să curățeze zonele afectate de explozii. Oamenii foloseau din nou telefoanele mobile interzise în Statul Islamic sub amenințarea pedepsei cu moartea. Curentul electric și apa potabilă fuseseră restituite de curând, muzica răsuna din nou pe străzi, ceea ce constituise un alt păcat capital în lumea controlată de ISIS. Familii cu copii și cupluri de tineri beau ceai dulce pe terasele cu umbrele colorate. Desupra unei vitrine în care fuseseră expuse manechine femei ce purtau fuste strâmte până la genunchi fusese montat un panou publicitar cu inscripția: *Am experimentat depresia, foamea, ruina și asuprirea. Este un miracol că suntem încă în viață.*

— Bine-am sosit acasă, murmură Miles când ajunseră la complexul de clădiri joase împrejmuite cu un gard înalt din beton armat unde se afla Centrul de comandă al US Army.

Pușcași marini înarmați cu puști de asalt M16 păzeau porțile mari din fier forjat. Coborâră din mașinile blindate într-o curte prăfuită, un sergent major conducându-i la

dormitorul comun ce le fusese desemnat, un fel de hală lungă cu zece paturi înşirate de-a lungul unui perete şi o baie cu un duş în capătul celălalt. Jadyn mulţumi în gând cerului pentru aerul condiţionat.

Miles şi Vaughn ocupară paturile din mijloc, începând să-şi aranjeze deja echipamentul în două dulapuri din metal aflate pe peretele opus.

— Cred că acolo te-ai simţi cel mai bine, îi indică Owen lui Jadyn latura îndepărtată a halei unde mai rămăsese destul spaţiu între ultimul pat şi perere. O să montăm o perdea să-ţi facem un fel de cameră cât de cât separată.

Jadyn îi zâmbi şi se conformă, observând cu satisfacţie că-şi alese patul imediat următor.

— Sforăi? îl întrebă în timp ce-şi deschidea valiza.

— De obicei, nu. De ce?

— Pentru că Miles sforăie rău şi speram să fie singurul dintre noi.

Jack intră în cameră, urmat de Quinn.

— S-a instalat toată lumea? Îşi puse rucsacul pe unul dintre paturi, invitându-l pe Quinn să ocupe patul de lângă el. Nu e chiar atât de dramatic, spuse după ce măsură încăperea din priviri. Ne gândim că suntem într-o tabără de vacanţă.

— Sigur, pufni Miles. Una în care cursurile de lucru manual se împletesc armonios cu dezamorsarea bombelor.

— În câteva minute suntem aşteptaţi la tactică operaţională să cunoaştem nişte oameni cu care e posibil să colaborăm pentru etapa următoare a misiunii, continuă Jack ca şi când nu l-ar fi auzit.

Clădirea departamentului de tactică operaţională avea două etaje cu camere strâmte în care erau înghesuite birouri, computere, monitoare şi tot felul de alte aparate electronice. La etajul trei se afla centrul de comandă

propriu-zis, o încăpere mare cât tot etajul cu monitoare gigantice pe trei pereți și cinci rânduri de birouri aliniate în mijloc. Analiști, tehnicieni și operatori de comunicații coordonau toate operațiunile curente.

— Vaughn? auzi o voce de femeie în spatele lor.

Vaughn se întoarse cu un zâmbet larg.

— Să fiu al naibii! exclamă în timp ce se îndreptă spre o brunetă cu ochi verzi de statură medie, pentru a o strânge în brațe. Ce cauți în mizeria asta?

— Am fost avansată, îl privi ea cu amuzament.

— Pe bune? Așa se numește mai nou un job în Mosul? Ea e Samantha Billes, Sam pentru prieteni, o prezentă Vaughn restului echipei. Am lucrat împreună la ambasada noastră din Iordania acum o mie de ani.

— Ei, nu chiar o mie, îi trase Sam una peste braț. El e Ali Sahid, indică spre bărbatul atractiv cu păr creț și ochi închiși la culoare care se afla la biroul de lângă ea. E cel mai tare la descoperit informații compromițătoare despre băieții răi.

Ali dădu din cap cu un zâmbet larg ce-i străluci în ochi.

— Hei, nu-i corect! exclamă Miles din spatele grupului. Mă gândeam să te invit la o cafea, cum să concurez cu tipul ăsta?

— Ali nu e decât un prieten drag și extrem de căsătorit, râse Sam. Tu trebuie să fii Miles, fratele problemă despre care am auzit atât de multe. Mă bucur să te cunosc, îi întinse mâna cu o licărire amuzată în ochi.

— Și eu m-aș bucura, îi făcu cu ochiul Miles, luându-i mâna pentru a o duce la buze.

Vaughn îi trase una după ceafă.

— Sam e expert în comunicații, unul dintre cei mai buni.

— Poți să te ocupi puțin de Jadyn? întrebă Jack. Noi avem puțină treabă. Poate-i găsești ceva de mâncare?

— Sigur, zâmbi Sam, mutându-şi privirea la Jadyn. Mă bucur să te cunosc, am auzit foarte multe lucruri despre tine. Sala de mese e închisă la ora asta, dar am tot felul de prostii prin birou. Sper că mănânci şi aşa ceva.

Peste câteva minute, cele două femei se lăfăiau pe două fotolii masive, cu picioarele pe biroul lui Sam, înfruptându-se din pungi cu chips-uri, fructe uscate amestecate cu seminţe şi covrigei sărăţi.

— Îmi pare rău pentru tatăl tău, spuse Sam cu tristeţe. Am înţeles că a fost implicată şi o echipă de SEALs.

— Da, Owen a condus-o. A fost groaznic, dar acum a trecut.

— Îmi imaginez. Sam muşcă dintr-un covrigel. Bănuiesc că nu ţi-a fost prea uşor să accepţi participarea în misiunea asta.

Jadyn ridică din umeri.

— Nu. Dar sunt convinsă că şi tatăl meu ar fi făcut acelaşi lucru pentru mine. Îi datorez măcar atât.

— Din punctul meu de vedere, eşti incredibil de curajoasă.

Jadyn întoarse capul s-o privească.

— Da, uite cine vorbea. Un expert în comunicaţii cu repartiţie la Mosul.

— Nah..., clătină Sam din cap. Sunt doar un simplu tehnician, nu agent operativ. Cred că n-aş supravieţui nici zece minute pe teren. În schimb, am auzit că tu ai fost incredibilă.

— De unde?

— De la Jack. Care a auzit de la Owen.

Jadyn îşi concentră atenţia asupra pungii cu chipsuri.

— Serios? comentă cu voce neutră.

Sam o privi cu un zâmbet viclean.

— Pari surprinsă.

— Păi, chiar sunt. E cam greu să-mi dau seama ce gândeşte Owen. Despre mine şi... toată chestia asta.

Simți că roșește și-i veni să-și tragă două palme.

— Îl cam placi, nu? o întrebă Sam cu o nonșalanță studiată.

— E chiar atât de evident?

— Nu, de fapt, mi-a spus Jack. Și-am înțeles că și el te place pe tine, dar e prea profesionist să facă un pas greșit în timpul misiunii.

Jadyn oftă.

— Mă bucur că încă nu s-a publicat povestea cu lux de amănunte în ziarul de divertisment al armatei. Poate mâine.

Sam râse și-i puse o mână pe umăr.

— Hei, n-o interpreta aiurea. Adevărul e că în lumea asta nebună mai avem nevoie și de o poveste de dragoste. Sper să vă iasă.

Jadyn îi mulțumi cu un zâmbet firav.

— Ceea ce-mi aduce aminte de Miles, o privi Sam cu o expresie conspirativă. Spune-mi absolut tot, îmi place tipul și vreau să-i știu toate secretele.

Jadyn oftă ușurată. Sam era o prezență extrem de plăcută, făcând-o să se simtă în largul ei. Un fel de dar de la Dumnezeu pentru a uita măcar pentru câteva ore că se află într-un oraș distrus și înconjurat de trupe ISIS, pe post de momeală pentru un terorist psihopat. Owen putea fi ucis în orice moment, mai ales că se afla acolo doar pentru a-i proteja viața cu prețul vieții lui.

Aproape uitase greutatea strivitoare a privirilor încărcate cu ură. Prefera misiunile în deșert ori prin peșteri uitate din munți în loc să străbată suburbiile orașului într-un vehicol blindat alături de alți colegi, în timp ce privirile acelea ostile îi declanșau doar semnale de alarmă. Nu-i învinuia. Totul se transformase într-

un haos total de când fusese înlăturat Saddam, fiecare atac și retaliere generând doar mai multă ură, mai mulți recruți tineri dispuși să ucidă și să fie uciși. La fel ca cel pe care-l vânau acum.

Fahdi îi informase despre zvonurile din acea dimineață, cum că se pregătea ceva. Ceva mare. Probabil un atac. Analiștii CIA și Mossad confirmaseră faptul că pe site-urile jihadiste traficul de utilizatori crescuse substanțial. Era clar că ceva urma să se întâmple, ceea ce coincidea cu aderarea lui Tehrazzi la Statul Islamic. Fahdi le indicase o adresă unde se părea că se află una dintre multele celule ISIS și le înmânase o poză, șoptind un nume. Ziya Fayed. Planul era să-l salte pentru a-l interoga, încercând astfel să afle dacă în spatele acelor zvonuri se afla ceva substanțial.

Owen nu avea încredere în Fahdi, nu putea uita și ierta faptul că participase la atacuri alături de Tehrazzi, chiar dacă asta se petrecuse în trecut și acum părea că vrea să-și îndrepte greșelile. *Pe bani,* se gândi cu o grimasă. Însă era conștient de faptul că în războiul din umbră era necesar să lucreze cu oameni care aveau mâinile mânjite cu sânge. Câteodată aveai nevoie de informații de la un terorist pentru a-l vâna pe altul. Întoarse capul să-l privească pe Fahdi, care se afla la volan.

— Cât mai avem?

— Ne apropiem, răspunse irakianul, încruntându-se la apariția unei bariere în depărtare în fața căreia se afla un bărbos echipat cu o amestecătură de haine militare și înarmat cu o pușcă de asalt AK-47. Calm, prietene, spuse în timp ce Owen își scoase Glock-ul pentru a-i înșuruba amortizorul. Am făcut chestia asta de mii de ori, lăsați-mă pe mine să rezolv.

Owen analiză împrejurimile, privirea oprindu-i-se la o clădire joasă cu pereți străpunși de gloanțe, în fața căreia se afla parcată o camionetă Toyota. Alți

doi bărbați se sprijineau de mașină. Fahdi nu încetini, oprind în ultimul moment în fața barierei. Bărbosul se apropie de mașină cu o atitudine flegmatică. Fahdi rămase cu mâinile pe volan, privind drept înainte.

— O să ne ceară o taxă de trecere, pentru că asta fac rebelii prietenoși. Opresc autobuze cu călători și confiscă tot ce e de valoare, fură marfă de pe tiruri, chestii din astea. O să-i ofer niște bani. Dacă nu va fi mulțumit, o să ne ceară mașina.

— Foarte drăguț din partea lui, murmură Owen cu privirea la rebelul care acum ajunsese în dreptul geamului lui Fahdi.

— De acolo negociem și ajungem la un preț satisfăcător. O să ne coste mai mult pentru că e clar că sunteți occidentali. Așa facem noi treburile.

Owen armă pistolul, ascunzându-l între picior și portieră.

— Cât de bună e armura mașinii? întoarse capul pentru a-l privi pe Jack peste umăr.

— Exact atât cât trebuie.

Fahdi le aruncă o privire îngrijorată. Rebelul bătu în geam cu țeava puștii. Atitudinea lui nu era amenințătoare, doar flegmatică și ușor superioară, ca și când ar fi știut cu certitudine că viața lor se află în mâinile lui. Continuând să privească drept înainte, Fahdi deschise geamul și-i întinse câteva bancnote. Rebelul le luă și rânji.

— Și restul unde e? întrebă amuzat de parcă tocmai făcuse o glumă bună. Jos din mașină, ne trebuie și-o luăm.

Înainte ca Fahdi să poată răspunde, Owen deschise portiera pentru a pune un picior pe pragul înalt și se ridică dintr-o singură mișcare, țintind pistolul cu mâna extinsă peste acoperișul mașinii. Apăsă de două ori pe trăgaci în succesiune rapidă, punându-i două gloanțe

în piept, apoi pivotă fulgerător către ceilalți doi, care se dezmeticiră prea târziu pentru a mai avea timp să facă uz de puștile de asalt agățate pe câte un umăr. Totul dură câteva secunde.

— Așa facem *noi* treburile, spuse pe un ton calm, ejectând încărcătorul pistolului pentru a-l schimba cu unul nou.

— Dar aici nu merge așa! se plânse Fahdi. Există anumite reguli, nu avem voie să atragem atenția. Cineva va observa până la urmă.

— Nici nu ne dorim să trecem neobservați, comentă Owen pe un ton neutru. Cât mai avem?

— Aproape am ajuns, casa e pe strada următoare, bombăni Fahdi iritat.

Drumul îngust era aproape complet lipsit de trafic. Printre casele joase se mai vedea pe ici pe colo câte un magazin pictat cu grafitti. Multe clădiri erau în paragină, pe jumătate dărâmate. Câteva perdele fluturau pe la geamuri, dar nu se zărea nici țipenie de om. Trecură pe lângă o clădire arsă până la scheletul metalic. Un băiat mâna câteva oi pe marginea drumului, menținându-și privirea drept înainte chiar și atunci când trecură cu mașina pe lângă el.

— Acolo, indică Fadhi. A șasea casă pe dreapta, aia cu gard înalt și poartă din metal.

Din nou, Owen se întrebă dacă puteau avea încredere în Fahdi. Din câte înțelesese, era informatorul Mossadului de ceva vreme. Quinn era un adevărat profesionist, în mod sigur îl verificase la sânge. Plus că banii reprezentau o motivație suficient de puternică. La fel și frica. Dar până la urmă, era clar că Fahdi e omul interesului, loialitatea lui înclinându-se după cum bătea vântul. Plus că nu le datora nimic. Nu erau de aceeași naționalitate, nici măcar frați întru Islam, la un moment

dat banii puteau să-şi piardă valoarea dacă intervenea o motivaţie mai puternică.

Se strecură prin umbre alături de Quinn, apropiindu-se de casă. Miles, Vaugh şi Jack ocupară poziţii strategice pe stradă pentru a le asigura spatele. Quinn păşi peste un canal căruia îi lipsea capacul şi-i aruncă o privire peste umăr lui Owen, indicându-i acoperişul casei. Amândoi îşi puseră dispozitivele cu vedere pe timp de noapte. Nu văzură nimic nici pe acoperiş, nici la ferestrele întunecate. Sunete sporadice răsunau în aerul fierbinte al nopţii fără lună. Zumzetul unui generator de curent electric, urletul prelung al unui câine în depărtare, plânsetul unui bebeluş.

— Liber, şopti Owen.

— Ne apropiem de obiectiv, murmură Quinn.

— Recepţionat, bâzâi vocea lui Jack în dispozitivele de comunicaţie.

Îşi continuară înaintarea fără să scoată nici cel mai mic sunet până ajunseră la gardul din beton. Doi bărbaţi înarmaţi cu puşti de asalt AK47- fumau şi conversau în curte. Nu distingeau cuvintele, dar cel mai înalt dintre ei era foarte animat, gesticulând şi dând din cap ca şi cum ar fi încercat să imprime o mai mare greutate cuvintelor.

— Doi în curte, raportă Quinn în şoaptă, făcându-i semn lui Owen să treacă de partea cealaltă a porţii.

Casa cu un etaj era proaspăt văruită, un balcon îngust cu grilaj întinzându-se de-a lungul faţadei. Pe acoperiş se distingea silueta unei antene satelit de dimensiuni gigantice. Cei doi gardieni îşi aruncară ţigările pe jos şi se apropiară agale de poartă, continuând să vorbească. Owen şi Quinn le puseră câte un glonţ în cap şi săriră gardul fără niciun sunet, atenţi la orice semn că fuseseră descoperiţi. Glock-urile dotate cu amortizoare nu făceau prea mult zgomot, dar cineva care s-ar fi aflat în curte

ori pe balcon ar fi putut auzi cu siguranță împușcăturile. Liniște, în casă nu se zărea nicio mișcare. Străbătură curtea ca două umbre întunecate, alunecând pe deasupra pământului până ajunseră la intrarea din spate.

— Pregătiți pentru infiltrare, murmură Owen.

— Undă verde, le confirmă vocea lui Jack în ureche.

Quinn apăsă încet pe clanță și deschise ușa, pășind cu grijă înăuntru. Holul îngust era scufundat în beznă. Rămaseră nemișcați, așteptând ca vederea să li se obișnuiască cu întunericul. Încetul cu încetul obiectele prinseră contur. Un cuier cu haine, câteva perechi de ghete aliniate în fața ușii, câteva puști de asalt sprijinite de perete. Quinn o luă în dreapta, unde se zărea bucătăria. Owen înaintă fără niciun sunet către living.

— Liber, auzi șoapta lui Quinn în ureche.

Nici în living nu era nimeni. Mai rămâneau dormitoarele de la etaj. Urcară scara din lemn cu armele pregătite. Prima încăpere era goală. Owen păși înăuntru pentru a se asigura că nu se ascunde nimeni după ușă. Din camera alăturată auzi mai multe zgomote, un fâșâit, apoi un pocnet înfundat. Glock-ul lui Quinn. Scoase capul pe ușă, cercetând coridorul. Nimeni. Se îndreptă spre cea de-a doua încăpere. Quinn tocmai își scotea cuțitul din gâtul unui bărbat căzut la pământ.

— Doi, pe unul a trebuit să-l împușc, spuse cu voce joasă, indicând un al doilea bărbat căzut lângă fereastră. Niciunul nu e Ziyad Fayed.

— Jack, patru subiecți și nici urmă de Fayed, raportă Owen, cercetând încăperea cu privirea.

— Percheziționați casa, vreau telefoane, laptop-uri, orice găsiți. În zece minute să fiți afară.

Owen schimbă o privire cu Quinn. Kidonul israelian îi făcu semn să caute în camera alăturată. Nu găsiră nimic la etaj. În living descoperiră un laptop ascuns în spatele canapelei. Părăsiră casa tot pe ușa din spate.

— Nu-mi place chestia asta, spuse încet Owen. Totul a părut mult prea uşor, ceva e aiurea.

Quinn îl privi peste umăr.

— Informaţia a fost corectă, e clar că e o celulă ISIS.

— Şi Fayed? insistă Owen pe un ton sceptic.

— Probabil plecat pe undeva. Hai să vedem ce găsim pe laptop, după care putem trage nişte concluzii.

Fahdi parcă în faţa porţii şi cei doi se grăbiră să se suie în vehicolul blindat care demară înainte de-a închide complet portierele. Quinn îi înmână laptop-ul lui Jack.

— Asta e tot ce-am găsit.

Jack întinse mâna. În acelaşi moment, Fahdi trase brusc de volan. Owen îşi ridică privirea şi zări silueta din mijlocul străzii.

— RPG!

Racheta îi rată la milimetru, înfigându-se în asfaltul din spatele lor. Explozia zdruncină violent maşina. Owen deschise geamul şi scoase pisolul afară, apăsând de trei ori pe trăgaci. Silueta se prăbuşi la pământ. Un val de gloanţe se înfipse în partea din spate a maşinii. Fahdi frână brusc şi vină, oprind de-a curmezişul străzii. Coborâră cu toţii, adăpostindu-se după maşină. Jack şi Vaugh traseră orbeşte în direcţia de unde fusese lansată racheta, acoperindu-le spatele. Din partea opusă, gloanţele continuau să ricoşeze în caroseria blindată.

— Acum! strigă Owen.

Începură să tragă la unison peste acoperişul maşinii, ploaia de gloanţe muşcând adânc din întuneric. Se auzi un strigăt şi apoi încă unul, după care se aşternu liniştea. Rămaseră alerţi, scrutând întunericul cu armele pregătite. În depărtare se auzi o explozie puternică. Sunetul strident al unui telefon aproape îi luă prin surprindere. Jack tresări şi înjură printre dinţi, apoi scoase telefonul din buzunar şi răspunse.

— Jack, trebuie să vă întoarceţi, auzi vocea agitată a lui Sam. Suntem atacaţi!

19

Baza militară americană Q-West
Mosul, Irak

Cea mai bună minciună e atât de perfectă încât ambii interlocutori îşi doresc cu disperare să fie adevărată. Îşi jucase rolul perfect, atât de bine încât nimeni nu bănuia nimic, nimeni n-ar fi crezut că de fapt îi înşelase în tot acel timp. Se prefăcu absorbit de muncă, privind peste ecranul laptop-ului din faţa lui. Sam şi Jadyn se înţelegeau de minune, habar n-aveau că dezastrul se află atât de aproape. Cu toţii se simţeau în siguranţă, convinşi că nimeni şi nimic nu-i poate atinge. Nici nu realizau că puşcaşii marini de afară erau ca şi morţi. Restul aveau să-i urmeze în scurt timp.

Explozia puternică aproape îl luă prin surprindere. Reacţia i se potrivi perfect cu cea a celor din jur: ochii măriţi de groază, şoc. Tăcerea se lăsă greoaie peste sala departamentului de tactică operaţională. Un telefon mobil începu să sune. Apoi un altul şi altul şi altul, încăperea erupse într-o simfonie de coşmar. Nimic nu trezea oamenii mai bine la realitate decât o explozie pe cinste, orice gând de câştig, dorinţă carnală, ambiţie, intrigă şi linguşeală amuţind pe loc.

Realiză că nu detonase partea lui de explozibil şi scoase telefonul din buzunar pentru a forma un

număr. Sună o dată, de două ori, apoi legătura se conectă. Explozia fu cu mult mai puternică decât se aşteptase. Întreaga clădire se cutremură, geamurile se dezintegrară în milioane de bucăţi. O linişte cumplită se aşternu pentru câteva clipe, apoi de dezlănţui haosul. Toată lumea începu să ţipe, alarmele să piuie strident. Răpăiala gloanţelor se auzi afară, apoi tot mai aproape, pe holurile clădirii, intercalate cu ţipete de agonie.

Se forţă să se urnească din loc, îndreptându-se spre biroul sub care se adăpostiseră Sam şi Jadyn.

— Trebuie să ieşim de aici! le strigă cu o expresie înspăimântată, prăbuşindu-se lângă ele.

— Şi încotro s-o luăm? îl întrebă Sam cu pupilele dilatate de groază. N-auzi ce se întâmplă afară? Nici măcar nu avem vreo armă!

— Sună-l pe Jack! o îndemnă Jadyn. Spune-i ce se întâmplă, poate ştie unde ne putem ascunde.

Sam îşi scoase telefonul din buzunar cu mâini tremurânde şi apelă numărul.

— Jack, trebuie să vă întoarceţi, spuse pe un ton agitat. Suntem atacaţi!

Uşile se dădură de perete şi câţiva militanţi ISIS dădură buzna în încăpere, împroşcând-o cu gloanţe.

Owen predă complet controlul inimii şi-al minţii luptătorului Navy SEAL, pregătindu-şi armele cu mişcări aproape robotice.

— Cât mai avem? întrebă fără să-l privească pe Fahdi.

— Trei minute, răspunse irakianul cu o mină concentrată.

— Explozii multiple şi cel puţin zece teroriştii activi confirmaţi, îi informă Jack.

Owen își imagină o hartă mentală a bazei militare. Jadyn rămăsese cu Sam în clădirea departamentului de tactică operațională și asta îi dădea o speranță minusculă. Clădirea se afla în capătul cel mai îndepărtat al centrului de comandă. În mod normal, atacatorii ar fi trebuit să-și concentreze atenția la primul calup de clădiri și pușcașii marini ar fi trebuit să le încetinească înaintarea.

— Știm ceva de Jadyn? întoarse capul peste umăr pentru a-l privi pe Jack.

— E cu Sam. Jack privi într-o parte. Teroriștii au năvălit în încăpere, după care am pierdut legătura... mai multe nu știm.

Owen scrâșni din dinți. Nu mai exista nicio speranță și nu era decât vina lui că o lăsase să accepte acea nebunie.

— Intri cu toată viteza și nu te oprești până la ultima clădire, îl instrui pe Fahdi. Dacă porțile mai stau în picioare, dai peste ele, le dărâmi, nu mă interesează ce faci, dar ne lași fix în fața clădirii. Ai înțeles?

Fahdi dădu din cap și frână pentru a lua ultima curbă, apoi acceleră. Centrul operațional apăru la capătul străzii. Mai multe clădiri erau în flăcări, altele pe jumătate dărâmate în urma exploziilor. Porțile fuseseră distruse. Mașina se zdruncină atunci când Fahdi o manevră pe trotuar, intrând cu viteză maximă în curte. Pușcași marini morți zăceau pretutindeni, împușcături sporadice se auzeau din mai multe direcții. Clădirea departamentului de tactică operațională era întreagă. Un steag imens negru cu însemnele ISIS flutura pe acoperiș. Fahdi mări viteza, frânând în ultimul moment și trăgând de volan pentru a opri în scrâșnet de roți în fața treptelor.

Owen deschise portiera și sări afară, urmat de restul echipei. Holul principal era pustiu. Câteva țipete se auziră cu ecou de undeva de la etaj. Urcară scările în

cea mai mare liniște, fără să întâlnească pe nimeni. Se opriră la intrarea sălii operaționale, împărțindu-se în două echipe de-o parte și de alta a ușii, înșirându-se de-a lungul peretelui. Owen și Quinn se priviră, înclinând din cap. Quinn deschise ușa, în timp ce Owen păși înăuntru, cu arma țintită.

Jadyn se afla în genunchi în centrul încăperii. În spatele ei era un terorist imens cu barbă albă lungă, care-i ținea un cuțit încovoiat la gât. În fața lor, o cameră de luat vederi era montată pe un trepied. Mintea lui Owen înregistră acel tablou grotesc într-o fracțiune de secundă. Cel mai cumplit coșmar ce-l bântuise în adâncul sufletului se desfășura chiar în fața ochilor lui. ISIS urma s-o decapiteze pe Jadyn, imortalizând totul pentru eternitate.

Înainte ca restul echipei să pătrundă în încăpere, îi puse un glonț între ochi teroristului cu barbă albă. Cuțitul îi zbură din mână, lăsând o dâră roșie pe gâtul lui Jadyn. Bărbatul căzu ca secerat peste ea, acoperind-o aproape total cu trupul lui. Owen privi în jur, din nou având senzația că ceva nu era tocmai în regulă. Totul mersese prea uns, momentele și fracțiunile de secundă potrivindu-se mult prea bine. Așa ceva nu se întâmpla de obicei pe teren, unde planurile se dădeau mereu peste cap, interveneau amănunte și circumstanțe neașteptate. Abilitatea de-a improviza într-o fracțiune de secundă era cea mai valoroasă calitate. Și intuiția. Iar intuiția îi trăgea semnale îngrijorătoare de alarmă.

Se dezmetici din transă și se repezi către Jadyn, trăgând trupul teroristului de pe ea.

— Owen, nu! auzi ca prin vis vocea lui Sam.

Se întoarse s-o privească, apoi își reîntoarse atenția la Jadyn, care-l privea cu ochi măriți de groază.

— Nu, șopti ea, lacrimile alunecându-i pe obraji. Stai departe. E o bombă... nu știu cât mai durează până

explodează. Te rog, stai departe! ridică mâinile în față, indicându-i să rămână pe loc.

Bombă?! Ce bombă? Unde? Privirea lui răscoli colțurile încăperii, cântărind apoi câteva coșuri de gunoi. Făcu un pas spre ea, fiecare fibră a trupului său urlând de dorința de-a o lua în brațe pentru a o proteja.

— Nu! strigă ea. O să explodeze!

— Unde? Jadyn, vorbește, unde e? o întrebă cu disperare.

— Aici, murmură ea.

— Aici, unde?

Jadyn se ridică în picioare, părând că se mișcă oarecum nenatural. Își ridică bluza, dezvăluind vesta sinucigașă de dedesubt.

— Chiar aici. Nu te apropia de mine!

Owen ajunse din doi pași lângă ea, luându-i fața în mâini. Contactul fizic păru s-o îngrozească și-l împinse cu toată puterea.

— Nu te apropia de mine, fir-ar să fie! Vrei să mori, asta e? Să-mi dovedești, ce? Pleacă naibii de aici!

Owen o prinse de brațe.

— Încetează! Uită-te la mine!

Ochii ei se închiseră.

— Te rog..., șopti.

— Jadyn, uită-te la mine! Calmează-te, îi spuse Owen pe un ton ferm. O să dezamorsăm bomba. Nu plec nicăieri, ai înțeles? Stai calmă și uită-te doar în ochii mei.

Teroarea puse stăpânire pe ea. N-avea de gând să plece. Îl ura pentru asta, mereu se temuse că avea să pățească ceva din cauza ei. Că avea s-o apere cu prețul propriei lui vieți și n-ar mai fi putut trăi având asta pe

conştiinţă. Şi în acelaşi timp, îl iubea atât de mult încât simţi că pică din picioare. Owen o susţinu.

— Uită-te la mine, doar la mine.

Începu să tremure din tot corpul, un suspin înăbuşit scăpându-i printre buze.

— Jack, spuse Owen pe un ton calm.

Jack se apropie de ei, urmat de Quinn şi Vaugh. Se lăsară pe genunchi în faţa lui Jadyn, studiind firele, pachetele cu explozibil şi legătura dintre elemente.

— Tipul care i-a pus vesta spunea ceva despre detonare de la distanţă, spuse Sam din spatele lor.

Quinn întoarse capul s-o privească.

— Prin telefon?

Sam încuviinţă din cap, muşcându-şi buza de jos.

— Fahdi, Miles şi Spence, daţi o raită pe afară, spuse Jack. Uitaţi-vă după un tip cu un telefon.

— Ok, toată lumea să iasă afară! strigă Miles, deschizând uşa. Nu rămâne decât Jadyn şi cine mai are poftă de-o bombă pe stomacul gol.

Jadyn se cutremură, imaginându-şi un terorist cu un telefon în mână, gata să detoneze oricând vesta cu explozibil. Şi toţi oamenii aceia dragi pe care ajunsese să-i considere ca o a doua familie aveau să moară din cauza ei. Pentru că fusese suficient de naivă şi egoistă încât să aleagă să participe la acea misiune. Ea, o diletantă care nici nu era în stare să ţină ca lumea o armă în mână. Pentru că se lăsase orbită de furie şi dorinţa de răzbunare, crezând că se poate măsura cu cineva ca Tehrazzi. Şi acum le punea tuturor viaţa în pericol.

— Trebuie să-i scoatem bluza, spuse Vaughn.

Quinn extrase o lanternă subţire dintr-un buzunar şi-o prinse între dinţi. Owen îi trase cu grijă bluza peste cap, asigurându-se mai întâi că nu era ataşată de vreun fir, expunând vederii maşinăria oribilă. Firele intricate erau conectate la tuburile cu explozibil între care

fuseseră cusute tivuri pline cu bile din metal. Jadyn își coborî privirea la vestă și tresări.

— Stai nemișcată, îi spuse Owen. Și nu te mai uita nicăieri, doar la mine.

Se prinse de antebrațele lui și-și afundă privirea în ochii de un albastru aproape indigo. Era atât de frumos, puternic și curajos, mereu pregătit să-i salveze viața.

— Respiră, Jadyn, îi șopti el. O să trecem împreună și prin asta, o să fie bine.

Dumnezeule, cât își dorea să-l creadă.

— Nu vreau să mori, îi spuse cu voce tremurândă.

— Nu moare nimeni, zâmbi el cu blândețe. Uită-te la mine, doar la mine.

Cum puteau supraviețui? Da, poate că aveau cu toții experiență de teren, se pricepeau la dezamorsarea unei bombe, dar nu dețineau controlul asupra situației. În orice moment puteau fi aruncați în aer de persoana care deținea telefonul mobil conectat la vestă. Oare nu realizau cât era de periculos să rămână acolo?

— Dacă nu reușiți în câteva minute, trebuie să plecați, insistă pe un ton ferm, încercând să-i facă să înțeleagă gravitatea situației.

— Nu, spuse calm Owen, întărindu-și strânsoarea pe brațele ei. Stai calmă, Jadyn, respiră. Cu calm. Respiră în ritm cu mine.

— Aproape am terminat, anunță Vaugh pe un ton tensionat.

Jadyn continuă să-l privească pe Owen, remarcând pelicula fină de sudoare ce-i apăruse pe frunte. Oare așa avea să se termine totul? Ochi în ochi într-un oraș măcinat de război? Acolo, în acel loc uitat de lume, sfâșiați în bucăți de nebunia unor oameni care puneau ideile lor bolnave mai presus de orice? *Nici măcar n-am apucat să ne iubim,* se gândi cu părere de rău. *Te iubesc.*

Aproape rosti cuvintele acelea, dar reuşi cumva să se abţină. Era suficient s-o ştie.

— Tăiem primul fir, anunţă Jack.

Imediat în secunda următoare se auzi un clic înfundat. Îşi ţinu respiraţia. Quinn ridică o idee vesta, pregătind următorul fir.

— Respiră, Jadyn, îi şopti Owen.

Continuă să-l privească, menţinând acea legătură magică de-o intimitate copleşitoare. *Te iubesc, Owen. Te voi iubi mereu.*

— Miles tocmai ne-a informat că nu e nimeni în curte, îi spuse el după câteva momente. Acum caută pe stradă.

Jadyn clipi.

— Cum ne-a comunicat, telepatic?

Owen râse şi clătină din cap.

— Încă avem dispozitivele de comunicaţie în ureche şi sunt active. Miles îţi transmite că se bucură să audă că ţi-a revenit simţul umorului.

— Owen, ţine-mi lanterna, ceru Quinn. Am nevoie să-mi bată lumina de sus.

— Tu continui să te uiţi doar la mine, o strânse Owen uşor de braţe înainte să ia lanterna, coborându-şi privirea la vestă.

Jadyn tresări la următorul fir tăiat. O luă cu călduri, apoi i se făcu îngrozitor de frig, dar se forţă să rămână nemişcată. Owen se încruntă brusc, pe faţă aşternându-i-se o expresie îngrijorată. Panica o izbi în stomac, amorţindu-i toate terminaţiile nervoase.

— Zbori creierii oricui se apropie cu un telefon în mână! ordonă scurt.

Jadyn îşi muşcă buza de jos, simţind gustul metalic al sângelui. Un glonţ în cap neutraliza instantaneu victima, astfel încât să nu mai aibă timp să reacţioneze în niciun fel. Cum ar fi să tasteze un număr, declanşând

o bombă. Dumnezeule, probabil tocmai identificaseră un potențial atacator.

Owen își ridică privirea la ea.

— Hei, ne ocupăm de tot, fără griji. Vesta e aproape dezactivată.

— Nu te mișca, Jadyn, spuse Jack cu voce fermă. Orice s-ar întâmpla, nu mișca nici măcar un singur deget.

Un nou clic o anunță că alt fir fusese tăiat. Apoi încă unul. Jadyn închise ochii, inspirând adânc.

— Fii atent la mâinile lor, Miles! ordonă Owen pe un ton cu inflexiuni de oțel. Dacă ți se pare cel mai mic lucru în neregulă, îi scoți din joc!

Două clic-uri în succesiune rapidă. Jadyn simți că o ia cu amețeală. Quinn, Jack și Vaugh rămaseră nemișcați, ascultând cu atenție ceea ce se întâmpla afară. Secundele trecură, transformându-se în trecut. Quinn prinse un fir în cleşte.

— Vine spre noi? întrebă cu un calm emițător de fiori de gheață.

O secundă. Două.

— Mișcă-ți naibii fundul ăla de primadonă! tună Owen, tensionându-se. Trage, Miles! Trage acum!

Era clar, cineva tocmai se pregătea să detoneze vesta. Un urlet i se formă în pântece, oprindu-i-se în gât.

— Nu-l lăsa să tasteze! Trage!

Clic. Quinn tăie încă un fir.

— Cum adică *ai impresia* că mai e încă un tip? mârâi Jack. Mai e ori nu, fir-ar să fie de treabă!

Clic.

— Liber! exclamă Quinn.

Owen aproape îi smulse vesta de pe ea. Vaughn o trânti la pământ. Deschise ochii pentru a-l vedea pe Owen care dispărea pe ușă, cu vesta ținută la distanță și Jack după el. Universul se opri pentru o secundă, totul

îngheță. Apoi mintea începu să-i funcționeze din nou, procesând faptul că era încă în viață și vesta dispăruse. *N-o să murim... n-o să murim...* Însă trupul nu părea s-o creadă pe cuvânt. Stomacul i se transformă în gheață și începu să tremure violent în brațele lui Vaughn. Își înfipse unghiile în brațul lui.

— E ok? întrebă Quinn.

— Da, o să fie, răspunse Vaughn pe un ton liniștitor.

Jadyn se trase în spate și se așeză în șezut, cu brațele înfășurate în jurul genunchilor. Nu, nu era deloc ok. Voia să urle și să lovească, să arunce cu ceva până când rămânea fără răsuflare. Și-ar fi dorit să se afle într-un loc pustiu unde să poată urla cât o țineau plămânii.

— Jadyn, vorbește cu mine, auzi vocea lui Vaughn ca prin vis. Ești ok, totul e bine. S-a terminat, ești în siguranță.

Îi auzea cuvintele tot mai departe, vederea i se întunecă.

— Hei, hei, stai cu mine, auzi dintr-o dată vocea lui Owen. E surplusul de adrenalină, începe să ți se curețe din sistem. Închide ochii și respiră regulat.

Jadyn își lăsă fruntea pe genunchi, continuând să inspire și să expire până când simți că mintea începe să i se limpezească. *Rezistă, încă un pas... încă un pas...*

20

Bagdad, Irak

Un elicopter BlackHawk îi transportă la New Al Muthana Air Base, lângă Aeroportul Internațional Bagdad, de unde fură preluați de două mașini de teren blindate. Jadyn ațipise pe toată durata zborului, iar acum stătea într-o postură aproape rigidă între Owen și Vaughn pe bancheta din spate, privind tăcută drept înainte prin parbriz.

Bagdadul obișnuise să reprezinte chintesența magiei orientului mijlociu, un fel de rai pământesc plin de palate fără seamăn îngropate în grădini luxuriante pline cu flori rare și havuzuri cristaline, moschei monumentale cu domuri în cascade și minarete zvelte decorate cu perforații fine în metal auriu, totul strălucind în aur și smaralde. Souk-urile abundaseră cu caftane, mătăsuri, brocarturi, catifea, giuvaieruri din aur și pietre scumpe, giubele, broderii în fir de aur, divane, dulcețuri, șaluri, turbane, papuci țesuți manual cu fir de aur, uleiuri volatile și lemn dulce oriental. Hammam-urile derutante pentru neinițiați subjugaseră și fascinaseră prin atmosfera intimă, impregnată cu arome de eucalipt și decoruri somptuoase, lumini difuze, discrete și odihnitoare pătrunzând prin filtre plasate la înălțimea tavanului. Casele fuseseră special construite pentru acel

climat torid, cu o grădină interioară dătătoare de aer și răcoare, piscine umbrite de palmieri și chiparoși, pereții placați cu mozaicuri și plăci de faianță decorate cu arabescuri. Acum, însă, părea un oraș prăfuit și oarecum gri, în permanentă amenințare cu atentate sinucigașe. Femeile se înscriau pe capete la cursuri de tragere cu arma și dezamorsare de bombe, pregătindu-se pentru un eventual asediu al militanților ISIS. Magia orientului fusese sufocată de steaguri negre și o ideologie ce se opunea cu îndârjire vieții, preaslăvind cu evlavie moartea violentă.

Mașinile traseră în fața hotelului Al Marwa situat în Karrada Bussiness District. Jadyn coborî, cu privirea în pământ, clătinându-se pe picioare. Făcu un pas și genunchii aproape îi cedară. Owen și Vaughn o încadrară, ducând-o mai mult pe sus până în cameră.

— Jadyn, începu Owen, dar ea ridică mâna și-l opri.

— Am nevoie să fiu puțin singură. Te rog...

Owen o privi cum intră în baie, încuind ușa după ea. Ura s-o vadă atât de dărâmată, ura că se implicase în toată porcăria aceea de la bun început, ajungând să trăiască coșmar după coșmar. Se simțea complet neputincios, nu putea face nimic pentru a o ajuta, nu putea șterge amintirile cumplite ce aveau s-o bântuie toată viața. Măcar îi putea acorda puțin timp și spațiu pentru a se reculege. Își trecu mâinile prin păr, simțindu-și inima grea. Încuie ușa și se îndreptă către camera pe care-o împărțea cu Jack.

— Ce face? întrebă agentul CIA, ridicându-și privirea de la ecranul telefonului.

— S-a încuiat în baie.

Jack rămase tăcut pentru câteva momente.

— Poate nu-i o idee prea bună s-o lași singură, spuse într-un târziu.

Owen îl ignoră, trântindu-se pe pat.

— M-ai auzit? insistă Jack.

— Te-am auzit, mârâi Owen. A zis că vrea să fie singură.

— Nu contează ce-a zis.

— Serios? îi aruncă Owen o privire iritată. Când o să am nevoie de părerea ta, te anunț.

Chiar dacă-și dorea din tot sufletul să fie alături de ea, nu putea trece de o anumită limită până la finalul acelei misiuni. O făcuse o dată, dovedindu-și că nu se putea abține, judecata rațională fiindu-i făcută praf de instinctualitate. Se aflase la un pas de o greșeală monumentală și Jadyn n-ar fi făcut nimic să-l oprească.

Jack oftă.

— Îți spun chestia asta în mod oficial și ți-o spun o singură dată, așa că ai face bine să mă asculți. Nu-mi fac griji că ai putea compromite misiunea datorită sentimentelor pe care le ai pentru ea.

— N-am niciun fel de senti...

— Taci naibii și ascultă-mă, îl întrerupse Jack. Nu m-am născut ieri, așa că nu-ți mai irosi energia aiurea. Treaba stă în felul următor, o vrei și ea te vrea pe tine, așa că nu mai pierde timpul și mișcă-ți fundul în camera ei. Mâine e posibil să fie prea târziu... mâine e întotdeauna prea târziu pentru cei ca noi, Owen. Nu uita niciodată chestia asta. Singurul lucru pe care-l ai e ziua de azi. Câteodată nici măcar atât.

Owen se încruntă, neștiind ce să răspundă.

— Da, amice, am luat-o razna la bătrânețe, râse Jack. Șterge-o până nu mă răzgândesc.

Owen întoarse capul, fixându-și privirea în tavan. Se ridică din pat dintr-o singură mișcare și se îndreptă spre ușă.

— Nu mă aștepta în noaptea asta, mami, spuse peste umăr.

Jack zâmbi, coborându-și privirea la telefon.

— Al naibii norocos, mormăi pentru sine.

Ciocăni la uşă, fără niciun răspuns. Se gândi că poate era încă în baie şi descuie uşa cu cheia de rezervă. În baie se auzea apa curgând. De cât timp se afla acolo? Suficient de mult timp încât să-l facă cu nervii, se gândi cu o grimasă.

— Jadyn?

Niciun răspuns.

— Jadyn, eşti ok?

Tăcere.

— Răspunde-mi ori sparg uşa!

Linişte.

— Ok, nu sta în dreptul uşii!

Se opinti o dată, de două ori. A treia oară, ivărul cedă. Aburul dens îl învălui într-o mantie fierbinte. De după cortina de duş, Jadyn nu scoase niciun sunet.

— Vorbeşte cu mine, spune-mi măcar dacă eşti ok.

Nimic. Din doi paşi ajunse la cadă şi trase perdeaua. Jadyn stătea ghemuită în cadă, complet îmbrăcată, cu apa fierbinte curgând peste ea. Ridică ochii, părând că priveşte prin el.

— Sunt ok... mi-e foarte frig, rosti cuvintele pe un ton neutru ca şi cum l-ar fi informat că rămăsese fără pastă de dinţi.

Owen simţi că rămâne fără aer, de parcă o mână invizibilă i s-ar fi strecurat în piept, strângându-i inima în pumn.

— Pe naiba eşti ok, murmură.

Îşi scoase bocancii şi păşi în cadă în spatele ei, alunecând pe perete în jos pentru a o lua în braţe. Jadyn i se cuibări la piept ca un copil care tocmai se trezise dintr-un coşmar. Doar că nu visase, totul fusese cât se poate de real. Owen o strânse la piept în timp ce apa continuă să cadă peste ei, încercând parcă să spele imaginile întipărite pe retină. Rămaseră aşa un timp îndelungat.

Într-un târziu, Jadyn întoarse capul şi-l sărută pe gât. Owen îngheţă, controlând focul ce i se răspândise în toate terminaţiile nervoase. Dar n-o opri atunci când se răsuci pe genunchi, întorcându-se cu faţa la el. Părul îi era lipit de faţă, apa şiroindu-i pe obraji şi pe buze, alunecând peste bluza ce i se mulase pe sâni pentru a-i contura într-un mod delicios. Buzele ei le dezmierdară pe ale lui într-o atingere mai uşoară decât puful de păpădie. Owen mârâi şi-o trase la el, zdrobindu-i buzele într-un sărut sălbatic. Jadyn gemu prelung, deschizându-şi gura pentru a permite accesul limbii fierbinţi. Se băură cu sete unul pe altul, sorbindu-se, inhalându-se, trăgând cu disperare de haine în dorinţa nebună de-a se simţi piele pe piele. Degetele lui îi alunecară de pe gât în jos, pe sâni, dezmierdând, tachinând, frecându-i sfârcurile, apoi coborâră mai jos, acolo unde deja pulsa de plăcere. Mâna ei îl cuprinse şi-l masă încet, apoi tot mai repede, capul îi căzu pe spate, un oftat aproape triumfător scăpându-i printre buze.

Owen o prinse de braţe şi-o îndepărtă.

— Stai... stai. Erotismul i se revărsa în valuri prin toţi porii, umplând aburul fierbinte din jur până la refuz. Nu aşa.

Jadyn se aplecă spre el, buzele ei la un milimetru depărtare de ale lui.

— Aşa, cum? Vrei să spui, aşa?

Mâna ei începu să-l maseze tot mai viguros. Owen o prinse de mână, oprind-o.

— Nu aşa, nu acum, când tot ce faci nu e decât rezultatul şocului prin care ai trecut şi-al excesului de adenalină.

O durere ascuțită o străfulgeră în piept. N-avea niciun drept s-o judece. N-avea niciun drept s-o refuze. Din nou. Emoțiile o copleșiră. Furie, jale, durere, pasiune, extaz. Dorință fierbinte. Atât de fierbinte încât se temu ca nu cumva să se dezintegreze în aerul umed așa cum s-ar fi întâmplat daca vesta ar fi explodat. Se întinse spre el, sărutându-l cu voluptate, explorându-l adânc cu limba așa cum își dorea să fie la rândul ei plină de el. Îl mușcă de buza de jos, coborând pe gât și pe piept, trasându-și drumul cu limba. Owen dădu capul pe spate, mârâind prelung, dar o mână i se înfipse în păr, oprind-o din nou.

— Nu e o idee bună, îi spuse privind-o cu gravitate. Nu judeci corect în momentul ăsta și e posibil ca mai târziu să-ți pară rău. A treia oară nu mă mai pot opri.

Jadyn zâmbi sfidător și-și aplecă capul pentru a-l lua în gură. Owen tresări, ambele mâini înfigându-i-se în păr. Dumnezeule, cât putea fi de frumos, învăluit într-o aură imposibil de erotică, cu părul ud și ochii pe jumătate închiși, subjugat complet de ea. Îl gustă din plin, masându-l, lingându-l, făcându-l să tremure de dorință.

— Stai, spuse el cu voce răgușită. Vreau să intru în tine, vreau să te simt.

O trase peste el până îl încălecă, fără să intre în ea, oprindu-se la intrarea udă și fierbinte, privind-o adânc în ochi. Se ridică brusc s-o sărute aproape violent, animalic, mârâind adânc ca un animal pe un drum fără întoarcere. Jadyn îi răspunse cu aceeași pasiune, mișcându-și șoldurile, frecându-se de el, dorindu-și să-l simtă în ea mai mult decât orice pe lume. Dar Owen nu-i permise, menținând-o mereu la un milimetru depărtare. Jadyn scânci de dorință, îl cuprinse cu mâna, potrivindu-l și afundându-se în el cu un geamăt lung,

tremurând de plăcere. Degetele lui i se încleştară pe şolduri şi începu s-o mişte, ea ajutându-l cu propriile unduiri până când penetrările deveniră tot mai adânci, rapide, violente, izbindu-se unul în altul cu sălbăticie, încercând să exorcizeze atingerea îngheţată a morţii, exilând-o în capătul celălalt al lumii. Departe, cât mai departe, dorindu-şi atingerea fierbinte a pasiunii. Gemură amândoi, crescând ritmul, ochi în ochi, sorbind senzualitatea dureroasă, sorbindu-se unul pe altul. Owen îşi strecură mâna între trupurile lor înfierbântate, degetele lui masându-i zona devenită ireal de sensibilă. Jadyn scăpă un strigăt de plăcere, profunzimile ei strângându-l spasmotic. Apoi ceva se întâmplă, lumina i se stinse în privire şi văzu în ochii lui de un albastru intens că simte cum începe să dea înapoi. O speria intensitatea dintre ei, eroticitatea devenise înfricoşătoare, plăcerea îngemănându-se cu durerea.

— Ai grijă, o avertiză Owen, privirea devenindu-i incandescentă. Te joci cu focul.

Dorinţa i se reaprinse în pântece, mai fierbinte, mai pârjolitoare, îl dorea atât de mult, energia aproape agresivă dintre ei pulsându-i adânc în valuri de plăcere.

— Atunci opreşte-mă, Owen, îl sfidă cu un zâmbet ironic. Opreşte-te pe tine să nu mă mai doreşti.

Furia o învălui într-o pasiune roşiatică cu gust de amărăciune, disperarea făcând-o să se mişte tot mai repede, adâncurile ei continuând să pulseze spasmotic în jurul lui. Ceva periculos sclipi în ochii lui. Se ridică dintr-o singură mişcare, luând-o pe sus cu el, păşind afară din cadă. Se mişcă rapid, fluid către pat, continuând să rămână adânc îngropat în ea. Se prăbuşi peste ea pe saltea, ţintuindu-i mâinile de-o parte şi de alta a capului. Ochii i se afundară în ai ei şi se retrase aproape total

din ea, penetrând-o apoi adânc și cu forță. Un fulger o străbătu adânc. Gemu și închise ochii, încercând să-l mute de pe ea. Dar Owen o ignoră, penetrând-o tot mai puternic, mai adânc, mai sălbatic. Ritmul crescu vertiginos, răsuflarea îi deveni sacadată.

Jadyn se zbătu sub el. Nu asta-și dorea, voia să fie ea peste, să-l domine și să-l subjuge. Emoțiile erau încă mult prea dureroase, nu putea simți mai mult, nu putea să i se dăruiască complet, fără rezerve. Deschise ochii, dorindu-și să-l lovească, să-l zgârie, să-l facă să plătească pentru fiorul înghețat al morții ce-o străpunsese pentru prima oară, știind prea bine că nimic nu avea să-l mai exorcizeze. Dar Owen continuă s-o fixeze cu privirea, subjugând-o cu penetrări violente, plăcerea biciuind-o dureros până aproape de agonie.

— Owen, nu! încercă să-l oprească. Nu vreau!

Owen se aplecă pentru a o săruta cu blândețe, în totală contradicție cu mișcările brutale, limba lui strecurându-i-se printre buze, explorând-o, sorbind-o ca și cum ar fi încercat să se îmbete cu gustul ei. Trupul lui o țintui cu fermitate într-o uniune cotropitoare și în același timp tandră. Se cutremură de plăcere, simțindu-se vulnerabilă cu el îngropat atât de adânc în ea încât îi simțea fiecare bătaie a inimii undeva adânc, într-un loc secret, căldura lui începând să eradicheze fiorul de gheață penetrare cu penetrare, până când nu mai rămase nimic altceva decât dorință pură și pasiune. Cu o ultimă zvâcnire, întunericul din ea se răzvrăti împotriva a ceea ce-o făcea să simtă.

— Nu mi te mai împotrivi, îi șopti el fierbinte la ureche. Vrei să mă opresc?

Întunericul și lumina, gheața și focul i se războiră în adâncuri, fulgere glaciale și distante izbucnind prin valuri de fum și lavă incandescentă.

— Nu..., oftă prelung. Nu te opri.

Penetrările deveniră tot mai ritmice, mai sacadate, scântei de plăcere îi izbucniră adânc în pântec. Gemu şi-şi încordă muşchii în jurul lui, agăţându-se de el cu disperare.

— Aşa, mârâi el, simte-mă, Jadyn. Eşti a mea, doar a mea.

Îşi strecură din nou mâna între trupurile lor şi-o masă insistent, tot mai repede, tot mai puternic, în acelaşi ritm cu penetrările adânci şi devastatoare. O spirală de plăcere îi izbucni în adâncuri, ameţind-o, consumând-o fără milă, senzaţiile devenind mult prea mult pentru a mai putea fi suportate. Unghiile i se înfipseră în umerii lui, suspinând, fără să-i pese că o subjugase complet, făcând-o a lui.

— Şşşş... eşti aproape, îi murmură Owen la ureche.

Se agăţă de el, într-un colţ al subconştientului fiindu-i frică să nu se dezintegreze în milioane de bucăţi.

— Acum, dă-ţi drumul, îi ordonă el simplu.

Orgasmul erupse ca o cascadă fierbinte de lavă, arcuindu-i trupul sub al lui, pulsând val după val în cercuri concentrice până fu înghiţită în totalitate. Owen o urmă cutremurându-se o secundă mai târziu, plăcerea smulgându-i un geamăt răguşit precum urletul unui animal de pradă. Se prăbuşi peste ea, îngropându-şi faţa în scobitura gâtului ei, în timp ce Jadyn îşi înfăşură strâns braţele în jurul lui ca şi cum ar fi fost o ancoră pe timp de furtună. Rămaseră aşa un timp îndelungat, niciunul nedorind să revină în realitate.

Într-un târziu, Owen se rostogoli de pe ea, trăgând-o la pieptul lui. Jadyn se lipi de el, dorindu-şi să-i poată intra pe sub piele. Nu mai experimentase acea intensitate niciodată. Oare cum ar fi putut fi în lumea reală? Cum era Owen în lumea reală? Putea ieşi din pielea luptătorului Navy SEAL, relaxându-se în faţa televizorului? Şi-l

imagină în sufrageria ei, tolănit pe canapea cu o sticlă de bere în mână.

Sunetul telefonului îi curmă gândurile. Jadyn se ridică într-un cot, privindu-l în timp ce întinse mâna după receptor.

— Da, răspunse cu voce răguşită. Ascultă pentru câteva momente, privirea întunecându-i-se o idee. Am înţeles. Puse receptorul la loc în furcă şi oftă. S-au extras informaţii noi dintr-un laptop pe care l-am găsit la o adresă indicată de Fahdi, spuse cu voce joasă. Mâine dimineaţă suntem convocaţi la o şedinţă, rămâne să vedem ce facem cu tine. O trase peste el, luându-i faţa în mâini pentru a-şi afunda privirea în a ei. Vreau să pleci acasă, Jadyn, ajunge cu nebunia asta. În seara asta aproape te-am pierdut şi nu mai sunt dispus să-mi asum riscul ăsta. Tehrazzi a fost mereu cu un pas înaintea noastră.

— Şi tu? şopti ea.

— Trebuie să rămân, se încruntă el. Vreau să-l ucid cu mâna mea, doar aşa vei fi cu adevărat în siguranţă. Nu poţi trăi privind mereu peste umăr.

Jadyn deschise gura să spună ceva, dar el îi puse un deget pe buze.

— Mâine nu contează, îi şopti. Mâine vorbim despre mâine. Acum ne bucurăm de azi. Închide ochii şi visează cu mine.

— La ce? întrebă ea, închizând ochii.

— La o cabană din lemn în munţi.

Un zâmbet pluti pe buzele ei.

— Montana?

— Poate. Suntem împreună şi eşti în siguranţă, nu mai e nimeni prin jur pe o rază de sute de kilometri. E noapte şi afară e furtună, vântul şuieră puternic, ploia se

izbește de geam. Dar în cabană e cald, focul din șemineu e singura lumină din casă. Suntem în pat, te țin în brațe. Ești acolo?

— Mmmmm..., gemu ușor Jadyn. Da...

— Bun, rămâi acolo în brațele mele, ascultă furtuna de afară și trosnetul lemnelor din șemineu.

Jadyn oftă, îngăduindu-i minții să tacă, simțind căldura focului pe față și brațele lui Owen în jurul ei. Fu învăluită într-o lumină aurie, urmând-o către orizont. Și nu mai știu nimic.

21

Sediul CIA
Filiala Bagdad

— JACK, îi întinse mâna colonelul Randy Phillips, un bărbat între două vârste cu păr grizonat și ochi albaștri intenși, al cărui fizic încă zvelt și puternic era dovada anilor petrecuți în echipele speciale Navy SEALs înainte de-a prelua comanda celor opt echipe a câte șaisprezece plutoane.

— Căpitane, Phillips, îl salută Jack, strângându-i mâna. Ce naiba se întâmplă?

— O oportunitate cu care nu te întâlnești decât o singură dată în viață. Sau cel puțin așa sperăm. Bănuiesc că-ți amintești de căpitanul Tom Edwards, se întoarse colonelul către un bărbat impozant cu ochi de un verde deschis precum laserele și o barbă roșcată o idee mai deschisă la culoare decât părul de un roșcat cărămiziu.

— Operațiunea din Hindu Kush? întrebă Jack, strângându-i mâna căpitanului Navy SEALs.

— Bingo, zâmbi Tom. Am lucrat împreună și-n Ramadi, mi-ai salvat viața în noaptea aia.

— Numai după ce mi-ai salvat-o tu pe-a mea din câte-mi aduc aminte.

— Ok, acum că am stabilit foarte clar cât de îndrăgostiți sunteți unul de altul, poate trecem la treabă, interveni colonelul Phillips pe un ton ironic.

— Absolut, își îndreptă Jack privirea către el. Nu vreau să mă repet, dar ce naiba se întâmplă? Am înțeles că s-au extras niște informații de pe un laptop găsit de noi, dar nimeni nu-mi spune despre ce e vorba.

— Se pare că avem șansa de-a face ceva cu adevărat măreț și pentru asta va fi necesar să implicăm mai multă lume. O să avem nevoie de expertiza ta în plănuirea unei misiuni unice. Tom îți va explica toate detaliile, după care ne reîntâlnim după prânz. Echipa ta va sta pe bară de data asta, în afara locotenentului Wallace, pe care-l vreau la punctul de comandă pe toată desfășurarea misiunii. Ți se pare acceptabil?

— Rămâne de văzut, replică Jack înainte de a-l urma pe Tom în camera alăturată. Se așezară la un birou pe care se afla un laptop.

— N-o să mă lungesc aiurea, trec direct la subiect, începu Tom, deschizând laptopul. Informațiile au fost verificate de echipe de analiști Mossad și CIA, mai sigur de-atât nici nu se poate.

Pe ecran apăru imaginea din satelit a unui complex de clădiri într-o pustietate de un maro deschis. În marginea de jos a imaginii se vedea o linie albastră brodată cu alb ce se spărgea de o faleză abruptă.

— În mod sigur pe undeva prin Orientul Mijlociu, comentă Jack, studiind cu atenție imaginea. Probabil Yemen.

— Corect. O bază secretă Al Qaeda la sud-vest de Al Mukalla în sudul Yemenului. O știm de ceva vreme, e un fel de punct de tranziție pentru membrii care călătoresc de-a lungul coastei spre graniță. Militanții somalezi pe drum spre Oman, spre exemplu, se opresc mai întâi aici. Motiv pentru care nici n-am trecut baza pe lista de locații în nevoie urgentă de-o dronă și câteva rachete. E un loc drăguț unde le putem monitoriza mișcările de

trupe. În ultima vreme, activitatea a crescut considerabil în tandem cu operațiunile de bombardament cu drone, ceea ce înseamnă că habibii au impresia că baza nu se află în grila de supraveghere. Cel mai important e că n-a găzduit niciodată decât operatori de nivel mediu sau ocazional.

— AQAP? întrebă Jack, referindu-se la membrii Al Qaeda din Peninsula Arabică.

— Aproape exclusiv, răspunse Tom. În total se presupune că în Yemen există vreo șase sute, plus încă trei sute la granița nordică a Yemenului cu Arabia Saudită.

— O mulțime de habibi. De ce-mi arăți asta, se plănuiește un bombardament al bazei?

Ton clătină din cap cu părere de rău.

— Din păcate, activitatea dronelor în Yemen a fost limitată la aproape zero barat.

Deschise o hartă detaliată a orașului Al Mukalla, al cincilea oraș ca mărime din Yemen cu o populație de trei sute de mii de suflete. Jack studie drumurile și topografia din jurul orașului în raport cu baza Al Qaeda, care se afla la douăzeci sau treizeci de kilometri sud-vest de oraș și la nord de șoseaua de coastă N4. În partea din spate se afla un munte de dimensiuni modeste, în rest fiind înconjurată de deșert din toate direcțiile.

— Un punct perfect pentru inserție, indică muntele.

— Mă gândeam la același lucru, dar e un teren dur, așa că e necesară o infiltrare inițială pentru poziționare.

— Da, infiltrare noaptea cu elicoptere pe aici, la nord de bază, după care o plimbare drăguță pe aici, indică Jack o creastă muntoasă. O idee cam riscant, dar operatorii ar deveni invizibili.

Tom aprobă din cap.

— Și o altă echipă din apă.

— Da, fu de acord Jack. Acoperă plaja pe întuneric şi coordonează cu echipa din nord. Două echipe de câte doisprezece Navy SEALs cred că ar fi suficient. Comunicaţii? Sper că nu prin satelit.

Ratase cu brio destule misiuni datorită funcţionării deficitare în zone cu acoperire proastă.

— Control aerian şi comandă transmisă către centrul de tactică operaţională din Djibouti, comunicaţii în timp real. Gaura asta de iad nu e cu siguranţă un loc în care vrei să pierzi comunicaţiile când ţi-e lumea mai dragă.

Jack îl privi impresionat. Zeii erau generoşi, ceea ce însemna că acel op avea binecuvântarea Casei Albe.

— Câţi operatori pe echipă?

Tom îl privi tăcut pentru câteva momente.

— Pentru misiunea asta avem nevoie de toţi operatorii Navy SEALs.

După două decenii în CIA, pe Jack nu prea-l mai surprindea nimic. De data asta fu cel puţin şocat.

— Toate echipele?!

— Va fi nevoie de ele. Dacă operaţiunea reuşeşte, intră în istorie drept pasul decisiv care-a şters Al Qaeda de pe faţa pământului.

Tom deschise un fişier marcat Top Secret şi pe ecran se perindară rând pe rând imagini cu fantome şi ucigaşi, jihadişti deja celebri în lumea spionajului. Pulsul lui Jack o luă la goană.

— Vrei să-mi spui că toţi habibii ăştia se vor afla în acelaşi timp acolo?

Tom zâmbi.

— Ştim şi când?

— Sută la sută. Surse şi operatori infiltraţi în toate organizaţiile-mamă confirmă că informaţiile extrase din laptop-ul capturat de voi sunt reale. Vorbim despre un afurisit de congres Al Qaeda cu participarea liderilor

tuturor celulelor din teritoriu, o încercare de-a uni un număr mare de facțiuni împrăștiate.

— De ce? întrebă Jack. Ăștia au operat mereu în grupuri mici și fix asta i-a făcut atât de greu de vânat. Dacă noi o știm, în mod sigur trebuie s-o știe și ei.

— Două cuvinte, Statul Islamic, replică Tom pe un ton satisfăcut. Psihopații ăștia din Siria și vestul Irakului se răspândesc în regiune ca un cancer. Rău pentru băieții buni, dar și pentru Al Qaeda. Cum ISIS a acaparat toată presa, recrutarea și finanțarea au devenit cam dificile pentru bătrâna Al Qaeda. Activitatea și eficiența au fost afectate. Chestia asta nu e nimic altceva decât un summit pentru a uni toate facțiunile și-a planifica un atac dramatic care să-i readucă pe prima pagină a ziarelor. Îți dai seama? Băieți ca și tine și ca mine care și-au pierdut ani de zile din viață, au sacrificat căsnicii și prietenii pentru vânătoarea nenorociților ăstora vor vedea în sfârșit luminița de la capătul tunelului.

— În cazul ăsta, de ce trimitem trupe la sol și nu bombardăm baza? N-ar fi mai simplu, ca să nu vorbim mai sigur?

— Casa Albă nu și-a dat acordul pentru o misiune aeriană. Orașul e mult prea aproape și nu vor să riște un alt fiasco care ar declanșa noi tensiuni în regiune.

Jack vizualiză fiecare parametru al misiunii, de la început și până la final: imagini și acoperire în timp real, proceduri de infiltrare aeriană și subacvatică, mișcări de trupe, unghiuri letale de tragere, planuri de rezervă la primul nivel, planuri de rezervă la al doilea nivel, criterii de anulare a misiunii și puncte de extracție.

— Nu știu, totul pare... își lăsă ideea neterminată.

Totul părea aproape prea perfect pentru a fi adevărat, dar era oarecum normal să ți se pară așa atunci când nu dispuneai de toate informațiile. În mod sigur, Tom nu-i

dezvăluise decât o mică parte a informațiilor disponibile. Așa funcționa mereu jocul.

Tom își sprijini coatele pe birou, aplecându-se spre el.

— Jack, nu m-aș afla aici dacă n-aș fi convins sută la sută. Și sunt al naibii de sigur că șeful meu nu m-ar fi trimis dacă informațiile n-ar fi absolut solide. Nu vânăm unicorni. Nu e vorba despre glorie sau retribuție personală. Dacă terorismul e metastaza secolului douăzeci și unu, jihadul e nucleul central al bolii. Operațiunea asta ar putea schimba absolut totul.

Joint Special Operations Task Force Camp Lemonnier - Djibouti

Amir Daaoud spuse o rugăciune tăcută, cea de-a doua a zilei, pentru ca Allah să-i dea putere. Îi ceru să-l ajute cu o expresie impenetrabilă, ascunzându-i neliniștea din suflet, frica din minte și durerea cruntă din abdomen. Povara era atât de grea, fiecare pas o luptă în sine. Știa că e extrem de bolnav. Îi spuseseră că-i va fi greață, medicul îi dăduse medicamente care ar fi trebuit să-l ajute, dar îl avertizase că-i vor produce amețeli, sleindu-l de puteri. Așa că aruncase pastilele în toaletă. Îi făcuse o promisiune lui Allah la Moscheea Jamkaran și pentru a o îndeplini avea nevoie de claritate și forță.

Încercă să meargă normal în timp ce se apropie de poarta complexului pentru operațiuni speciale. Operatorul din trupele Rangers îi zâmbi și Amir îi răspunse la fel cu mare efort.

— Bună, Amir, spuse tânărul soldat american, deblocând poarta uriașă din oțel. Ce face mama ta?

— E mai bine, mulțumesc, răspunse Amir.

O mamă bolnavă în Pakistan fusese scuza folosită pentru scurta absență de la îndatoririle sale din cadrul

complexului operațional din Djibouti unde lucrase în ultimii cinci ani. Un loc blestemat ce făcea parte din planul Occidentului de-a subjuga musulmanii, adevărații moștenitori ai pământului. Americanii erau slujitori orbi ai sioniștilor, păpuși incapabile să perceapă corzile ce le controlau fiecare mișcare.

Își impuse să fie calm în timp ce privi cum soldatul îi controla rucsacul. Nu că ar fi avut vreo importanță. Nu se afla nimic acolo, doar mâncarea și telefonul mobil, fără elemente incriminatoare. Telefonul era un simplu telefon mobil, fără tehnologie specială ori componente care să înlesnească cine știe ce activități de spionaj. Și-n timp ce misiunea lui ar fi eșuat fără el, nu era deloc îngrijorat. Telefonul îi fusese controlat și aprobat pentru a putea fi folosit în centru. Pericolul real fusese ascuns în interiorul lui, ambalat în saci sigilați sterili și îngropat adânc în abdomen. Inspecția fu rapidă și sumară. Soldatul american avea încredere în el, doar lucrase acolo dintotdeauna.

— Liber, amice, îi spuse, înapoindu-i rucsacul.

Amir zâmbi larg și dădu din cap, dar nu răspunse de teamă să nu vomite sau, mai rău, să-și murdărească pantalonii. Discutaseră de câteva ori în ultimele luni, americanul povestindu-i despre femeia cu care spera să se căsătorească atunci când se întorcea în State și despre slujba ce-l aștepta la compania tatălui său dacă ar fi părăsit vreodată Rangerii. Americanii împărtășeau mereu detalii despre viața lor privată cu o naivitate incredibilă. În conformitate cu instrucțiunile comandantului său, Amir împărtășise doar povești inventate și pline de umor despre familia lui fictivă din Islamabad și despre visul de-a merge la studii în Anglia. O mare parte din identitatea lui fabricată se baza pe vise și întâmplări reale, o tehnică pe care-o învățase pentru

a evita inconsecvențele. În adolescență chiar visase asta datorită poveștilor uimitoare despre viața din Marea Britanie spuse de vărul său, Ahmed, înrolat la King's College din Londra. Însă visele încetaseră atunci când aflase adevărul despre Occident, despre modul în care evreii și creștinii foloseau banii, sexul și drogurile pentru îndepărtarea musulmanilor de credință. Ahmed era deja mort, ucis chiar de propriul său tată pentru rușinea adusă numelui familiei. Dacă reușea să-și ducă la bun sfârșit misiunea, măcar sufletul lui ar fi avut o șansă la mântuire.

— Ești ok, Amir? auzi o voce în spatele lui.

Se întoarse să-l privească pe bărbatul înalt și solid cât un munte. N-avea însemne pe uniformă. Oricum, pantalonii murdari de camuflaj și tricoul negru nu reprezentau vreo uniformă oficială, dar Amir știa că era un Navy SEAL staționat la centrul tactic operațional.

— Da, răspunse cu un zâmbet slab. Încercă să înghită, dar nu fu în stare, durerea și greața devenind tot mai puternice, la fel și nevoia constantă de-a defeca. Doar puțin cam obosit după călătorie.

— Cum se simte mama ta?

— Mai bine, mulțumesc, înclină din cap Amir, conștient de pelicula de sudoare ce-i acoperise fruntea.

Aruncă o privire neliniștită soarelui aflat la asfințit, rugându-se pentru întuneric.

— Mă bucur, sper să-și revină cât mai repede.

Amir oftă ușurat, ștergându-și fruntea cu dosul palmei în timp ce operatorul se îndepărtă. Aruncă o privire dincolo de rândul de remorci în care se aflau dușurile și toaletele, spionându-și ținta: clădirea maro fără ferestre cu o ușă din metal verde ce nu se remarca prin nimic special. Arăta exact ca restul clădirilor din complex, singurele diferențe fiind multitudinea de cabluri groase

ce intrau printr-un perete și antenele satelit imense de pe acoperiș. Nu pășise niciodată înăuntru, dar știa că acolo se află centrul de operațiuni pentru operatorii forțelor speciale. Era un loc restrâns, o bază în cadrul unei baze, unde operatorii Navy SEALs pregăteau atacurile asupra fraților musulmani din regiune. Străinilor nu li se permitea accesul în clădirea înconjurată de un rând de bariere din beton de talie mare. Un grup de Rangeri stăteau de pază la intrare, încercând să pară relaxați în ciuda armelor încărcate și-a vestelor antiglonț.

Datorită muncii de cercetare a fraților din Iran cu privire la sporirea randamentului materialelor explozive, nu trebuia să se afle în interiorul clădirii pentru ca misiunea să reușească. Nici măcar nu era necesar să se afle în apropierea ei. Comandantul său îl informase că raza de acțiune a explozibilului era în jur de treizeci de metri. Dacă se apropia la douăzeci de metri, succesul era garantat. Și douăzeci de metri chiar nu erau o problemă, remorcile toaletă se aflau mai aproape de-atât.

Se forță să-și mute privirea de la țintă, un avertisment răsunându-i în gând: *Dacă vrei să-ți păstrezi locul de muncă, nu te apropia niciodată de centrul de operațiuni al forțelor speciale. Să nu te vadă americanii vreodată că te învârți pe acolo. Pretinde că nu există.* Acesta fusese sfatul *vărului* care-i aranjase transferul de la barăcile muncitorilor la funcția sa actuală de traducător pentru specialiștii din domeniul serviciilor de informații. Se oferise mereu pe post de traducător pentru echipele forțelor speciale, iar în ultimii patru ani lucrase din greu pentru americani, construind relații și câștigând încredere. Iar acum Allah îi dezvăluise adevăratul său scop, acum totul căpătase un sens. El, Amir Daaoud, mezinul lui Aftab Daaoud, discipol devotat al sfințeniei sale, Cel De-al Doisprezecelea Imam, fusese ales pentru

cea mai mare onoare la care un soldat al jihadului ar fi putut spera. Rugăciunile îi fuseseră răsplătite.

Un spasm dureros îi străpunse pelvisul, atît de ascuțit încât îi dădură lacrimile. Își încleștă fesele, luptându-se cu senzația puternică de defecare. Pentru un moment se gândi că poate ar trebui să meargă la toaletă, dar ultimele patru dăți fuseseră doar o pierdere de timp, alegându-se doar cu durerea. Transpirația îi alunecă pe spate. Îi spuseseră că va face febră. Dacă americanii descopereau că e bolnav și-l trimiteau acasă? Sau, mai rău, dacă cineva îi observa comportamentul ciudat și totul ieșea la iveală? Se aplecă în față pentru a-și șterge fața cu cămașa, un nou spasm dureros făcându-l să-și piardă echilibrul și să se izbească de ceva. Sau cineva.

Impactul îi declanșă un spasm incredibil de puternic în abdomen și-l trimise în picaj. Avu o viziune a bombei care exploda, transformându-l în miliarde de particule dispersate în aer. Nu putea supraviețui unei căderi și misiunea ar fi eșuat. O mână puternică îi apucă brațul stâng, redresându-l. Își coborî privirea la antebrațul musculos. O cicatrice albă subțire se răsucea în jurul cărnii, ca un șarpe înfășurat în jurul trunchiului unui copac. Amir scânci de groază. Semnul diavolului. Marele Satan trimisese un locotenent demon să-l ucidă în clipa de dinaintea triumfului. Își ridică privirea, așteptându-se să vadă țeava unui pistol îndreptat spre fruntea lui. În schimb, descoperi doi ochi de un albastru intens, aproape lichid, privindu-l iritați.

— La naiba, amice! Ce căcat faci? exclamă soldatul demon.

— Îmi pare rău, se scuză Amir pe un ton slugarnic. M-am împiedicat.

Soldatul îi eliberă brațul.

— Nu-i nimic, ai grijă pe unde calci.

Era un Navy SEAL, un slujitor decorat al diavolului. Amir realiză că acela era testul final. Privirea americanului păru să treacă prin el, cercetându-l și citindu-l, făcându-i o radiografie completă.

— Tu ești traducătorul, nu? îl întrebă cu o expresie opacă.

— Da, răspunse Amir, întinzându-i mâna. Amir, mă bucur să te cunosc.

Expresia americanului păru să se înmoaie puțin.

— Owen, se prezentă, strângându-i mâna. Mi-aduc aminte de tine de anul trecut.

— Da, rateul din Somalia.

Demonul american dădu din cap, părând ușor dus pe gânduri.

— Te simți bine? Ești cam verde la față.

— Verde? Ce amuzant, eu întotdeauna m-am considerat maro.

Soldatul îl privi cam ciudat pentru un moment, apoi izbucni în râs și-l bătu pe spate.

— Ai replică, amice. Îmi place chestia asta.

Tremurând pe dinăuntru, Amir îl petrecu cu privirea pe soldatul însemnat cu semnul șarpelui pe măsură ce se îndepărta. Odată ce era sigur că nu avea să se mai întoarcă, închise ochii și expiră. Câștigase, trecuse testul final. Își șterse transpirația de pe frunte și zâmbi. Toate simbolurile, indiciile și înșelătoriile inamicului erau atât de evidente acum. Nu avusese niciodată o astfel de claritate a minții. Și aceasta era lucrarea lui Allah. Aceasta era voia lui Allah. Darul lui Dumnezeu pentru el înainte de moartea și învierea în Paradis. Se întoarse să privească ținta, care, *Insha'Allah*, avea să devină în curând un templu al victoriei. Durerea reveni, tot mai puternică. Însă nu mai conta, suferința era pe punctul de-a se sfârși, făcând loc gustului dulce al martiriului.

Scaunul ieftin era enervant de incomod. Apăsă pârghia de reglare pentru a ajusta înălțimea. Cu un șuierat lung, scaunul se dezumflă total. Înjură printre dinți și încercă să tragă de el în sus, dar cilindrul pneumatic refuză să colaboreze, păstrând cu încăpățânare perna la paisprezece centimetri de sol. Owen rămase în picioare, împingând scaunul într-o parte.

— Marfă de căcat, murmură iritat.

Doi analiști aflați la terminalele din apropiere întoarseră capul să-l privească. Tom chicoti din stânga lui.

— Îmi cer scuze, spuse Owen pe un ton sarcastic, sunt ocupat cu reeducarea obiectelor neînsuflețite.

Aruncă o privire la ceasul de misiune aflat în colțul din dreapta sus al celor șase monitoare gigantice de pe peretele central. Trecuseră doar două minute de când verificase ultima oară timpul. Așteptarea îl termina cu nervii. Avea nevoie să facă ceva pentru a-și păstra mintea ocupată. Făcuse deja verificările de rutină cu ambele echipe în urmă cu douăsprezece minute. Se luptă cu dorința de-a o face din nou. De ce naiba era atât de tensionat? Totul progresa conform planului, n-avea niciun motiv să-și facă griji.

Dark Zero se infiltrase deja în rapel din elicoptere, deplasându-se acum de-a lungul crestei muntoase în direcția complexului. Dark One se infiltrase de pe Marea Arabiei, apropiindu-se o idee cam prea repede de țărm în ambarcațiunile rapide ce nu făceau niciun zgomot. Acum ardeau gazul de pomană, așteptând permisiunea de-a acosta. Operațiunea Crusader beneficia de un nume îngrozitor de incorect din punct de vedere politic, un fel de manifest împotriva birocraților fără *cohones* din Washington care nu-și asumau riscurile unui bombardament, preferând astfel să riște viețile multor

operatori de elită. Drept pentru care numele operațiunii fusese păstrat în ciuda nemulțumirilor Washingtonului. Un fel de *up yours*, cu complimente de la toți cei implicați. După infiltrare, ambele echipe deveneau Crusader One, atacând complexul Al Qaeda din direcții opuse.

Owen privi în jur, luând temperatura emoțională a centrului de comandă. Atmosfera generală era una liniștită și încrezătoare, de un calm militar. El era singurul sărit de pe fix. Nu ajuta nici faptul că fusese nevoit s-o părăsească pe Jadyn în Bagdad și asta numai după ce Jack îi promisese că o instalează personal într-un avion cu direcția Statele Unite. Jadyn încercase să se opună, dar el rămăsese de neclintit, incapabil să-i mai rișteviața măcar o singură secundă. O iubea, acceptase ideea ca pe un fapt deja împlinit. Nu mai avea sens să se împotrivească.

— Dark One începe infiltrarea către țărm, auzi o voce în boxe.

Își trase două palme mentale, forțându-se să și-o scoată pe Jadyn din minte pentru a se concentra la ce avea de făcut.

— Recepționat, Dark One, aveți zece minute. Dark Zero?

— Pe poziții, suntem în standby.

Din imaginile în infraroșu transmise de drone se părea că toți invitații erau prezenți. Tom îl privi cu un rânjet larg.

— O grămadă de habibi, murmură Owen, fiindu-i ciudă pe sine pentru neliniștea crescândă și bucata de plumb din stomac.

Totul arăta mult prea bine, mult prea perfect, ceea ce nu era niciodată de bun augur. Clătină din cap, venindu-i să se dea cu capul de masă. Oare când devenise atât de paranoic încât să nu se poată bucura de o misiune ce avea să schimbe istoria Orientului Mijlociu?

— Ceva informații de ultimă oră? îl întrebă pe Tom.

— Nu. Lumea e prezentă și mișcările din zonă sunt predictibile, asta e tot ce avem nevoie să știm.

Predictabilitatea, poate asta-l deranja atât de mult. Și încă ceva nedefinit, un fel de intuiție la nivel primar. Își îndreptă privirea spre monitorul central pe care erau afișate imaginile complexului Al Qaeda, transmise în timp real de una dintre cele patru drone Predator.

— Dark One la țărm, se auzi în boxe.

Owen își mută privirea la ecranul pe care erau proiectate imaginile țărmului. Siluetele multicolore se mișcau printre rocile de la mal, culoarea fiind predominant verde-albastră datorită acțiunii de răcire a apei asupra corpului uman. Dar asta urma să se schimbe. Până când ajungeau la complex, semnătura lor termică avea să devină galben-roșie, la fel cu cea a operatorilor din zona de nord. Îngerii morții strălucind precum flăcările iadului în deșertul negru și rece.

Colonelul Randy Phillips intră în încăpere, murmurele analiștilor diminuându-se considerabil.

— Avem undă verde? întrebă cu vocea joasă.

Ultima șansă pentru ca oricine din staff-ul de comandă să indice o potențială problemă. De fiecare dată când se aflase pe teren apăruse o problemă care să întârzie un op. O problemă tehnică la drone, o pierdere a imaginilor prin satelit, o întrerupere a dispozitivelor de comunicații, o întârziere neașteptată a unui elicopter. În seara aceea însă, centrul de comandă rămase tăcut.

— Avem undă verde, rupse Tom tăcerea.

Colonelul Phillips înclină din cap. Tom întoarse capul să-l privească pe Owen.

— Locotenente?

— Operatorii sunt pe poziții.

— În regulă, domnilor, să-i dăm drumul cu o filă de istorie despre care nu putem povesti nimănui, spuse colonelul Phillips.

Toată lumea răspunse cu un râs nervos. Owen își strânse mâinile în pumni, îndreptându-și atenția la monitoare.

— Crusader One, aveți undă verde, spuse cu voce fermă.

— Recepționat.

Cele două minute și jumătate cât dură ca operatorii să se apropie de complex trecură îngrozitor de greu. Două grupuri de semnături termale se ridicară la unison, apoi ca într-un balet pe gheață se dispersară doar pentru a se reuni un moment mai târziu, pe măsură ce operatorii Navy SEALs avansară spre țintă. Din afară mișcările păreau lente și grațioase, dar Owen știa că nu era decât o aparență. Operatorii se mișcau repede, muncind din greu.

Pilotul dronei își drese vocea, concentrat la ecranul din fața lui. Perspectiva imaginilor din aer era ușor înșelătoare. Owen realiză că zidul din jurul complexului era mult mai înalt decât părea. Cel puțin trei metri înălțime. Poate patru. În interiorul perimetrului existau doar câteva perechi de semnături termale notabile: doi gardieni care patrulau de-a lungul zidului și strălucirea gălbuie a unei camionete al cărui motor nu se răcise încă. Nu se vedeau gardieni care să patruleze în afara zidului. La etajul doi al clădirii principale erau trei ferestre cu vedere spre munții din nord, de unde avansau operatorii Dark Zero. Înăuntru se mișcau zeci de semnături termale, dar fără imagini 3-D era dificil să-și dea seama dacă se aflau la parter ori la etaj. Cu siguranță puseseră oameni de veghe la ferestre, dar fără dispozitive cu vedere pe timp de noapte se îndoia că ar

fi putut zări echipa de asalt. Şi chiar dacă ar fi descoperit echipa din nord, tot nu s-ar fi schimbat nimic. Nu era o misiune normală cu câţiva Navy SEALs, amprenta termică nu mai îngrijora pe nimeni. În noaptea aceea, viteza, superioritatea numerică şi puterea de foc aveau să fie decisive.

Cele două echipe de operatori ajunseseră la nord şi sud de zidul înconjurător. Cea mai periculoasă etapă a misiunii trecuse fără a interveni nicio problemă. În curte militanţii se mişcau cu calm, la fel şi cei din interiorul clădirii. Nu se agita nimeni, nu dădea nimeni alarma, niciunul dintre ei nu ocupa vreo poziţie strategică de apărare. Cele două echipe de operatori se desfăşurară de-a lungul zidurilor din nord şi sud, lăsând o gaură la mijloc în care rămase o singură siluetă. Demolatorii, care plasau şi detonau încărcăturile cu explozibil pentru a crea o gaură de acces.

Timpul păru că încetineşte ca într-o secvenţă cu încetinitorul. Owen îşi auzi respiraţia şi ritmul pulsului din urechi. Privi ecranul fără să clipească, aşteptând. Încărcăturile cu explozibil fură plasate, demolatorii eliberară zona de detonare, reunindu-se cu colegii de echipă. Două explozii puternice iluminară noaptea. Era pentru prima oară când vedea ce se întâmplă de partea cealaltă a baricadei şi acele explozii fără sunet păreau ireale. Fulger fără tunet. Pe teren îi simţeai puterea. O aşteptai. O doreai.

Privi cum operatorii se infiltrară prin găurile din ziduri, pe ambele părţi ale complexului. Imaginea fu momentan obstrucţionată de două elicoptere ce survolară perimetrul. Operatorii se împărţiră; pe măsură ce echipele de asalt se apropiară de clădirea principală, două echipe mai mici rămaseră în spatele zidului pentru a respinge un atac din exterior în cazul în care Al Qaeda

ar fi contactat pe cineva pentru ajutor. Focurile de arme se înteţiră, mai rămăseseră doar patru gardieni în curte care continuau să tragă, dar în câteva secunde zăceau cu toţii pe jos.

Tom se ridicase în picioare, plimbându-se de colo-colo prin încăpere, cu privirea lipită de ecran. Colonelul Phillips rămăsese nemişcat, cu braţele încrucişate la piept. Owen realiză că era singurul bărbat din încăpere îmbrăcat în uniformă, cu tot cu tridentul negru brodat deasupra numelui său. Părea iconic, aproape arhetipal. Imaginea i se întipări pe retină.

Întorcându-şi privirea la ecran, văzu cum cel puţin patru duzini de semnături termale se revărsară de undeva din centrul clădirii, părând cu toţii la acelaşi etaj. În mod ciudat, se aliniară pe rânduri simetrice şi apoi părură că se micşorează cumva. Owen simţi o răceală în capul pieptului, inima i-o luă la goană. Îngenunchează. La naiba!

— Se roagă! strigă cuprins de groază. Scoateţi echipele de acolo! Acum!

Tom se opri, privindu-l cu uimire, apoi înţelese.

— Crusader One, retragerea! Repet, retragerea, abandonaţi perimetrul! ordonă pe un ton urgent.

Dar era deja prea târziu. Ecranul deveni alb. Pentru o clipă, Owen crezu că pierduseră transmisiunea dronei. Apoi imaginea reveni pentru a dezvălui catastrofa. Elicopterele se prăbuşiseră arzând. Nu mai exista nimic, nici clădire, nici zid, nici măcar bucăţi de oameni. Doar mici sclipiri roşii-gălbui care fuseseră colegii lui. Prietenii lui. Familia. Toată zona era un portocaliu spălăcit, explozia masivă transformând ceea ce fusese odată un complex Al Qaeda din deşertul yemenit în iadul pe pământ.

— Ce naiba?! exclamă cineva în dreapta lui.

— Ce-a fost asta? Ce s-a întâmplat? întrebă o altă voce.

— Crusader One, recepție, spuse colonelul Phillips pe un ton calm.

Nimic. Owen nu-și deschise microfonul, știind bine că nu mai era nimeni care să mai poată răspunde.

— Crusader One, recepție, repetă colonelul.

Cineva începu să plângă. Owen se prăbuși într-un genunchi. Tom îi puse o mână pe umăr, dar i-o dădu la o parte, ridicându-se în picioare pentru a ieși afară. Vomită violent lângă un tufiș, continuând să icnească și după ce nu mai avea nimic în stomac. Mirosul îl îngrețoșă. Putoarea Africii. O luă la fugă, vrând să scape de imaginea portocalie a ecranelor și de mirosul acelui loc. Stomacul i se revoltă din nou și se împiedică, dând cu genunchii de pământ. Durerea era ascuțită, dar nu-i păsa. Măcar era reală, restul nu era decât un coșmar.

Privi în sus într-o pereche de ochi negri ce i se păreau familiari. Ochi plini de durere. Sudoarea îi aluneca pe la tâmple și, pentru un moment, fu convins că avea să vomite din nou. Era unul de-al lor. Furia îl orbi. Duse mâna la pistol, dar se forță să se calmeze pentru a nu face o greșeală imensă pe care s-o regrete mai târziu. Se ridică și se îndreptă spre ieșire.

— Deschide nenorocita asta de poartă! îi strigă Rangerului care stătea de pază.

— Ești ok, amice? îl întrebă soldatul în timp ce dezactiva încuietoarea. Hei, ce s-a întâmplat, aruncă o privire la clădirea centrului de comandă.

Owen clătină din cap și ieși afară, izbind poarta de perete. O rupse din nou la fugă și alergă, alergă pe poteca de pământ bătătorit până ajunse la pista de decolare, continuând să alerge cu drumul luminat de o lună anemică, până când luminile bazei rămaseră în

urmă. Apoi se opri brusc. Toate vocile din mintea lui, urlând, plângând în hohote, implorând amuțiră într-o fracțiune de secundă. Durerea dispăru, înlocuită de o amintire recentă...

— Tu ești traducătorul, nu?

— Da. Amir, mă bucur să te cunosc.

— Owen. Mi-aduc aminte de tine de anul trecut.

— Da, rateul din Somalia.

— Te simți bine? Ești cam verde la față.

— Verde? Ce amuzant, eu întotdeauna m-am considerat maro.

Owen se întoarse. Băiatul rămăsese în același loc, urmărindu-l cu privirea. Privirile li se întâlniră. Băiatul numit Amir scoase ceva din rucsac. O grenadă? Nu. Un telefon mobil. Tastă ceva, apoi ridică telefonul spre el. Owen urlă, făcând un pas în direcția centrului de comandă. Amir apăsă o altă tastă cu degetul mare. Rangerul își trase pușca de asalt de pe umăr, ridicând țeava spre el. Fulgerul alb îi orbi precum lumina a o mie de sori. Apoi veni tunetul. Unda de șoc îl luă pe sus pe Owen, purtându-l într-o furtună de moloz și sânge. Apoi se lăsă întunericul tăcut și nemișcat, și nu mai există nimic.

Jadyn o să afle despre moartea mea... și nu mi-am luat la revedere... nu mi-am luat la revedere...

Alerga pe plajă la bustul gol și în picioarele goale. Știa că Jadyn îl așteaptă, așa că mări viteza, inima tresărindu-i de bucurie atunci când o văzu în pragul unei căsuțe din lemn de bambus. Îi făcea cu mâna. O luă în brațe, învârtind-o pe nisipul cald, iar ea râse fericită, părul, ochii și pielea strălucindu-i în lumina caldă a soarelui.

— Eşti transpirat, îi şopti fierbinte la ureche. Îmi place când eşti transpirat. Mi-a fost dor de mirosul tău.

— Locotenent Owen Wallace! bubui o voce. Prezenţa ta e absolut indispensabilă la acest grătar!

Privi peste umărul lui Jadyn pentru a-l descoperi pe Slider cu o bere într-o mână şi-o spatulă în cealaltă.

— E incredibil, ridică el din umeri. Îmi pun viaţa în mâinile lui aproape în fiecare zi, dar nu mă pot baza pe el pentru un afurisit de grătar.

— Hei, vezi că nu-ţi merge grătarul, cred că butelia e dusă! strigă Rone din spatele lui.

Owen îşi dădu ochii peste cap, privind-o zâmbind pe Jadyn.

— Cu alte cuvinte, ai o şleahtă de SEALs înfometaţi pe care-ai face bine să-i hrăneşti dacă vrei să scapi cu viaţă. Hai, du-te şi salvează-i, râse ea, sărutându-l uşor pe buze.

— Da, doamnă.

În curtea din spate, Martin şi Sean se duelau cu două spatule, în timp ce Dave, Quentin şi Glen pariau pe câştigător. Toată echipa SEAL Team 3 era prezentă! Un gând din altă lume îl tot sâcâia, încercând să-i intre în minte. Îl ignoră, alungându-l ca pe o muscă enervantă.

— Deci, ce faci, ne ajuţi cu porcăria asta de grătar ori mergem naibii la un restaurant? se agită Slider.

Se întoarse spre el, dar în locul lui descoperi un băiat tânăr care se ţinea de burtă.

— Ce-o să faci, Owen? îl întrebă suspinând, cu lacrimile curgându-i pe obraji.

Apoi, într-o fracţiune de secundă, băiatul explodă. Suflul îl trânti la pământ. Urechile îi ţiuiau, lumina puternică îi arsese ochii. Când reuşi să-i deschidă într-un final, văzu că se târa printr-o baltă de sânge. Atinse ceva cu degetele şi văzu că era gheata lui Slider. Puţin

mai departe zări mâna lui Rone, cu tot cu ceasul primit de la ei toți de ziua lui de naștere. Icni, lăsându-se pradă valurilor de greață. Mai departe dădu peste o pereche de picioare cu o pedichiură perfectă. Jadyn? Îi era groază să privească în sus pentru a vedea ce mai rămăsese din ea.

— Sunt cu toții morți, Owen, spuse ea cu tristețe.

— Ajută-mă, îi șopti.

— Nu te pot ajuta, Owen. Îi întoarse spatele și se îndepărtă. Nu te mai poate ajuta nimeni... pentru că nu mai există nimeni...

Încercă să se târască după ea, dar brațele nu-l ascultară.

— Jadyn, nu pleca! Nu mă lăsa... nu așa! urlă până când toate culorile se scurseră din lume.

22

Sediul CIA
Filiala Bagdad

MILES se sprijini de spătarul scaunului şi ridică mâinile deasupra capului pentru a se întinde, încercând să-şi destindă muşchii tensionaţi. Nu-şi dorea decât mâncare şi un duş fierbinte, după care să tragă un pui de somn. Fix în acea ordine. Dăduseră chix pe toate planurile, culminând cu atacul din Mosul şi faptul că Jadyn aproape fusese aruncată în aer. După cum promisese, Jack plecase să se ocupe de transportul ei înapoi în State, plus o echipă de securitate care s-o protejeze până când reuşeau să-l vâneze pe Tehrazzi. Owen dispăruse într-o direcţie necunoscută, Jack spunându-le doar că urma să participe într-o misiune secretă şi extrem de importantă. Din felul în care-şi luaseră la revedere, era clar că ceva de natură întimă se întâmplase între Jadyn şi Owen. Ceea ce era foarte ok, pentru că Sam îl atrăgea tot mai tare şi, judecând după felul în care se comporta, era foarte posibil ca sentimentul să fie reciproc. După distrugerea bazei de la Mosul, Sam îi urmase la Bagdad, aşteptând ca Lagley să decidă unde o trimitea mai departe. Miles era recunoscător pentru cele câteva zile pe care le mai aveau împreună, intenţionând să profite de acel bonus nesperat pentru a se putea cunoaşte mai bine.

Telefonul mobil vibră pe birou. Își coborî privirea la el, zâmbind atunci când văzu că pe ecran era afișat numărul lui Sam.

— Ce faci, dulceață, ți-e dor de mine?

— Cineva a intrat în camera mea de hotel, îl informă Sam pe ton ton grav.

Miles se îndreptă pe scaun.

— Cum adică? Ești ok?

— Da, au intrat în lipsa mea și-au scotocit peste tot.

— Căutând ceva anume?

— Habar n-am... dar am găsit un microfon în plafonieră.

— Îl caut pe Vaughn și-o pornim spre hotel. Ar trebui să ne aștepți la recepție, nu vreau să stai singură în cameră.

— Ali e cu mine. De fapt, el a descoperit microfonul.

— Bun, stați pe loc. Venim imediat.

Oare Jack o pusese pe Sam sub supraveghere? Era clar că știa mult mai multe decât le spusese vreodată, în special atunci când avea legătură cu Tehrazzi. Surprinsese o scenă între Jack și Sam în acea dimineață și chiar dacă la momentul respectiv nu-i dăduse de gândit, acum totul căpăta o altă conotație. Cei doi stăteau de vorbă în camera pentru interogatorii. În drum spre bucătărie, Miles îi zărise total întâmplător prin geamul de observație. În mod normal nu s-ar fi oprit să-i spioneze, dar tensiunea dintre ei era aproape palpabilă. Sam explica ceva gesticulând cu fervoare, în timp ce Jack o asculta cu mâinile încrucișate la piept, studiind-o cu atenție. Mai târziu îi dusese o cafea la terminalul temporar ce-i fusese desemnat.

— Toate bune? o întrebase.

— Da, îi zâmbise ea o idee cam forțat.

Ce naiba se întâmpla? Fahdi se comporta ciudat, părând mereu gânditor și retras, Owen fusese trimis

într-o misiune cu obiectiv secret, Spence interacționa doar cu Jack, ținându-se mereu la distanță de ceilalți membri ai echipei, Quinn era mai mult o fantomă, timp în care Tehrazzi se afla mereu cu un pas înaintea lor. Ali era singurul care se comporta normal, mereu dornic să ajute. Avea încredere în el și chiar dacă la început fusese o idee cam gelos pe prietenia lui cu Sam, acum îi mulțumi în gând cerului pentru faptul că-i era alături. Ali făcea parte dintre cei norocoși, Miles îi citise dosarul. De loc din Bagdad, fusese recrutat de imamul unei madrasse locale, aproape participând la un atac sinucigaș. Tatăl lui, un fost polițist, descoperise totul și-și informase foștii colegi din poliție. În dimineața următoare fusese executat pe stradă în timp ce se îndrepta spre madrassa cu pricina pentru a sta de vorbă cu imamul. Din acel moment, se părea că Ali alesese să facă parte din soluția pentru poporul său în loc să devină o problemă. Începuse să lucreze pentru armata americană și se căsătorise cu o fostă colegă de școală, cu care avea trei copii. Îl admira și-l respecta pentru cum reușise să-și schimbe viața, alegând să iasă din acel cerc vicios ce continua să distrugă oameni și familii întregi.

Se ridică de la terminalul său, căutându-l din ochi pe Vaughn. Fahdi intră în încăpere, trântindu-se pe un scaun.

— E cald rău, spuse în timp ce-și făcea vânt cu un ziar.

— Ai timp să mergi cu noi? îl întrebă Miles.

— Unde?

— La un hotel din centru.

— Cu mașina mea?

— Nu, luăm Suburbanul. La întoarcere o să fim mai mulți, ne trebuie ceva mai mare. Miles îi aruncă cheile. Adu mașina în față, eu îl caut pe Vaughn.

Aruncă la repezeală un pistol de rezervă și câteva sticle cu apă într-un rucsac, îndreptându-se apoi către bucătărie. Vaughn era împreună cu Jadyn, câte o cană

cu cafea pe masă în faţa lor. Jadyn zâmbi, deschizând gura să spună ceva.

O explozie masivă zgudui întreaga clădire. Podeaua se ondulă, pereţii şi tavanul se crăpară, dar geamurile anti-glonţ rămaseră intacte. Miles îşi scoase pistolul din tocul de la subraţ, făcându-i semn lui Vaughn să îl urmeze. Afară pe stradă era un vacarm de nedescris. Oamenii alergau înspăimântaţi, câţiva răniţi ţipând de durere. Geamurile clădirilor din jur explodaseră, împrăştiind mii de cioburi peste tot. Bucăţi de metal contorsionat muşcaseră adânc din pereţi. Câteva maşini parcate lângă trotuar luaseră foc, fumul negru şi dens făcând aerul aproape imposibil de respirat.

— Fir-ar să fie, murmură Miles, dând cu ochii de sursa exploziei. Fahdi... al naibii nenorocit...

Jadyn suspină în spatele lui, ducându-şi mâinile la gură. Dacă n-ar fi trebuit să-şi caute fratele, s-ar fi aflat şi el în Suburban. Fahdi nu fusese la fel de norocos. Se simţea îngrozitor de vinovat pentru faptul că-l privise mereu cu o oarecare suspiciune, în ciuda faptului că Mossadul şi Quinn garantaseră pentru el. Sirenele pompierilor şi ambulanţelor îl treziră din reverie. Telefonul îi vibră în buzunar.

— Ce naiba se întâmplă acolo? auzi vocea lui Jack. Am auzit explozia de aici şi văd fum.

— Unde eşti?

— La hotelul lui Sam, m-a sunat să-mi spună despre microfon. Am mai găsit încă două.

Interesant, se gândi Miles. Deci nu Jack pusese la cale supravegherea lui Sam. Dacă nu el, atunci cine?

— Fahdi e mort, îl informă cu voce joasă. Cineva a pus o bombă în Suburban. Ne pregăteam să venim spre voi... singurul motiv pentru care stăm acum de vorbă e că am întârziat câteva minute să-l caut pe Vaughn.

Jack înjură în surdină.

— Ce facem cu Jadyn, ai rezolvat ceva? continuă Miles. Cred că trebuie s-o scoatem cât mai repede din nenorocirea asta de oraş.

— Pleacă mâine dimineaţă cu un avion militar.

— Şi până atunci? E mult prea riscant s-o târâm după noi prin tot oraşul.

— Ali spune s-o duceţi la el acasă. Soţia lui va avea grijă de ea şi acolo va fi în siguranţă.

Miles ezită.

— Singură, fără să-i acopere cineva spatele?

— Doar pentru vreo oră-două, Miles. O să cer o echipă de Rangers pentru protecţie până mâine dimineaţă.

Miles oftă. Nu-i prea surâdea ideea s-o lase singură, dar nu aveau încotro.

Şocul iniţial fu înlocuit cu oroare pe măsură ce Miles şi Vaughn o conduseră pe lângă Suburbanul distrus. Trupuri de oameni erau împrăştiate pe jos, unii morţi, alţii plângând şi cerând ajutor. Medicii triau morţii şi răniţii grav fără prea multe speranţe de supravieţuire de cei care necesitau urgent primul ajutor pentru a supravieţui.

— Sper că n-ai de gând să-mi clachezi acum, îi spuse Miles peste umăr.

Cuvintele o izbiră ca o palmă peste ochi. Îşi dori pentru a suta oară în ultimele douăzeci şi patru de ore ca Owen să se fi aflat acolo. N-ar fi trebuit să accepte acea misiune de la bun început. Owen avusese dreptate, nu era pregătită să facă faţă acelei avalanşe permanente de pericol şi moarte.

Hala Sahid, o femeie minionă cu ochi migdalaţi, le deschise uşa cu o expresie îngrijorată. Miles o împinse înăuntru pe Jadyn, scanând încăperea cu privirea.

— O să fii în siguranţă aici. N-o să dureze prea mult, mă întorc după tine imediat ce pot. Scotoci prin rucsac

şi scoase un telefon prin satelit. Ia ăsta, mă poţi suna oricând şi te putem monitoriza prin GPS.

Hala îi puse o mână pe umăr, închizând uşa în urma lui Miles, apoi îi făcu semn s-o urmeze. Jadyn ezită pentru un moment, mintea fiindu-i încă prinsă în interiorul ars al Suburbanului. Cineva o luă de mână. Îşi coborî privirea şi descoperi o fetiţă bucălată cu codiţe împletite.

— Bună, îi zâmbi.

Fetiţa o privi cu o expresie mult prea serioasă pentru vârsta ei, apoi o trase după ea în bucătărie. Hala îi zâmbi peste umăr în timp ce pregătea un ceai pe care i-l servi cu biscuiţi de casă. Jadyn îi mulţumi cu un zâmbet, întrebându-se în sinea ei de ce-şi îndrepta mereu privirea către ceas. Era îngrijorată pentru Ali?

— Soţul tău e bine, îi spuse cu blândeţe. O să vină în curând, sunt sigură.

Hala o privi tăcută şi sorbi din ceai, tensiunea radiindu-i prin toţi porii. Privirea ei se îndreptă din nou către ceas.

— Ce e, Hala? întrebă Jadyn, cuprinsă de nelinişte. S-a întâmplat ceva?

— N-ar trebui să te afli aici, şopti Hala, privind-o apoi cu ceva ce părea regret amestecat cu ruşine. Soţul meu... nu e... nu e ceea ce pare. Întoarse capul, fixând cu privirea coloana de fum negru din depărtare. Nu eşti în siguranţă aici, n-ar fi trebuit să vii niciodată.

Jadyn îngheţă. *O, Doamne, Ali...*

Telefonul îi vibră în buzunar şi Miles se grăbi să răspundă.

— Jadyn, totul e-n regulă?

— Ali a pus bomba în Suburban, spuse ea rapid cu voce întretăiată.

— Cum?! De unde ştii asta?

— Tocmai mi-a spus Hala.

Miles înjură printre dinți.

— Unde ești?

— Pe stradă.

— Găsește un loc unde să te ascunzi până ajungem la tine. Nu închide, ne ghidăm după GPS-ul telefonului.

— Ok... Unde sunteți?

Panica din vocea ei îl izbi ca un pumn în plexul solar. Probabil era paralizată de frică, singură pe stradă în Badgad după ce-o dusese cu mâna lui în casa unui trădător. *Cum am putut fi atât de idiot?!*

— La câteva minute depărtare. Te-ai ascuns undeva?

— Încă nu... Unde, Miles? Nu știu unde să mă ascund. Cât mai durează până ajungeți?

— Suntem la două străzi de tine, spuse Miles cu un calm pe care nu-l simțea.

O auzi cum inspiră brusc, apoi scârțâitul roților unei mașini pe asfalt.

— Jadyn?!

Gâfâieli, sunetele unei lupte, o bufnitură înfundată și pași precipitați îndepărtându-se de telefonul pe care probabil îl scăpase din mână.

— Jadyn! strigă disperat.

Nu mai auzi decât un țipăt, apoi liniște.

FK Medical SDMS - Djibouti

Owen se trezi, simțindu-se ca și cum cineva îl scosese de sub tone de moloz ori poate dintr-un mormânt. Îl durea capul și absolut fiecare articulație în parte, trupul îi era prea greu să încerce să miște măcar un deget. Unde era? Încercă să-și amintească ce se întâmplase, dar mintea i se rotea în gol. Inspiră adânc, gemând la durerea surdă din plămâni. Deschise ochii și clipi de câteva ori

pentru a-şi limpezi privirea. Un tavan alb, neoane. Undeva în adâncul lui, poate în cel mai ascuns colţ al memoriei, o amintire vagă aştepta răbdătoare. Instinctiv ştiu că nu era o amintire plăcută. Stomacul i se strânse în timp ce încerca s-o blocheze. Fără rezultat. O explozie cu ecouri îndepărtate îi răsună în minte. Amintirile îi reveniră brusc, cu forţa unui taifun. Misiunea... un fulger de lumină pe ecrane şi lumea îi fugise de sub picioare. Vomitase şi-o rupsese la fugă, mânat de furie şi durere, totul la o intensitate pe care n-o mai experimentase vreodată. Amir, privindu-l cu durere, finalitate şi satisfacţie. Îşi amintea totul cu lux de amănunte. Lacrimile amare ameninţau să-l sufoce. Scoase un suspin şi se înecă, încercând să tragă aer în piept.

— Cred că se trezeşte, spuse vocea unei femei.

Simţi o atingere pe umăr.

— Eşti în spital, spuse vocea unui bărbat. Ai multe vânătăi şi ceva tăieturi, dar în rest eşti întreg. Vrei apă?

Un pai îi fu introdus între buze.

— Bea încet.

Owen încercă să asculte, dar odată ce simţi apa rece în gură pierdu bătălia controlului, înghiţind cu aviditate.

— Cât timp a trecut de la explozie? întrebă cu voce răguşită.

— Aproape douăzeci şi patru de ore. Nu te îngrijora dacă te simţi puţin ameţit, e de la antibiotice. Eşti plin de tăieturi, a trebuit să ne asigurăm că nu se infectează. O să ai ceva dureri.

— Unde?

Încercă să se ridice în şezut. O durere ascuţită îi erupse peste tot.

— Peste tot, veni răspunsul o fracţiune de secundă mai târziu. Colonelul Higgins vrea să vorbească cu tine. Crezi că eşti în stare?

Owen încuviință din cap.

— Mă bucur că ești cât de cât întreg, locotenente, auzi o altă voce bărbătească.

— Unde sunt?

— Spune-mi ce-ți amintești.

Owen înghiți cu dificultate.

— Totul. Sunt morți, nu-i așa?

— Da, veni răspunsul sec.

— A fost o capcană... totul, de la bun început.

— Mi-e teamă că da.

Owen închise ochii și văzu jihadiștii îngenunchind, fulgerul alb, carnagiul, apoi se gândi la marea de coșciuge acoperite cu steagul american.

— Și veștile proaste nu s-au terminat, continuă colonelul pe un ton sumbru. Farouk Tehrazzi a răpit-o pe Jadyn Mathinson.

23

Autostrada Abu Ghraib
30 de kilometri nord-est de Amiriyat Fallujah

JADYN încercă să se oprească din tremurat. Cei trei bărbați care o răpiseră schimbaseră patru mașini și acum opriră sub un pod în paralel cu o altă mașină. Se zbătu sălbatic în mâinile lor, convinsă că urma să fie executată, dar se trezi împinsă pe scaunul pasagerului și cea de-a cincea mașină demară în trombă.

— Jadyn Mathinson, mă bucur să te revăd, auzi o voce bărbătească.

Farouk Tehrazzi îi zâmbi larg de la volan, punându-i țeava unui pistol la tâmplă.

Gura i se uscă instant, inima îi tresări în piept. *Calmează-te. Respiră. Panica nu te ajută la nimic. Rămâi calmă și judecă totul la rece.*

— Jack Silva, continuă Tehrazzi. Unde e?

— Nu știu.

Tehrazzi o lovi în tâmplă cu patul pistolului. Scurt, brutal, durerea făcându-i ochii să lăcrimeze. Își impuse să nu plângă. Își duse mâna la tâmplă, degetele murdărindu-i-se de sânge.

— Unde e?

— De unde vrei să știu?! Oamenii tăi m-au luat de pe stradă!

Tehrazzi o lovi din nou, exact în același punct. Durerea era atât de intensă încât își mușcă buza de jos până la sânge.

— Îți spun adevărul!

Încă o lovitură. Mai tare.

— Am fost acasă la Ali, când...

Altă lovitură. Jadyn suspină, simțind că pierde contactul cu realitatea.

— Unde mă duci? Ce-o să-mi faci?

Tehrazzi ridică pistolul s-o lovească din nou, dar de data asta Jadyn ridică mâinile să se apere.

— Nu, te rog!

Tehrazzi se opri și puse pistolul în poală. Conduse tăcut pentru câteva minute, întorcând periodic capul s-o privească.

— A îmbătrânit puțin de când l-am văzut ultima oară, rupse în cele din urmă tăcerea. Bănuiesc că asta ar spune și el despre mine. Chicoti ca și cum făcuse o glumă bună. Stai liniștită că nu te ucid așa cum ai merita. Nu încă, adăugă după o secundă.

— Unde mă duci?

— Într-un loc unde-mi vei fi de folos.

— N-o să te ajut niciodată, întoarse ea capul pentru a-l privi cu dispreț.

Tehrazzi râse cu poftă.

— Nu cred c-o să ai încotro.

— De ce mă urăști atât de mult? Ce ți-am făcut?

— Mi-ai afectat reputația atunci când ai evadat.

— De ce m-ai răpit?

— Pentru că tatăl tău era un trădător.

— L-ai ucis și te urăsc pentru asta, sper să ajungi în iad! Ai ucis sute de oameni nevinovați, Islamul interzice asta.

Maxilarul lui se tensionă.

— Nu-mi da tu mie lecții despre Islam, infidelă arogantă.

— Ce vrei de la mine? Bani?

— Bani! pufni el. Am mai mulți bani decât ai putea visa vreodată.

— Şi atunci, ce?

— Putere, faimă, dreptate pentru toţi fraţii ucişi de oameni precum tatăl tău şi Jack Silva. Allah va şterge urma tuturor infidelilor de pe pământ.

— Psihopat nenorocit...

— Nu-mi vorbi aşa, îi aruncă el o privire ameninţătoare.

— Te urăsc, spuse ea pe un ton ucigător de calm. Şi când Jack te va ucide, pentru că ştiu c-o va face şi ştiu că vei arde în iad, sper ca ultimul lucru pe care-l vezi să fie faţa tatălui meu.

— Vrei să mori?

Vreau să trăiesc.

— Ştiu ce încerci să faci, Jadyn Mathinson, dar nu te ucid încă. Mai întâi am nevoie de tine. Îi aruncă un pachet cu şerveţele. Şterge-ţi sângele şi încearcă să te linişteşti. Nu mai avem mult şi ajungem.

Soarele aproape ajunsese la asfinţit când intrară în Amiriyat Fallujah. Tehrazzi deschise radioul, ascultând ştirile, după care-l închise. Jadyn îl privi cu coada ochiului. Părea palid şi foarte slab. Conducea cu mâna stângă, continuând să ţină pistolul în poală cu mâna dreaptă. Trecură pe lângă o piaţă aglomerată, un magazin cu covoare, un altul cu materiale pentru construcţii, un restaurant pakistanez. O moschee placată cu plăci de faianţă albastre, verzi şi galbene îşi înălţa minaretele zvelte către cerul mov. Tehrazzi o coti pe o stradă liniştită şi parcă în faţa în faţa unei case cu un etaj. Opri motorul şi claxonă scurt de două ori. O lumină se aprinse la etaj.

— Aşteaptă până-ţi deschid portiera, spuse cu voce calmă. Dacă încerci să fugi, te ucid. Ai înţeles?

Jadyn încuviinţă din cap. Îl urmări cu privirea în timp ce ocolea maşina, cu pistolul pe lângă corp. Îi deschise portiera şi-o luă de mână pentru a o trage afară din

mașină. Ușa casei era întredeschisă. Tehrazzi o împinse în holul întunecat. În aer se simțea miros de curry și terebentină. Un bărbat cu barbă făcu un semn către etaj. Tehrazzi înclină tăcut din cap și-o trase după el pe scările din lemn. Ușa din capătul scărilor se deschise. O femeie tânără și atractivă se înclină respectuos, privindu-l cu fascinație. Camera era mică, ambele geamuri acoperite cu două pături groase. Un pat se afla pe un perete, o masă cu trei scaune în centrul încăperii. O baie se zărea printr-o ușă în dreapta patului.

Fără un cuvânt, Tehrazzi o împinse în pat și femeia îi legă mâinile și picioarele cu niște frânghii deja pregătite. Tehrazzi se așeză pe marginea patului și-i dădu cu delicatețe părul din ochi. Pentru un moment înfricoșător, crezu că avea s-o violeze.

— O să plec puțin, îi spuse pe un ton neutru. Dacă ești cuminte, Nahia o să-ți dea apă și ceva de mâncare. Îi puse țeava pistolului la tâmplă. Mă întorc repede, cooperează și totul o să fie bine. Ai înțeles?

Jadyn încuviință dincap. Tehrazzi se ridică în picioare, îi spuse ceva Nahiei cu voce scăzută, apoi dispăru afară pe ușă. Nahia o privi pentru câteva momente, după care puse apă la fiert pentru ceai și făcu două sandviciuri cu pâine neagră și piept de pui rece feliat subțire. Turnă ceai în două căni și se așeză la masă. Își mâncă sandviciul în tăcere, fără să-și ia ochii de la Jadyn. Când termină, se ridică de la masă și se apropie de ea cu o cană cu ceai în mână. Se așeză pe marginea patului, continuând s-o privească.

— Te-a futut? o întrebă într-un final.

Jadyn o privi cu surprindere.

— Cine?

— Farouk, răspunse Nahia pe un ton calm.

Fără să mai aștepte un răspuns, îi ridică bluza și-i turnă ceaiul fierbinte pe abdomen. Jadyn țipă, dar Nahia

îi trase o palmă. Îi suflă aer pe abdomen, trăgându-i bluza la loc. Simpla atingere a materialului era de nesuportat. Jadyn închise ochii, lacrimi alunecându-i pe la colțurile ochilor.

— Hai să mai încercăm o dată. Te-a futut?

Jadyn clătină din cap, suspinând înăbușit.

— Păcat, zâmbi Nahia. E un amant fabulos. De obicei ucide femeile după ce le fute... un fel de favoare, pentru că n-ar mai găsi niciodată un amant la fel de priceput cum e el. N-ar avea decât dezamăgiri, mai bine să moară. Eu sunt singura la care se reîntoarce de fiecare dată.

Jadyn realiză brusc că n-avea nicio șansă de supraviețuire. Nahia era o psihopată care probabil nu dădea doi bani pe viața ei. Dacă tot trebuia să moară, măcar s-o facă cu demnitate, încercând să evadeze. Dar cum? Nu putea încerca nimic dacă n-o dezlega de pat.

— Am nevoie la toaletă, spuse cu voce rugătoare.

— Dă-i drumul.

— Te rog.

Nahia puse cana goală pe jos și scoase un pistol de sub saltea.

— Dacă încerci să fugi, te împușc în față, ai înțeles?

Jadyn încuviință din cap. Nahia o dezlegă, începând cu picioarele și terminând cu mâinile.

— Rdică-te încet și mergi până la baie cu mâinile pe cap.

Jadyn făcu întocmai cum i se indicase. Intră în baie, se întoarse și începu să închidă ușa. Nahia o trânti de perete, țintindu-i fața cu pistolul.

— Ce naiba faci?

— Te rog, n-am unde să fug.

Nahia privi în jur. Baia nu avea ferestre ori altă ieșire.

— Bate în ușă când termini și nu ieși până când nu-ți spun eu.

Jadyn încuviință din nou din cap și închise ușa. Bun, și acum? Dacă voia să aibă o șansă de scăpare, trebuia să

găsească ceva ce putea folosi pe post de armă. Capacul rezervorului de apă al toaletei? Nu, prea greu, prea mare. Privi în jur: şampon, săpun, spumă de bărbierit, un aparat de ras de unică folosinţă, o pilă de unghii. O pilă de unghii. Pe policioara de deasupra chiuvetei, sub oglindă. O pilă de unghii din metal, cu un capăt rotunjit şi celălalt ascuţit. Îşi aminti lecţiile lui Miles. *La nevoie, nu e chiar atât de greu să improvizezi pentru a obţine o armă.* Pila putea deveni o armă letală dacă era înfiptă în locul potrivit. Ochi, urechi, tâmplă, gât. O luă cu grijă şi-o ascunse în palmă. *Chiar sunt în stare să fac asta?* se întrebă. Îşi ridică bluza pentru a se uita la pielea roşie de pe abdomen. Nici nu voia să se gândească de ce altceva mai era în stare Nahia. Trase apa la toaletă, inspiră adânc şi bătu în uşă.

— Deschise uşa încet şi ieşi cu mâinile pe cap.

Jadyn se execută şi păşi în cameră. Nahia o aştepta cu arma ţintită.

— Înapoi la pat.

Jadyn se întoarse şi se îndreptă spre pat, cu Nahia pe urmele ei.

— Aşează-te şi depărtează mâinile şi picioarele.

Jadyn exită.

— Acum! păşi Nahia în spatele ei, punându-i ţeava pistolului la ceafă.

Jadyn se roti brusc, lovind cu toată puterea. Nahia fu luată complet prin surprindere, aşa că în loc să apese pe trăgaci, ridică mâinile să se apere. Jadyn îi ţintise ochiul, dar pila i se înfipse adânc în obraz. Sângele ţâşni instant. Nahia urlă de durere, pistolul căzându-i din mână. Jadyn îşi stăpâni imboldul de-a se arunca după el şi-i înfipse pila în carotidă. Sângele cald o împroşcă pe mână. Dădu drumul pilei şi se aplecă după pistol. Nahia îşi smulse pila din gât şi se năpusti spre ea. Jadyn ridică pistolul şi-o împuşcă în piept. Bubuitura răsună asurzitor în

camera mică. Nahia se prăvăli la podea, târându-se către ea. Ţinti şi-o împuşcă în cap, apoi se întoarse cu faţa spre uşă şi aşteptă cu arma pregătită.

Bărbatul cu barbă pe care-l văzuse la sosire apăru câteva momente mai târziu. Aruncă o privire trupului întins pe jos, apoi se repezi spre ea. Jadyn apăsă de două ori pe trăgaci. Primul glonte i se înfipse în umăr, răsucindu-l. Al doilea i se înfipse în coloana vertebrală. Jadyn făcu doi paşi şi-i mai trase încă două gloanţe în cap din mers, aşa cum o învăţase Owen. Mirosul prafului de puşcă umplu încăperea în timp ce sângele împroşcă pereţii.

Impunându-şi să nu clacheze, Jadyn trecu peste trupul nemişcat al bărbatului şi se îndreptă spre uşă. Coborî rapid scările, ignorând tremurul din genunchi. Deschise uşa casei pentru a-l descoperi pe Tehrazzi sprijinit de poartă.

— Mă declar impresionat, îi zâmbi glacial, nu mă aşteptam să te descurci atât de bine. Şi îndatorat, continuă pe un ton sarcastic. M-ai scăpat de Nahia exact în punctul în care adorarea din ochii ei începuse să mă calce pe nervi.

Fabrica de Ciment Al-Rasheed
Districtul Saida, Bagdad

Jack şi Owen urmăriră tăcuţi cum Ali parcă în paralel cu o altă maşină în faţa unui depozit părăsit, probabil urmând să se întâlnească cu un emisar trimis de Tehrazzi. Înainte de-a se îndrepta către fabrica aflată în ruine oprise pe un drum lăturalnic pentru a-şi schimba hainele, în mod sigur de teamă ca nu cumva să i se fi ataşat vreun dispozitiv de urmărire. Un bărbat apăru din umbre şi Ali se grăbi către el. Schimbară câteva cuvinte, apoi dispărură în interioarul depozitului. Şoferul celeilalte maşini rămase la volan.

— Ocupă-te de Ali până termin eu cu ceilalți doi, spuse Owen cu o expresie imobilă.

Jack înclină din cap. Aura întunecată ce-l înconjura ca un scut protector încă de când asistase la măcelărirea atâtor colegi și prieteni îi devenise deja o a doua natură. Owen devenise taciturn și retras, abia adresând câte un cuvânt restului echipei și asta numai și numai când era absolut necesar. Catastrofa din Djibouti îl marcase adânc, atingerea morții înfigându-și degetele lungi și reci în sufletul lui pentru vecie.

Owen deschise portiera și traversă strada cu pași fluizi și rapizi, înșurubând un amortizor pe țeava Glock-ului. Șoferul nu avu timp să reacționeze, pentru că-i puse două gloanțe în tâmplă din mers, fără să încetinească pasul. Păși în depozit, cu arma țintită. Ali și bărbatul necunoscut se aflau în mijlocul încăperii. Ali făcu câțiva pași în spate, în timp ce bărbatul își duse mâna la buzunar. Owen nu se opri din mers, împușcându-l de trei ori în piept.

— Ali! strigă Jack, apărând din spatele lui Owen, țintindu-i capul cu arma.

Owen se opri lângă bărbatul care gemea încet, privirea coborându-i la el.

— Unde e?

Bărbatul se strâmbă de durere, dar rămase tăcut. Owen îl împușcă de două ori în față, apoi se apropie încet de Ali, care-l privea cu o expresie încremenită de frică. Îl apucă de-o mână și-i puse o bucată de metal topit în palmă.

— Salutări de la Fahdi, spuse cu voce joasă.

Ali tresări atunci când dădu cu ochii de cadranul ceasului distrus al lui Fahdi, de care încă mai atârnau bucăți de piele arsă.

— Allah, Allah..., bolborosi, aruncând ceasul cât colo de parcă l-ar fi ars.

— Unde e Jadyn? întrebă Owen, în ochii de un albastru ca de granit oglindindu-se răsuflarea morții.

Ali îl privi cu ochi măriți de groază, o broboană de transpirație alunecându-i pe tâmplă în jos.

— Răspuns greșit, murmură Owen, lovindu-l cu pistolul peste față.

Ali suspină, ducându-și mâna la obraz.

— Hai să-ți explic cum o să funcționeze chestia asta, continuă Owen, țintuindu-l cu privirea. Ești deja mort. Singurul lucru care mai rămâne de stabilit e cât durează până ajungi în punctul ăla. Crede-mă, Ali, poate dura toată noaptea și durerile sunt de neimaginat. Ori se poate întâmpla într-o fracțiune de secundă și te asigur că nu vei simți nimic. Tu alegi. Ai exact cinci secunde. Unde e Jadyn?

— În Amiriyat Fallujah, șopti Ali cu voce tremurândă.

— Trăiește?

Ali încuviință din cap.

— Tehrazzi e cu ea?

— Da, în noaptea asta se întâlnește cu un lider ISIS.

— Unde?

— În deșert, la zece kilometri de malul estic al lacului Habbaniyah.

— Scopul întâlnirii?

Ali ezită. Owen îl lovi din nou cu pistolul peste față.

— Pe lângă alte afaceri pe care le fac împreună, Tehrazzi o vinde Califatului pe Jadyn! strigă Ali.

Privirea lui Owen se înnegură de furie, genunchii i se înmuiară o idee. Metalul rece al Glock-ului îl ajută să-și recapete echilibrul. Nu realiză când apăsă pe

trăgaci, nu-şi aminti decât reculul pe care-l resimţi în încheietură şi stropii de sânge cald ce i se prelinseră pe obraz. Îngenunche odată cu căderea în gol a lui Ali, punând încă două gloanţe în tâmpla lui, privindu-l fix până-şi dădu ultima suflare.

24

Autostrada Al Taqqadum
37 de kilometri nord-est de Lacul Habbaniyah

SUV-UL Toyota Land Cruiser îi aşteptase în faţa cafenelei Erfoud, la marginea oraşului Amiriyat Fallujah. Şoferul purta pantaloni kaki din pânză groasă de cort şi un tricou maro închis, zâmbind cu un aer amabil ca şi cum ar fi fost un ghid profesionist. Nu era. De fapt, făcea parte dintre oamenii lui Tehrazzi. Pe bacheta din spate, Jadyn privea drept înainte prin parbriz, simţind privirea lui Tehrazzi aţintită asupra ei. Aţipise la un moment dat, visând că mergea alături de ea prin deşert, ţinându-i capul decapitat într-o mână.

— Urmează să ne întâlnim cu nişte persoane extrem de importante, îi spuse el pe un ton grav. Dacă faci pe isterica, te împuşc în burtă şi te las în deşert.

Jadyn nu răspunse, continuând să privească drept înainte. Şoseaua pavată ce până atunci mersese în paralel cu râul Eufrat se termină şi şoferul o luă la dreapta pe un drum lăturalnic, în faţa lor deschizându-se marea de nisip a deşertului. Maşina continuă să înainteze pe drumul denivelat. Trecură pe lângă satul Khamilia, o adunătură de cocioabe colorate mărginite de dune de nisip. Jadyn îşi coborî privirea la GPS-ul de pe bordul maşinii. Nu mai existau aşezări omeneşti cât vedeai cu

ochii. Maşina era doar un punct albastru la est de pata turcoaz a lacului, îndreptându-se spre neant. Dunele de nisip sculptate de vântul nemilos se colorară într-un roşu cărămiziu tot mai intens odată cu instalarea apusului. Întunericul se lăsă treptat peste pustietatea dominată de dunele înalte şi pe cer se aprinseră milioane de stele. Singurătatea deveni devastatoare. În depărtare apărură nişte luminiţe palide. Pe măsură ce se apropiară, Jadyn desluşi o tabără cu corturi viu colorate aşezate în semicerc. Un alt SUV se afla deja acolo. Patru gardieni stăteau de pază în cele patru colţuri, cu armele pregătite. În millocul perimetrului mărginit de corturi fusese amenajată o zonă de recreere cu o masă dreptunghiulară şi canapele arăbeşti joase pline cu perne colorate. Nu exista lumină electrică, totul desfăşurându-se la lumina a sute de lumânări şi a unui foc imens de tabără construit în faţa deschiderii semicercului. Jadyn mai zări încă doi gardieni înarmaţi în zona din faţă.

— Ce facem aici? îl întrebă pe Tehrazzi, încercând să-şi ţină vocea sub control.

— Petrecem o seară de neuitat în deşert, îi răspunse el privind-o cu o sclipire ciudată în ochi.

Masa fu încărcată cu mâncăruri marocane savante abundând de mirodenii. Membrii staff-ului păstrară distanţa şi privirile în pământ. Mirosurile diverse îi provocară greaţă, abia dacă se atinse de ceva. Se simţea la capătul pământului, aşteptând ca un monstru hidos să-şi facă apariţia din întuneric.

— Pot să mă plimb puţin? întrebă fără să-l privească pe Tehrazzi. Nu mă simt prea bine, am nevoie de aer.

Tehrazzi făcu un semn şi un gardian se apropie s-o însoţească. Jadyn se ridică în picioare şi se îndreptă spre deschizătura semicercului, ocolind focul de tabără pentru a păşi în întuneric. Pe cer stelele pulsau precum

milioane de inimi îndepărtate, Calea Lactee semănând cu o o cărare presărată cu praf de fosfor. În faţa ei se ridicau trei dune înalte de nisip. Se descălţă şi porni s-o escaladeze pe cea mai înaltă dintre ele, rugându-se în gând s-o înţepe un scorpion. Măcar aşa ar fi murit mai repede. Îi luă mai bine de zece minute până ajunse în vârf, gâfâind din greu. Nici urmă de scorpioni, nisipul era moale şi fin, încă păstrând căldura soarelui îngropată sub stratul rece de la suprafaţă. La est luminile oraşului străluceau palid în zare, la vest nu se zărea decât imensitatea întunecată a deşertului. La nord zări o pereche de faruri oscilând peste dunele de nisip. Stomacul i se strânse... invitatul special al lui Tehrazzi urma să sosească în curând. După un moment, lumina dispăru. Poate totul nu fusese decât un simplu miraj, un vis la fel ca noaptea petrecută în braţele lui Owen ce nu avea să se mai repete niciodată.

Black Tango
Bază militară secretă americană undeva în Irak

Jack îl urmă pe locotenentul care-l preluase la intrare pe un coridor cu uşi numerotate în spatele cărora analişti fără chipuri şi nume colectau informaţii despre jihadiştii activi pe teritoriile Irakului şi Siriei.

— După cum aţi cerut şi având în vedere gradul ridicat de risc, nu participă decât câteva persoane, îl informă locotenentul. E o misiune cu circuit închis.

La capătul holului urcară o scară din metal şi ajunseră la o uşă prevăzută cu sistem de acces biometric. Locotenentul puse palma pe ecranul care se aprinse cu o lumină verzuie şi se aplecă puţin în faţă pentru a facilita scanarea retinei. Uşa alunecă în lateral cu un

pufnet înfundat. Pătrunseră într-o încăpere scufundată în semiîntuneric, singura sursă de lumină provenind de la două monitoare suspendate uriașe pe care erau proiectate imagini transmise de două drone Predator. Cei doi piloți operau de la două terminale paralele. Alți doi tehnicieni și doi analiști se aflau la un terminal lung, fețele fiindu-le slab luminate de ecranele computerelor din fața lor.

— Jack, îl salută superiorul său, Tyrone Green. Abia am început să ne încălzim.

Îi făcu semn să ia un loc, dar Jack clătină din cap, preferând să rămână în picioare în spatele unuia dintre piloți, mult prea tensionat pentru a putea sta locului undeva.

Tyrone Green, un bărbat suplu cu trăsături elegante, ochi cenușii și păr alb tuns milităreşte era renumit pentru răceala pe care o afișa în momente de tensiune și totala sa intransigență în a mulțumi linguşitorii politici, putând descuraja pe oricine cu un singur cuvânt: *Nu.*

— Sistemul de bruiaj a fost activat, raportă unul dintre tehnicieni, ceea ce însemna că se inițiase clasificarea de tip zero și acum se aflau sub acoperirea sferei radio generate prin satelit.

Cei doi analiști vorbiră într-un ritm alert în microfoane.

— Nightwalker Zero, rămâneți pe poziții.

— Nightwalker One, ajustează două grade sud-vest.

Pe ecranul unde se proiectau imaginile dronei Predator 1 se vedea un fel de tabără în deșert formată din corturi colorate așezate în formă de semicerc. Șase gardieni erau dispuși în cele patru colțuri, doi pe post de avangardă la deschiderea semicercului. La un kilometru depărtare douăzeci de jihadiști fuseseră amplasați pe post de barieră umană ca precauție pentru un eventual

atac. Cele două drone erau echipate cu câte o rachetă de croazieră Hellfire și locația retrasă era ideală pentru un atac chirurgical, însă prezența lui Jadyn în tabără, plus agenții de la sol anulau acea opțiune.

— Jack? întoarse Tyrone capul pentru a-l privi cu o sprânceană arcuită întrebător.

Jack mai studie încă o dată imaginile transmise de drone, apoi înclină aproape imperceptibil din cap.

— Nightwalker, aveți undă verde.

Deșertul irakian

Exact în același moment, două elicoptere negre Chinook Stealth A-77 se iviră fără niciun sunet pe după dunele de nisip. Survolară deșertul arid aproape razant cu pământul, creând mici tornade de nisip în spatele lor. Câte cinci siluete întunecate coborâră în rapel din fiecare elicopter, alergând apoi pentru a se ascunde la baza unei dune de nisip. Elicopterele se ridicară și dispărură la fel de silențios precum sosiseră. Siluetele se împrăștiară într-o formațiune de evantai, luând apoi poziție de tragere pe un genunchi. Dogoarea îi izbi în față de parcă intraseră într-o turnătorie. Arșița insuportabilă a deșertului. Era peste tot. În aer. În pietre. O simțeai pe piele. Te învăluia din toate părțile, te acoperea de parcă erai pus la copt într-un cuptor. Owen făcu o grimasă, gândindu-se că probabil nu exista un loc mai contraindicat pentru un Navy SEAL decât deșertul. Își simțea sufletul ca o rană proaspătă, căldura sufocantă secându-l de vlagă la un nivel primordial. Departe de mare, rămas fără colegi și prieteni, pus în situația de-a expune viața femeii pe care o iubea unui pericol iminent pentru a încerca s-o salveze. Strânse pistolul mitralieră Heckler & Koch MP-5/10 în mâini, auzind în căști două bipuri urmate

de o pauză scurtă. Semnalul *All Clear* de la echipa de recunoaștere. Privi în jur la restul operatorilor echipați în uniforme negre de camuflaj, veste antiglonț, căști negre de protecție și dispozitive cu vedere pe timp de noapte. Miles, Vaughn, Quinn și Spence se aflau sub comanda lui, echipa Bravo fiind alcătuită din operatori Delta.

— Owen, unde sunteți? auzi vocea lui Jack în ureche.

Scană perimetrul arid prin lunetă.

— Pe Marte. Liber, murmură în microfon.

Se ridicară cu toții la unison, îndreptându-se fără niciun zgomot către locul unde fuseseră comasați jihadiștii. Owen adulmecă în aer mirosurile familiare: mâncare abundând în mirodenii, fum de țigară, transpirație și mireasma înțepătoare tipică deșertului. Aroma pericolului. A violenței. Și a morții.

— Stânga, auzi vocea lui Vaughn în cască.

Își întoarse privirea spre stânga, fără să miște niciun mușchi. Un jihadist cu barbă lungă se apropia de ei, o mitralieră AK47- agățată pe un umăr. Owen se tensionă, predatorul din el preluând controlul. Își încetini respirația, privind cum atenția jihadistului era concentrată la bricheta cu care încerca să-și aprindă o țigară. Continuă să se apropie, fără să fie conștient de amenințarea tăcută din întuneric. Owen extrase fără niciun sunet cuțitul SOG din teacă. Jihadistul se întoarse cu spatele pentru a proteja cu mâna flacăra brichetei împotriva rafalelor de vânt. Din doi pași, Owen se apropie de el și-i înfășură un braț pe după gât, înfigându-i toată lama cuțitului la baza craniului. Bărbatul tresări spasmodic de câteva ori, apoi se înmuie. Owen îl așeză ușor pe nisip, extrăgând lama plină de sânge și curățând-o pe pantalonii trupului inert.

— Nightwalker Zero, aveți undă verde, auzi în ureche vocea lui Jack.

25

PRIMUL invitat sosi într-un Jeep ruginit de un alb murdar. Mahmood Bin Jabbar, un iordanian între două vârste cunoscut drept unul dintre cei mai influenți traficanți de armament care făcea afaceri cu Statul Islamic era un bărbat ușor plinuț cu piele măslinie și păr negru, pielea feței fiindu-i punctată de cicatrici de la vărsat de vânt.

Tehrazzi îl întâmpină cu un zâmbet glacial, strângându-i mâna scurt. Îl invită la masă, turnându-i un pahar cu ceai călduț. Mahmood sorbi și făcu o grimasă.

— Prea dulce, comentă, clătinând din cap. E de mirare că irakienii mai au dinți în gură după tot zahărul pe care-l consumă.

— Nu prea au, replică Tehrazzi, privindu-l fix. Am înțeles că ești iordanian, continuă cu o expresie neutră.

— Mi-e teamă că da.

— Guvernul trădător al țării tale e de partea kafirilor, dar nu e vina ta.

— Văd că știi multe despre țara mea.

— Suficient cât să-mi pierd mulți prieteni dacă fac afaceri cu tine.

— Asta nu prea sună a compliment, îi aruncă Mahmood o privire.

— Păi, nici nu prea e.

— Îți admir onestitatea.

— Și eu sinceritatea, se înclină Tehrazzi. Am nevoie de ceva marfă pentru operațiunile viitoare.

— Arme?

— Nu chiar. O substanță pe care Uniunea Sovietică a produs-o în cantități mari pe timpul Războiului Rece.

Mahmood ezită.

— Astea-s afaceri cam murdare.

— Foarte, fu de acord Tehrazzi cu un zâmbet.

— Ce gen de substanță?

— Clorură de cesiu.

— Bănuiesc că intenționezi s-o folosești în scopuri medicale, comentă Mahmood pe un ton sec.

— De fapt, pentru agricultură, răspunse Tehrazzi în același mod.

— Trăiam cu impresia că ai achiziționat deja substanța asta din Siria și Liban.

— De unde ai auzit așa ceva?

— Din același loc din care ai auzit tu că pot procura ceea ce-ți dorești.

— Deci mă adresez omului potrivit.

— Să zicem, doar că ceea ce-mi ceri e foarte riscant.

— Sunt pregătit să plătesc, indiferent de preț.

Mahmood înclină din cap.

— Te anunț imediat ce aflu ceva.

Tehrazzi întoarse capul pentru a o privi pe Jadyn, care se reîntorcea cu gardianul după ea. Îi făcu semn să se apropie.

— Mahmood, dă-mi voie să ți-o prezint pe Jadyn Mathinson, fiica regretatului Hani Ijaaz, spuse cu o undă de ironie în glas. Jadyn a fost de acord să mă ajute într-un proiect foarte important, spuse cu o licărire sarcastică în privire. Odată ce-o vând Statului Islamic și devine soția unui important lider al Califatului, organizațiile noastre devin în mod oficial surori.

Jadyn întoarse capul, privindu-l cu ochi măriți de groază.

— Vezi, draga mea? îi zâmbi satisfăcut Tehrazzi. Ți-am spus de la bun început că ne așteaptă o seară de neuitat.

Ziyad Abu Saleh, comandantul ISIS devenit o legendă vie în Califat datorită abilității de-a conduce luptătorii pe frontul din nordul Irakului și unul dintre cei doi conspiratori ai lui Tehrazzi în lovitura cruntă împotriva forțelor speciale americane, coborî din mașină și se îndreptă către grupul de jihadiști comasați la un kilometru de tabără. Era atât de emoționat încât aproape tremura. El, un lup neînfricat care zădărnicise planurile de asasinare ale kidonilor Mossadului și agenților CIA se comporta ca un adolescent la gândul că urma să-și cunoască viitoarea mireasă care avea să dăruiască fii mulți Califatului. Urcă rapid duna de nisip la poalele căreia știa că se află jihadiștii din grupul de securitate pentru a se asigura că totul era în ordine și că noii recruți nu leneveau cu burta în sus. În ultimul timp era tot mai greu să găsească oameni dintr-o bucată pe care să-i șlefuiască în adevărați soldați ai lui Allah.

Ajunse în vârful dunei de nisip și privi în jos, rămânând cu gura căscată de uimire. Ceea ce vedea era înspăimântător. Cei zece jihadiști, leii deșertului zăceau în nisip cu trupurile sfârtecate de gloanțe. Dimensiunile rănilor indicau faptul că fusese folosită muniție cu fragmentare și gloanțele explodaseră în interiorul corpului. O parte dintre ei fuseseră împușcați în față, atacul atât de violent încât mulți dintre ei erau aproape decapitați. Pretutindeni se vedea numai sânge.

Zyiad se roti brusc pe călcâie și puse mâna pe radio.

— Hamza! încercă să-l contacteze pe aghiotantul care rămăsese pe partea opusă a dunei de nisip împreună cu cei cinci gardieni ce-l însoțeau la întâlnire.

Niciun răspuns.

— Hamza, răspunde pentru numele lui Allah!

Și deodată deșertul prinse viață. Nisipul începu să se miște și apărură brusc niște siluete din iad care începură să tragă cu pistoale-mitralieră dotate cu amortizoare. O secundă mai târziu, un glonț de 10 milimetri îi străpunse fruntea, provocând o explozie. Nu apucă să vadă cine-l ucisese, nici armata de fantome care-i decimaseră pe ceilalți jihadiști cu eficiență nemiloasă și precizie clinică.

Black Tango
Bază militară secretă americană undeva în Irak

— Subiecții au fost neutralizați, bâzâi vocea lui Owen în boxe.

Jack își îndreptă privirea la imaginile din tabără. Un gardian își făcu apariția, șoptindu-i ceva la ureche lui Tehrazzi, care se aplecă peste masă, spunându-i ceva la ureche lui Mahmood. Jadyn se afla pe partea opusă a mesei, ca și cum ar fi încercat să pună distanță cât mai mare între ea și ucigașul tatălui ei. De câteva ori Tehrazzi arătă spre cer, o dată părând că privește direct în camera de luat vederi a Predatorului.

— Jocul s-a terminat, murmură Tyrone. Bang, ești mort.

— Încă nu, spuse Jack cu voce joasă. Farouk n-a supraviețuit degeaba toți anii ăștia. E bun, unul dintre cei mai buni jucători.

— Normal că e bun, doar a fost creat și antrenat de tine, comentă Tyrone pe un ton sec.

Jadyn fu ridicată de la masă și escortată într-un cort din margine.

— La ce distanță e cortul față de poziția lui Tehrazzi? se interesă Tyrone.

— Treisprezece metri, răspunse unul dintre analiști.

— Care-i raza de acțiune a unei rachete Hellfire?

— Uită, spuse scurt Jack. Nu putem risca viețile operatorilor de la sol, care sunt deja mult prea aproape de tabără. Și nu-i mai risc viața lui Jadyn, am făcut-o suficient.

Tehrazzi și Mahmood se ridicară de la masă, gardienii se puseră în mișcare, în mod clar fuseseră informați că era posibil să fie atacați. Probabil vreun jihadist reușise să contacteze gardienii prin radio înainte să moară.

— Ce naiba se întâmplă?! exclamă furios Tyrone.

— Se pare că se pregătește s-o șteargă.

— Mahmood?

— Nu. Tehrazzi.

Jack se apropie de ecran, urmărindu-l în timp ce-și ridica din nou privirea în sus către dronă. Și zâmbea. Nenorocitul naibii chiar zâmbea. La un moment dat ridică o mână și patru SUV-uri identice apărură din patru corturi, începând să se învârtă în jurul lui în sensul acelor de ceasornic, stârnind un nor dens de nisip și praf în aer.

— Patru mașini, Jack, două rachete Hellfire, spuse Tyrone pe un ton urgent. Ce șanse avem să alegem mașina corectă?

— Teoretic, cam cincizeci la sută.

— Atunci poate ar fi cazul să le lansăm acum, până nu e prea târziu.

— Nightwalker n-ar putea supraviețui exploziei. Și nici Jadyn. Nu-mi asum astfel de riscuri, ți-am mai explicat o dată.

— Și atunci îl lăsăm să ne scape printre degete?

— Jocul încă nu s-a terminat, Tyrone. Calmează-te naibii și ai puțină încredere.

— Sper că știi ce faci.

Jack oftă imperceptibil, urmărind cum semnătura termală a lui Tehrazzi dispare treptat în norul de nisip și praf. Mașinile se opriră doar pentru un moment, îndeajuns cât să urce un om în una dintre ele, imposibil de ghicit în care anume. După care toate patru se avântară în deșert, suficient de departe una de alta încât să nu poată fi atacate câte două în același timp cu o singură rachetă. Predator 1 urmări SUV-urile, în timp ce Predator 2 rămase deasupra taberei. Trei dintre gardieni se adunaseră acum în jurul lui Mahmood.

Deșertul irakian

Cele două echipe Nightwalker pătrunseră în tabără din direcții opuse, cinci operatori din nord, cinci dinspre sud. Fiecare om se mișcă într-un grafic tactic precis, cu arma pregătită în poziție de tragere. Owen scană țintele prin lunetă, urmând punctul de direcționare al indicatorului cu infraroșu. Aruncă o privire în dreapta, unde Vaughn și Quinn îi copiau mișcările. Miles și Spence se aflau în stânga lui.

— Jadyn e în ultimul cort din stânga, îi bâzâi o voce în cască.

Probabil pilotul uneia dintre drone care se afla la sute de kilometri distanță într-o încăpere cu aer condiționat. Și-l imagină ca pe un tocilar războinic fără o singură cicatrice pe corp. Poate după misiune urma să mănânce un burrito în timp ce urmărea un joc de baseball, adormind apoi pe canapea. *N-are praf și nisip în ochi și printre dinți,* se gândi. *Niciun risc de vătămare corporală. N-are sânge pe mâini. Ce lume ciudată.*

— Acum, murmură în microfon.

Trei pocnete înfundate și cei trei gardieni din jurul lui Mahmood se prăbușiră în nisip. Mai rămâneau trei. Mahmood căzu în genunchi și rămase nemișcat.

— Allahu Akbar! se auzi o voce din dreapta lui Owen.

Se întoarse pe călcâie, scanând întunericul. Un gardian alerga spre ei, cu un detonator în mână. *Vestă,* îi trecu rapid prin minte înainte de-a apăsa pe trăgaci. Capul jihadistului se dezintegră într-un nor roșu. Spence apăru de după ultimul cort din marginea dreaptă, împingându-l cu țeava armei pe cel de-al cincilea gardian.

— Jos la pământ, cu mâinile pe cap! îi strigă.

Prea aproape, se gândi Owen. Bărbatul îngenunche și-și dădu capul pe spate, deschizându-și brațele și privind către cer.

— Allahu Akbar!

Timpul se opri. O grenadă se rostogoli din mâna teroristului la picioarele lui Spence, care o privi, apoi ridică ochii la Owen. Pe față i se așternuse o expresie aproape amuzată, pe buze plutindu-i un zâmbet ciudat. *Hopa... sunt futut.* O lumină albă strălucitoare generă o explozie de căldură ce-l izbi în piept. Owen simți cum zboară spre înapoi, aterizând pe nisip și rostogolindu-se imediat înapoi în picioare, cu arma la ochi. Scană prin lunetă locul unde se aflase Spence, dar partenerul lui Jack se evaporase. Nu puteau trimite înapoi acasă ce mai rămăsese din el într-un coșciug, ci într-o pungă ziplock.

Jack urlă prelung, vocea lui dureros de puternică în cască, dar Owen îl ignoră, pentru că ultimul gardian apăru ținând-o pe Jadyn în fața lui, cu un pistol la tâmpla ei. Privi ținta prin lunetă, ținând cont de toate

variabilele. Viteza vântului. Direcția. Distanța. Degetul îi atinse încet trăgaciul, întreg corpul îi deveni nemișcat precum o stâncă, bătăile inimii i se răriră. Respirația i se încetini. Apăsă rapid de două ori pe trăgaci între o bătaie a inimii și o respirație. Ambele gloanțe penetrară fruntea gardianului.

26

Black Tango
Bază militară secretă americană undeva în Irak

JACK era singurul care urmărea imaginile din tabără, restul fiind aproape hipnotizați de celălalt ecran unde se proiectau imaginile dronei care urmărea mașinile ce se îndepărtau tot mai mult una de alta. Dar în care dintre ele se afla Tehrazzi? Patru SUV-uri, două rachete. Părerile erau împărțite. Tyrone credea că în a doua, piloții dronelor că în a patra. Un operator radio era convins că prima mașină trebuia bombardată, în timp ce un tehnician clătină din cap, murmurând că a treia mașină era răspunsul.

Până la urmă, Jack luă decizia finală fără a se mai consulta cu Tyrone. La 11:45 p.m. Predator 1, care încă staționa deasupra taberei, primi ordin să i se alăture dronei Predator 2. După zece minute, piloții lansară rachetele. Optzeci și două de secunde mai târziu, prima și a treia mașină se dezintegrară într-o lumină albă orbitoare. Jack fu singurul care nu urmări exploziile pe ecran, dar strigătul triumfător al lui Tyrone îl făcu să se răzgândească. Își ridică privirea, fixând-o pe monitorul din fața lui.

În urma exploziilor, soferul celui de-al doilea SUV pierduse controlul mașinii, acroșând o stâncă și răsturnându-se pe o parte, izbindu-se apoi cu putere de o dună de nisip. Roțile încă se învârteau în gol, farurile rămăseseră aprinse. Înăuntru se zăreau doi bărbați, niciunul nu se mișca.

— Trei dintr-o lovitură! exclamă Tyrone, dar nu-l băgă nimeni în seamă.

Singurul SUV rămas întreg făcu cale întoarsă, apropiindu-se de cel de-al doilea. Peste câteva minute, șoferul se luptă din greu să elibereze un bărbat dintre fiarele contorsionate, târându-l la mașină.

— Ce șanse sunt să fie chiar Tehrazzi? întrebă Tyrone cu voce joasă.

— Aș spune că sută la sută, răspunse Jack în același fel. Întrebarea e dacă e viu ori mort.

Șoferul stinse farurile și demară în trombă, luând-o spre nord. Senzorii dronei Predator înregistrară că se deplasa cu 120 de kilometri pe oră.

— Viu, sută la sută, murmură Jack. Urmărește-l, i se adresă pilotului.

— Zece la sută capabilitate de zor, trebuie să aduc aparatul la bază pentru alimentare.

— Și eu la fel, spuse celălalt pilot.

Tyrone înjură printre dinți. Dronele se înclinară într-o parte, executând manevra de întoarcere. Imaginea SUV-ului dispăru de pe ecrane.

Deșertul irakian

Sunetul exploziilor se auzi în tabără la o secundă după ce lumina puternică lumină orizontul. Owen ejectă încărcătorul gol și-l înlocui cu un altul. Jadyn căzuse pe nisip, tremurând incontrolabil. Se apropie de ea și se lăsă pe un genunchi pentru a o lua în brațe.

— E ok? întrebă Quinn.

Owen o îndepărtă puțin pentru a o privi. Jumătate din față îi era mânjită cu sângele jihadistului care-o folosise pe post de scut uman. *Poate într-o bună zi, o să fie din nou ok,* se gândi Owen. *Dar nu prea curând.*

— O să fie, spuse cu voce tare.

— Tehrazzi a scăpat, auzi vocea lui Jack în ureche. Am dat un rateu de milioane. Mai e cineva viu pe acolo?

Owen își îndreptă privirea spre Mahmood, care rămăsese în genunchi. O lăsă pe Jadyn în grija lui Miles și se ridică în picioare pentru a se îndrepta către el.

— Unde e?

— Cine? își ridică Mahmood privirea la el.

— Tehrazzi.

— Nu știu.

— Poate asta-ți împrospătează memoria.

Îi înfipse țeava Glock-ului în genunchiul drept și apăsă pe trăgaci. Urletele lui Mahmood răsunară cu ecou în noapte.

— Unde e? repetă Owen întrebarea.

— Nu știu!

— Ba sigur că știi, Mahmood, doar faceți afaceri împreună.

— Du-te dracu'!

Owen îl împușcă în celălalt genunchi.

— Allahu Akbar! urlă Mahmood în agonie.

— Cum zici tu, replică Owen pe un ton calm. Unde e?

— Califatul o să stăpânească tot globul și toți kafirii...

Owen îl împușcă în glezna dreaptă. Mahmood începu să-și piardă cunoștința. Ochii i se închiseră. Îl pierdea. Owen îl pălmui cu sete.

— Unde, Mahmood, unde se duce?

— În... Siria...

Mahmood tuși și gemu prelung.

— Unde în Siria? Raqqa, Mosul?

— Raqqa..., şopti Mahmood, lumina stingându-i-se treptat în ochi.

Cu toate astea, pe faţă i se întipări o expresie de mulţumire.

— Mă minţi, nu-i aşa? îl scutură violent Owen.

— Da, zâmbi Mahmood.

— Unde? Spune-mi unde se duce.

— În paradis... Şi eu tot acolo...

— Mă îndoiesc de chestia asta, replică Owen pe un ton plat. Ne vedem în iad, Mahmood. Aşteaptă-mă.

Îi puse ţeava Glock-ului la tâmplă şi apăsă pe trăgaci. Un bâzâit scurt îl făcu să tresară. Îi controlă buzunarele şi scoase un telefon mobil pe ecranul căruia era afişat un mesaj în arabă. Se îndreptă către Jadyn şi-i întinse telefonul. Ochii ei se măriră o idee.

— Cineva vrea să ştie dacă am fost executată.

— Serios, cine oare? Răspunde-i, îi ceru Owen.

— Ce?

— Că ai fost executată.

Jadyn îi zâmbi complice şi tastă un singur cuvânt:

Aiwa. Da.

Alhamdulillah, veni instant răspunsul.

— Înseamnă mulţumesc lui Dumnezeu, traduse Jadyn, ridicându-şi privirea la Owen.

— Mai mult sau mai puţin, făcu el o grimasă. Ceea ce înseamnă cu adevărat e că Tehrazzi e viu şi tocmai am păşit pe drumul care ne duce spre el.

— Ori spre cineva din anturajul lui, completă Quinn.

— Tot e bine. Jack, ai auzit?

— Da, îi bâzâi vocea lui Jack în ureche. Ţine-l de vorbă.

— Cum?

— Întreabă-l dacă e rănit.

Owen îi transmise mesajul lui Jadyn, care începu să tasteze. Răspunsul sosi după un minut.

— Da, e rănit, confirmă Jadyn.

— Câți oameni au fost uciși în explozii? ceru Jack.

— Întinzi coarda, îl atenționă Owen.

— Întreabă-l, fir-ar să fie!

Owen îi transmise lui Jadyn.

Mulți frați au fost uciși, sosi imediat răspunsul.

— Câți sunt acum cu el?

Jadyn tastă și trimise mesajul.

Unul singur.

— Sunt amândoi răniți?

Nu, doar eu.

— Cât de rău? Are nevoie de un doctor?

— Ușurel, Jack, avertiză Owen.

— Trimite naibii mesajul! Acum!

Owen ridică din umeri și-i transmise lui Jadyn. Răspunsul sosi după aproximativ trei minute.

— Da, are nevoie de doctor, traduse Jadyn.

— Trebuie neapărat să afli unde se duce, ceru Jack pe un ton insistent. Dronele se întorc la bază pentru alimentare.

— Interceptează-i telefonul, sugeră Owen.

— Dacă-l închide ori îi moare bateria, l-am pierdut definitiv. Întreabă-l.

Jadyn tastă și trimise mesajul.

Najaf, sosi răspunsul laconic.

— Spune-i că-i trimiți un doctor de încredere. Întreabă-l unde.

Câteva momente mai târziu, pe ecran apăru o adresă.

— Te-am prins, murmură Jadyn.

— Monitorizează telefonul pentru orice eventualitate, îi ceru Owen lui Jack.

— Luați-o din loc, vă ajung din urmă, replică Jack. Și nu intră nimeni înainte să ajung.

— Spune că e foarte grav rănit, are nevoie urgentă de un doctor, traduse Jadyn noul mesaj.

Se afla pe bancheta din spate a Jeep-ului cu care sosise Mahmood la întâlnire. De la volan, Quinn o privi tăcut prin oglinda retrovizoare, apoi își îndreptă atenția spre Owen, care se afla pe scaunul pasagerului.

— Mare păcat, comentă pe un ton sarcastic. Stăm pe bară și așteptăm să se întâmple inevitabilul?

— Nu. Vreau să-l ucid cu mâna mea, replică Owen pe un ton sumbru.

— S-ar putea să fii la concurență cu Jack pentru treaba asta.

— Spune-i că doctorul e pe drum. Vine de la Mosul.

Urmară câteva momente de liniște încordată cât timp Jadyn tastă mesajul și-l trimise. Câteva secunde mai târziu, telefonul vibră cu un nou mesaj.

— Ce spune? se interesă Owen.

— Vrea să știe unde e Mahmood.

— Spune-i că ajunge și el în curând. Și întreabă-l dacă e în siguranță, câți oameni are cu el în caz că e atacat de kafiri. Sunt înarmați bine?

— Patru, spuse Jadyn după câteva momente. Da, înarmați și pregătiți în orice moment pentru jihad.

— Splendid. Atunci să le dăm ce vor, murmură Owen.

— Umplem raiul de martiri și virgine, rânji Miles, încărcându-și Glock-ul.

— Altceva? întrebă Jadyn.

— Jack, ne recepționezi? se interesă Owen.

— Da, am auzit tot, îi bâzâi vocea lui Jack în ureche. Nu, fără alte întrebări. Dronele sunt deja în aer.

Owen îi aruncă o privire peste umăr lui Jadyn, clătinând din cap.

— Pe unde ești?

— Acum două minute am aterizat cu elicopterul lângă Kufa, la vreo opt kilometri de țintă, îl informă Jack.

— Voi?

— Acum intrăm în Najaf. Te așteptăm.

Adresa se afla la marginea orașului, într-un cartier prăfuit cu case joase. Străzile erau pustii. Un câine vagabond urmări cu privirea mașina plină cu kafiri, lătrând scurt pentru a-i informa că intruşii nu erau bineveniți prin zonă. Mai ales la trei dimineața.

— Pare genul de cartier preferat de Tehrazzi, comentă Vaughn pe un ton sec.

Quinn parcă la două străzi depărtare.

— Nu m-ar deranja să arunc o privire până ajunge Jack, spuse Miles.

— E prea riscant, replică Owen. Nu vrem să-i alertăm că suntem aici.

— Două minute, îi anunță vocea lui Jack în ureche. Dronele sunt deja deasupra casei.

— Uite-l, spuse Owen după câteva minute, indicând o mașină cu farurile stinse ce se apropia din fața lor.

Quinn aprinse și stinse farurile. Jack parcă pe partea opusă, coborî din mașină și se apropie de ei. Owen deschise geamul.

— Casa e împrejmuită cu un zid. Pe lângă clădirea principală, se mai văd două construcții mici, probabil magaziile.

— Cât de înalt e zidul? întrebă Quinn.

— Greu de spus, piloții nu-și dau seama.

— Poarta?

— Închisă. SUV-ul e parcat în curtea interioară. Două semnături termale afară, trei în clădirea principală. Mai devreme, doi dintre ei au îngenuncheat cu fața spre Mecca.

— Se roagă pentru cel de-al treilea, care e grav rănit?

— Tot ce-i posibil, zâmbi glacial Jack. Avem și doi câini mari în curte, nu știm cât de agresivi.

— Un musulman extremist care se respectă nu acceptă câini în jurul casei, comentă Owen pe un ton ironic.

— Ba da, în cazul în care n-are încredere că pisicile îl pot ajuta în vreun fel dacă e să se lase cu kafiri.

— Ok, cu câinii habar n-am ce facem, dar știu cum descuiem poarta.

Owen se întoarse către Jadyn, cerându-i să trimită un mesaj în care să anunțe sosirea iminentă a doctorului.

— Aveți grijă la veste sinucigașe, îi avertiză Jack înainte de-a se îndrepta către mașina cu care sosise.

— Miles, vreau să rămâi aici cu Jadyn, spuse Owen, pregătindu-și arma și părăsind mașina înainte de-a aștepta un răspuns.

Quinn și Vaughn îl urmară, suindu-se cu toții în mașina lui Jack.

— Nenorociții naibii, murmură Miles, coborând de pe bancheta din spate pentru a se urca la volan.

Întinse mâna și porni radioul. O voce bărbătească susură din boxe.

— Citește versete din Coran, comentă Jadyn pe un ton sec.

Miles schimbă canalele, oprindu-se la o voce de femeie.

— Ce zice?

— Prezintă vremea, îi răspunse Jadyn.

— Și cum e?

— Foarte cald.

— De parcă ar spune vreo noutate, făcu o grimasă Miles.

— Îmi pare rău, spuse Jadyn cu voce joasă.

— Pentru ce? o privi Miles peste umăr.

— Pentru că eşti priponit aici lângă mine în loc să fii cu băieţii.

Miles rânji ca un om fără nicio grijă pe lume.

— Hei, mai ţii minte ziua înmormântării lui Hani?

— Te referi la ziua în care am fost de acord cu toată nebunia asta? întrebă Jadyn cu amărăciune.

— Sunt foarte mândru de tine şi ştiu că şi Hani ar fi fost, spuse Miles cu o mină brusc serioasă. Ai trecut prin chestii inimaginabile, eşti mult mai puternică decât mă aşteptam. Făcu o mică pauză şi închise radioul. Ai apucat să interacţionezi puţin cu el? Cum e ca om?

— Cine?

— Tehrazzi.

— Nu contează, în câteva minute o să fie mort.

Jack conduse nici prea repede, nici prea încet, cu o mână pe volan şi cealaltă pe schimbătorul de viteze. Pe scaunul pasagerului, Quin bătea darabana cu degetele pe cotiera din mijloc.

— Zi-i să înceteze, îl privi Owen pe Jack în oglinda retrovizoare.

Jack îi aruncă o privire lui Quinn. Darabana încetă. O cotiră pe strada unde se afla adresa.

— Boss, ne vezi? întrebă Jack.

— Aţi fi greu de ratat, îi răspunse vocea lui Tyrone în ureche.

— Ceva schimbări majore?

— Nu. Doi afară, trei înăuntru. Cei doi de afară se îndreaptă către poartă.

— Şi câinii?

— N-o să-ți vină să crezi, dar acum două minute tocmai au fost închiși în magazie, replică vocea lui Tyrone pe un ton amuzat. Probabil nu vor să-l sperie pe doctor.

— Primul noroc pe ziua de azi, murmură Jack.

Mașina ajunse în dreptul porții și Jack opri, farurile iluminând puternic metalul ruginit. Timp de cîteva secunde, nu se întâmplă nimic.

— Ce fac? întrebă Jack.

— Par că descuie, replică imediat Tyrone. Încă unul a ieșit afară, are pușca țintită către poartă.

— Nici nu se putea altfel, murmură Quinn.

Poarta se urni din loc, deschizându-se încet. Jack scoase pistolul pe geam. Quinn îi copie mișcările. Doi bărbați înarmați le făcură semn să intre. Jack și Quinn traseră la unison. Cei doi căzură la pământ fără să apuce să tragă niciun glonț. În schimb, al treilea bărbat deschise focul. Owen deschise portiera și sări afară, secerându-l cu o rafală din pistolul mitralieră Heckler & Koch MP-5/10.

Coborâră cu toții din mașină, urmându-l pe Owen către clădirea principală, care aruncă pistolul mitralieră și scoase Glock-ul, înșurubându-i amortizorul. Păși peste trupul celui de-al treilea bărbat, oprindu-se la intrare pentru a privi înăuntru. Owen și Quinn pivotară înăuntru cu armele ținute cu două mâini în poziție de tragere, Owen acoperind zona din dreapta, Quinn pe cea din stânga. Traversară holul și ajunseră la scări. Cineva începu să tragă de la etaj. Owen și Quinn plonjară în spatele scărilor, în timp ce Jack și Vaughn se adăpostiră după tocul ușii de la intrare, trăgând pentru a-i acoperi. Owen se rostogoli pe spate și ținti Glock-ul în sus cu ambele mâini, trăgând foc după foc. Un strigăt și o bufnitură, apoi liniște. Quinn și Owen se ridicară

în picioare și păși încet pe trepte, urmați de Jack și Vaughn. În casa scării trecură peste trupul unui bărbat ciuruit de gloanțe. În capătul holului lung se zărea o ușă. Se scurseră de-a lungul pereților fără să scoată un sunet până ajunseră în dreptul ei. Jack încercă clanța. Ușa era încuiată. Owen îi făcu semn să păsească înapoi și trase câteva gloanțe în încuietoare, distrugând lemnul din jur până când încuietoarea căzu pe partea cealaltă. Împinseră ușa încet și păși în cameră.

Tehrazzi zăcea pe o saltea așezată direct pe podea, cu un telefon mobil într-o mână și un AK-47 în cealaltă, dar era mult prea slăbit pentru a o putea ridica să tragă. În schimb, privirea i se fixă pe fața lui Jack, buzele mișcându-i-se abia perceptibil. Jack se apropie, cu arma țintită. Hainele și salteaua erau îmbibate cu sânge. Buzele i se mișcară din nou.

— Ucide-mă... ucide-mă...

Jack îl privi pentru câteva momente, stomacul transformându-i-se în gheață. Degetele i se încleștară pe pistol. Putea s-o facă, să-i curme viața și suferința acelui monstru care odată fusese un băiat tânăr la care ținuse enorm. Îl putea trimite la Allah, cel pe care crezuse că-l slujește într-un mod atât de eronat. Ar fi fost un gest nobil. Dar nu putea. Pur și simplu nu putea apăsa pe trăgaci.

Owen păși pe după el și-i puse țeava pistolului la tâmplă, apăsând de două ori rapid pe trăgaci. Tehrazzi tresări, apoi rămase nemișcat, cu privirea fixată la Jack.

Epilog

Lincoln City, Oregon

JADYN stătea pe prispa casei ei, cu privirea pierdută peste apele neliniştite ale Oceanului Pacific, inspirând prin toţi porii albastrul lichid al oricărui început şi sfârşit. Misterul nesfârşit al orizontului, locul unde albastrul cerului se unea cu cel al mării, paradoxalul lăcaş al apusului şi-al răsăritului. Speranţele şi visele i se năruiseră într-un viitor la fel de îndepărtat precum linia orizontului. Închise ochii, imaginându-şi că savurează un ceai aromat de mentă pe terasa unui riad, în timp ce asculta chemarea muezinului la rugăciune. Se văzu pe străzile prăfuite din Damasc, negociind pentru eşarfe colorate şi munţi de mirodenii, admirând mozaicurile colorate ale moscheilor medievale.

Se întorsese acasă cu două zile în urmă, după ce petrecuse trei zile la Langley pentru a răspunde întrebărilor interminabile ale analiştilor CIA. Povestise iar şi iar fiecare întâmplare a ultimelor zile, cu lux de amănunte, în timp ce fiecare cuvânt îi era notat şi analizat la sânge. Apoi urmaseră întrebările. De ce acceptase să-şi rişte viaţa într-un mod atât de nesăbuit? Cum se simţise în zilele cât fusese prizoniera lui Tehrazzi? Ce

fel de om era? Îi destăinuise secrete, auzise din greșeală detalii importante pentru securitatea națională? Ar fi interesată să lucreze pentru CIA? După refuzul politicos dar categoric, i se îngăduise să se întoarcă acasă.

Dormise aproape douăzeci și patru de ore, trezindu-se extenuată. Abia dacă pusese ceva în gură. Trupul îi funcționa pe automat, dar nu se simțea vie. Nu mai știa nimic despre Owen, ultima oară zărindu-l la Langley într-o cameră asemănătoare cu cea în care fusese analizată și descusută de analiști. Întorsese capul și-o văzuse, dar nu schițase niciun gest, nicio emoție nu se oglindise în ochii de un albastru indigo. Poate că lumina interioară i se stinsese pentru totdeauna după ce asistase neputincios la exploziile ce-i uciseseră toți prietenii și colegii în catastrofa din Djibouti. Îi șoptise că-l iubește, dar el continuase s-o privească tăcut și nemișcat ca un sfinx, părând că privește dincolo de ea într-un punct suspendat în trecut. Apoi ușa se închisese între ei ca o barieră de netrecut. Plânsese ascunsă într-o toaletă publică până când rămăsese fără lacrimi.

Când ieșise într-un final afară, Jack o așteptase sprijinit de un perete, părând mult mai bătrân decât și-l amintea. Cearcănele vinețiu de sub ochi îi dădeau de gol nopțile nedormite. Probabil retrăia permanent în minte evenimentele ultimelor zile, la fel ca ea. Îi pusese o mână pe umăr, mulțumindu-i cu blândețe pentru curajul de care dăduse dovadă, destăinuindu-i cu o licărire amuzată în ochi faptul că Miles și Vaughn fuseseră recrutați de către CIA. Clătinase tăcut din cap atunci când îl întrebase despre Owen, murmurând că trebuie să vorbească direct cu el. În seara aceea, Quinn se reîntorsese în Israel, nu înainte de-a o strânge tăcut în brațe.

Și acum era acasă, simțindu-se mai singură decât un far în mijlocul unei mări secate.

Un zgomot înfundat o făcu să-și întoarcă privirea către ușa terasei. *E cineva în casă?* se întrebă cu o strângere de inimă. Se ridică în picioare și păși în vârful picioarelor pe lemnul încălzit de soare, apoi trecu pragul în sufrageria întunecată. Transperantele opace blocau lumina, scufundând camera în semiîntuneric. Privirea îi căzu pe o hârtie aflată pe podea. Se apropie și-o ridică, mijindu-și ochii pentru a citi cele câteva cuvinte:

Bună, frumoaso. Ghici cine? Ghici unde?

Privi în jur, descoperind o altă hârtie mai aproape de scările ce duceau către dormitor.

Cine ți-ai dori? Și unde?

Zâmbi, sperând împotriva speranței și urcă scările fără niciun zgomot. Se aplecă după o altă hârtie lăsată pe ultima treaptă.

În punctul ăsta ți se declanșează o fierbințeală în pântece pentru că urmează...

Jadyn aproape suspină și grăbi pasul, oprindu-se în fața ușii de la dormitor. Privirea îi coborî la hârtia de pe podea.

Poarta către lumea senzorială a extazului permanent. Atenție! Trebuie să fii convinsă că asta-ți dorești cu adevărat înainte să intri...

Jadyn izbucni în râs și se grăbi să deschidă ușa. În mijlocul camerei, scăldat în lumina aurie a soarelui, se afla un bărbat la care visase dintotdeauna fără ca măcar s-o știe, ochii de un albastru lichid aproape curentând-o cu intensitatea lor. Owen înclină capul într-o parte și zâmbi.

— Bună, frumoaso, spuse cu voce joasă.

Jadyn simți că o năpădesc lacrimile și-i sări în brațe.

Owen o strânse la piept, inhalând parfumul discret al părului ei.

— Am fost atât de îngrijorat, hienele alea de la Langley nu m-au lăsat să vorbesc cu tine şi până am reuşit să termin cu zeci de rapoarte, mi s-a spus că ai plecat deja, îi şopti în păr. Eşti bine?

Jadyn se trase în spate ca să-l privească, nevenindu-i să creadă că se află în dormitorul ei. Îi zâmbi printre lacrimi.

— Acum sunt. Eram atât de singură şi extenuată... simţeam că mor fără tine...

Owen îi puse un deget pe buze, oprind torentul de cuvinte.

— Şi eu te iubesc, îi spuse, scufundându-şi privirea în a ei. Vreau să ştii asta de la bun început, înainte de orice.

Se aplecă spre ea pentru a-i atinge buzele cu ale lui. Jadyn oftă, închizând ochii. Sărutul deveni tot mai sălbatic, în curând hainele aterizară pe jos într-o grămadă fără noimă. Owen o împinse pe pat, urmând-o şi imobilizându-i trupul sub al lui.

— Eşti atât de frumoasă, îi şopti în timp ce-i desfăcea coapsele. Şi eşti a mea.

O pătrunse dintr-o singură mişcare ce-i lăsă pe amândoi fără suflare. Gemură prelung gură-n gură, furându-şi răsuflarea unul altuia, distrugând tot ce-i separase odată. Trupurile li se contopiră şi deveniră unul singur. Pentru totdeauna.

Urmează

ROGUE - VOL. 2

Seria **GEMINI** include:

GEMINI - VOL. 1

ROGUE - VOL. 2

OPS FILES: INTELLIGENEX - VOL. 3

ÎNTR-O LUME A SECRETELOR ȘI-A DUPLICITĂȚII,
RĂZBUNAREA E UN LUX PE CARE NIMENI NU ȘI-L POATE PERMITE.

ÎNTR-O LUME A UMBRELOR, RĂZBUNAREA POATE ÎNSEMNA
DIFERENȚA DINTRE VIAȚĂ ȘI MOARTE.

UN ATAC TERRORIST LA AMBASADA STATELOR UNITE ALE AMERICII DIN BEIRUT. O RĂPIRE CU ECOURI INTERNAȚIONALE. SEAL TEAM 3 E IMPLICATĂ ÎN OPERAȚIUNEA DE SALVARE A OSTATICILOR. UN FOST INFORMATOR CIA DISPARE FĂRĂ URMĂ, DECLANȘÂND OPERAȚIUNEA GEMINI. CIA ȘI MOSSAD SE ALIAZĂ ÎNTR-O CURSĂ CONTRA CRONOMETRU PE VIAȚĂ ȘI PE MOARTE, DIN BEIRUT ȘI PÂNĂ LA DAMASC, CU TRECERE FULGERĂTOARE PRINTR-O SIRIE DECIMATĂ DE RĂZBOI PENTRU A SE FINALIZA ÎNTR-UN IRAK ASEDIAT DE CALIFATUL ISLAMIC, TOTUL PE FUNDALUL UNEI IUBIRI COMPROMIȚĂTOARE ȘI EXTREM DE PERICULOASE. NIMENI NU SCAPĂ NEVĂTĂMAT, TOȚI CEI IMPLICAȚI FIIND TESTAȚI ÎN MODURI PE CARE NU ȘI LE-AR FI PUTUT IMAGINA VREODATĂ. VIAȚA LOR NU VA MAI FI NICIODATĂ LA FEL.
LEGĂTURI RISCANTE, OPERAȚIUNI CLANDESTINE, JOCURI DUBLE, SECRETE ÎNTUNECATE, EROTISM CONDIMENTAT CU ADRENALINĂ ÎN AMALGAMUL AMEȚITOR AL UNUI RĂZBOI DIN UMBRĂ CE SE POATE FINALIZA ÎNTR-UN CONFLICT GLOBAL CU URMĂRI DEVASTATOARE.

www.tritonic.ro
www.tritonic.ro/blog

ISBN 9786067493436